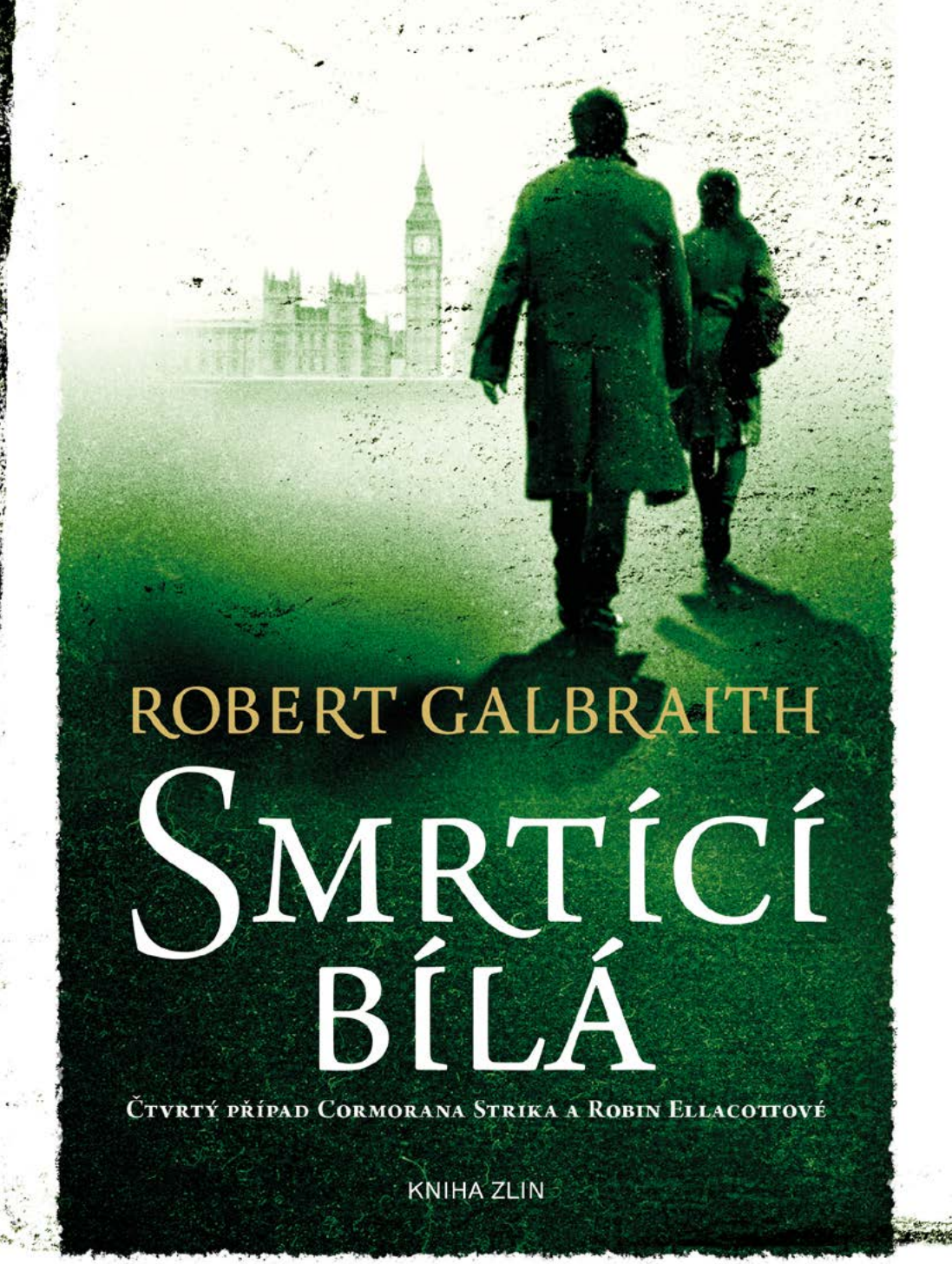

ROBERT GALBRAITH

SMRTÍCÍ BÍLÁ

Čtvrtý případ Cormorana Strika a Robin Ellacottové

KNIHA ZLIN

Smrtící bílá

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

Robert Galbraith

Smrtící bílá – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

thrill

ROBERT GALBRAITH

SMRTÍCÍ BÍLÁ

Z angličtiny přeložil Ladislav Šenkyřík

KNIHA ZLIN

LETHAL WHITE
First published in Great Britain in 2018 by Sphere.

Copyright © J. K. Rowling, 2018
Translation © Ladislav Šenkyřík, 2019

Cover photography:
Duncan Spilling © Little, Brown Book Group Ltd., 2018
Additional texture © Arigato / Shutterstock

Osobnostní práva byla uplatněna.
S výjimkou osob veřejně známých jsou všechny postavy a události v této knize smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími či mrtvými, je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být kopírována, uchovávána ve vyhledávacím systému ani přenášena v jakékoli formě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele ani být dávána do oběhu v jakékoli jiné vazbě či obalu, než v jakých byla publikována, a bez totožné podmínky (zahrnující tuto podmínku) uvalené na následného kupce.

ISBN tištěné verze 978-80-7473-866-1
ISBN e-knihy 978-80-7473-882-1 (1. zveřejnění, 2019)

Di a Rogerovi

a památce

milovaného bílého Spika

PROLOG

Štěstí – milá Rebeko – štěstí, to je především a hlavně tichá, radostná a bezpečná jistota, že neneseš žádnou vinu.

Henrik Ibsen: *Rosmersholm*

Kdyby tak jen ty labutě na temně zelené hladině jezera vydržely plavat bok po boku. Ten snímek se mohl pro svatebního fotografa stát vrcholem kariéry.

Nechtěl měnit místo, kde stáli novomanželé, protože měkké světlo za klenbou stromů proměňovalo nevěstu s rozpuštěnými rudozlatými kadeřemi v prerafaelitského anděla a zvýrazňovalo ostře řezané lícní kosti jejího manžela. Nedokázal si vzpomenout, kdy naposled si ho objednali k fotografování tak pohledného páru. S novomanželi Cunliffeovými nepotřeboval používat žádné diplomatické triky, nemusel si mladou paní nijak natáčet, aby zakryl tučné záhyby kůže na zádech (dalo-li se jí vůbec něco vytknout, pak byla možná trochu příliš hubená, to ale na fotografii bude vypadat jenom dobře). Ženicha vůbec nemusel nabádat, aby se snažil „usmívat se zavřenými ústy“, protože mladý pan Cunliffe měl zuby vzorně rovné a zářivě bílé. Jedinou věcí, již bylo potřeba skrýt, ale kterou bude snadné na vyhotovených snímcích vyretušovat, tak zůstávala ošklivá dlouhá jizva na nevěstině předloktí: purpurová a místy modrofialová, s dosud viditelnými stopami vpichů po šití.

Když to ráno fotograf dorazil do domu jejích rodičů, měla paži zavěšenou v návleku a ránu skrytou v obinadle. Docela ho zaskočilo, když si je na fotografování sundala. Dokonce si říkal, jestli se náhodou před svatbou

nepokusila o sebevraždu, neboť mu to celé bylo jasné. Po dvaceti letech v téhle branži se už vyznal.

„Přepadli mě," řekla mu tehdy paní Cunliffeová – nebo spíš Robin Ellacottová, jíž ještě před dvěma hodinami byla. Fotograf byl přecitlivělý muž. Usilovně se snažil zapudit představu ocelové čepele zajíždějící do toho hebkého, bledého těla. Ošklivá rána se teď naštěstí skrývala ve stínu vrženém kyticí smetanově bílých růží, již paní Cunliffeová držela v ruce.

Labutě, ty zpropadené labutě. Kdyby se obě z pozadí odklidily, nevadilo by to, jenže takhle se jedna z nich pořád potápěla, načechraná pyramida jejího zadku trčela uprostřed jezera jako opeřený ledovec, a její rejdění čeřilo vodní hladinu takovým způsobem, že následné digitální odstranění by bylo mnohem složitější, než si představoval mladý pan Cunliffe, který už takové řešení navrhl. Její druh mezitím dál číhal u břehu: elegantní, klidný a rozhodně mimo záběr.

„Už to máte?" otázala se nevěsta se zjevnou netrpělivostí.

„Vypadáš úžasně, holčičko," prohlásil ženichův otec Geoffrey, který stál fotografovi za zády. Zdálo se, že už je líznutý. Rodiče novomanželů, svědci i družičky scénu pozorovali ze stínu nedalekých stromů. Nejmenší z družiček, ještě batoleti, museli zabránit, aby házela do jezera kamínky, a teď si naříkavě stěžovala mamince, která k ní promlouvala jednotvárným, rozčilujícím šepotem.

„Už to máte?" znovu se zeptala Robin a svého tchána zcela ignorovala.

„Skoro," zalhal fotograf. „Trochu víc se k němu prosím, Robin, nakloňte. To je ono. A teď pořádný široký úsměv. Usmívat se, teď!"

Mezi manželským párem vládlo napětí, které nešlo tak úplně připsat na vrub těžkostem při pózování. Fotografovi to bylo jedno. Nebyl manželský poradce. Poznal už manžele, kteří na sebe začali křičet, zatímco si chystal expozimetr. Jedna nevěsta utekla z vlastní svatební hostiny. Pro pobavení kamarádů stále uchovával rozmazaný snímek z roku 1998, na kterém ženich dává hlavičku svému svědkovi.

Cunliffeovi vypadali skvěle, ale on jim moc nadějí nedával. Ta protáhlá jizva na nevěstině předloktí jej od toho odrazovala hned od začátku. Celé mu to připadalo jaksi zlověstné a odpudivé.

„Už toho necháme," prohlásil ženich zničehonic a Robin pustil. „Máme toho už dost, ne?"

„Počkejte, ještě moment, teď tam pluje ta druhá!" zaprotestoval fotograf naštvaně.

Ve chvíli, kdy Matthew Robin pustil, začala labuť od vzdáleného břehu brázdit zelenou vodní hladinu směrem ke své družce.

„Nemyslíš, že to ty lesby dělají naschvál, Lindo?" otočil se Geoffrey s přitroublým smíchem k nevěstině matce. „Zatracený mrchy."

„Na tom nezáleží," řekla Robin a povytáhla si dlouhou sukni nad kotníky, takže se ukázaly její boty s poněkud příliš nízkými podpatky. „Jsem si jistá, že něco se snad povede."

Vyšla z podrostu pod stromy do pražícího slunce a zamířila přes trávník k zámečku ze sedmnáctého století, kde už bloumala většina svatebních hostů, popíjela šampaňské a obdivovala výhledy z hotelového pozemku.

„Myslím, že ji bolí ta ruka," obrátila se nevěstina matka na ženichova otce.

To je kravina, pomyslel si fotograf s jistým mrazivým uspokojením. *Hádali se už v autě.*

Když vycházeli z kostela, vypadali novomanželé pod záplavou konfet docela šťastně, po příjezdu do venkovského hotelu si však nasadili strnulé masky lidí, kteří se marně snaží potlačit svůj hněv.

„Bude v pohodě, potřebuje se jen něčeho napít," prohlásil Geoffrey spokojeně. „Běž jí dělat společnost, Matte."

Matthew se už za svou nevěstou vydal, a jelikož ta cestou přes trávník na svých jehlových podpatcích jen namáhavě udržovala rovnováhu, snadno ji dostihl. Zbytek skupiny je následoval a nevěstiny mátově zelené krajkové šaty se třepotaly v horkém vánku.

„Musíme si promluvit, Robin."

„Tak mluv."

„Zastav se na chvilku, prosím, počkej."

„Když se zastavím, budeme mít za chvilku v zádech rodinu."

Matthew se ohlédl. Měla pravdu.

„Robin…“

„Nedotýkej se mé ruky!“

V horku jí v ráně prudce tepalo. Robin se snažila najít tašku, v níž měla pevnou gumovou ochrannou ortézu, ta se však nacházela někde mimo dosah v novomanželském apartmá, což bylo bůhvíkde.

Blížili se k zástupu svatebčanů postávajících ve stínu a pomalu začínali rozeznávat jednotlivé hosty. Snadné bylo rozeznat ženy, protože měly na hlavách klobouky. Matthewově tetě Sue sedělo na hlavě ocelově modré kolo, Robinina švagrová Jenny se pyšnila originálním výtvorem ze žlutých per. Muži splývali v rozmazané konformitě tmavých obleků. Z této vzdálenosti nešlo s jistotou určit, zda je mezi nimi také Cormoran Strike.

„Jenom se na chvilku zastav, budeš tak hodná?“ požádal ji Matthew, jelikož teď o notný kus utekli rodině, která přizpůsobila tempo její batolecí neteři.

Robin se zastavila.

„Prostě mě jenom šokovalo, že ho vidím, to je všechno,“ prohlásil Matthew opatrně.

„A ty si snad myslíš, že já čekala, že vpadne uprostřed obřadu do kostela a pokácí květinovou výzdobu?“ zeptala se Robin.

Matthew by tu odpověď uměl přijmout, nebýt úsměvu, který se Robin snažila potlačit. Nezapomněl na radost v její tváři, když její bývalý šéf vrazil doprostřed svatebního obřadu. Přemýšlel, jestli jí vůbec někdy bude schopen odpustit, že své „ano“ řekla s očima upřenýma namísto na svého novomanžela na tu mohutnou, ošklivou, rozháranou postavu Cormorana Strika. Celé svatební shromáždění si muselo všimnout, jak se na něho rozzářila.

Rodiny je opět pomalu dohánějí. Matthew jemně uchopil Robin za paži, s prsty několik centimetrů nad ranou po noži, a vedl ji dál směrem k hostům. Podvolila se a ochotně s ním šla, ačkoli ji podezíral, že jen proto, že doufá, že se blíží ke Strikovi.

„Říkal jsem ti už v autě, že jestli se chceš vrátit k němu do práce…“

„… tak jsem úplně blbá," skočila mu do řeči Robin.

Muže shromážděné na terase už teď šlo od sebe rozeznat, ale Strika Robin nikde neviděla. A to byl vysoký a mohutný. Měla by ho umět najít i mezi svými bratry a strýci, kteří také všichni měřili přes metr osmdesát. Její nálada, která se vznesla do takových výšin, když se Strike objevil, teď znovu prudce klesla jako deštěm zmáčené ptáčátko. Musel asi zmizet hned po obřadu a do minibusu jedoucího do hotelu zřejmě ani nenastoupil. Jeho krátká návštěva prozrazovala gesto dobré vůle, ale nic víc. Nevrátil se, aby jí nabídl návrat do práce, jen jí chtěl poblahopřát do nového života.

„Hele," pokračoval Matthew laskavěji. Věděla, že i on si pozorně prohlíží shromážděný dav, zjistil, že Strike mezi hosty není, a dospěl ke stejnému závěru. „Já chtěl v autě říct jenom jediný: záleží jen a jen na tobě, co budeš chtít dělat, Robin. Kdyby tě chtěl – jestli chce, aby ses vrátila –, měl jsem o tebe, proboha, jen strach. Pracovat pro něho nebylo přece tak úplně bezpečné, nebo snad ano?"

„Nebylo," přisvědčila Robin a v ráně na ruce jí zaškubalo. „Bezpečný to opravdu nebylo."

Otočila se ke svým rodičům a ke zbytku rodiny, čekala, až k nim všichni dojdou. Chřípí jí zaplavila dráždivě sladká vůně rozpálené trávy a do odhalených ramen jí pražilo slunce.

„Nechceš jít k tetičce Robin?" zeptala se Matthewova sestra.

Malá Grace ochotně popadla Robin za poraněnou paži, zavěsila se na ni, až Robin vyjekla bolestí.

„Jé, promiň, Robin… Pusť ji, Grace…"

„Šampaňské!" vykřikoval Geoffrey. Objal Robin kolem ramen a vedl ji k čekajícímu davu.

Pánské záchodky, přesně jak Strike u tohoto luxusního hotelu předpokládal, nijak nezapáchaly a zářily úzkostlivě udržovanou čistotou. Kéž by si tak mohl vzít s sebou do poklidného soukromí kabinky pivo, ale to by jen posílilo dojem, že jde o nějakého pochybného alkoholika, který se nechal

na kauci propustit z vězení, aby mohl přijet na svatbu. Ostatně organizátoři recepce se jeho ujištěními, že patří k hostům na svatbě Cunliffeových a Ellacottových nechali přesvědčit jen se špatně skrývanou skepsí.

Dokonce i při plném zdraví naháněl Strike hrůzu, protože byl urostlý, snědý, s přirozeně nevlídným výrazem a boxerskou vizáží. Dnes však vypadal, jako by přišel přímo z ringu. Nos měl zlomený, fialový a naběhlý do dvojnásobné velikosti, oči měl podlité modřinami a opuchlé a jedno ucho zarudlé, lepkavé od krve a s dosud čerstvými začernalými stehy. Řezná rána táhnoucí se přes dlaň byla alespoň ukrytá pod obvazem, ale svůj nejlepší oblek měl pomačkaný a se skvrnami od rozlitého vína z doby, kdy ho měl na sobě naposledy. To nejlepší, co šlo o jeho vzhledu říct, bylo, že se mu před cestou do Yorkshiru podařilo popadnout odpovídající polobotky.

Zívl, zavřel bolavé oči a na chvilku si opřel hlavu o chladivou příčku. Byl tak unavený, že by tady na toaletě mohl snadno vsedě usnout. Potřeboval ale najít Robin a požádat ji – snažně ji poprosit, bude-li to potřeba –, aby mu odpustila, že ji vyhodil, a aby se vrátila do práce. Když se v kostele jejich oči setkaly, připadalo mu, že v její tváři zahlédl záblesk radosti. A když pak kolem něho z kostela vycházela, zavěšená do Matthewa, rozhodně a beze vší pochybnosti se na něho zářivě usmála, takže se rozběhl zpátky přes hřbitov a požádal kamaráda Kudlu, jenž spal na parkovišti v mercedesu, který si na cestu vypůjčil, aby ho ve stopách mikrobusů odvezl na hostinu.

Strike nijak netoužil zůstat na jídlo a proslovy: nepotvrdil účast odpovědí na pozvánku, kterou obdržel ještě předtím, než Robin vyhodil. Chtěl si s ní jen pár minut promluvit, prozatím se však zdálo, že to vůbec nepřichází v úvahu. Už zapomněl, jak to na svatbách chodí. Když hledal Robin na přeplněné terase, ocitl se sám středem nechtěné pozornosti stovek párů očí. Hodil do sebe šampaňské, které nesnášel, a vypařil se do baru, aby si dal pivo. Vzápětí tam za ním vešel tmavovlasý mladík, jehož ústa i čelo se podobaly těm Robininým, a spolu s ním chumel dalších mladých lidí, v jejichž tvářích se zračil podobný výraz potlačovaného vzrušení.

„Vy jste přece Strike, ne?“ oslovil ho mladík.

Detektiv přikývl.

„Martin Ellacott,“ představil se chlapec. „Robinin bratr.“

„Zdravím,“ odtušil Strike a pozvedl zabandážovanou ruku, aby ukázal, že mu ji nemůže podat, aniž by ho to bolelo. „Nevíte náhodou, kde je?“

„Fotí se,“ odpověděl Martin. Ukázal na iPhone, který svíral v druhé ruce. „Jste ve zprávách. Dopadl jste Shacklewellského rozparovače.“

„No jo,“ přisvědčil Strike, „už to tak bude.“

Navzdory čerstvým řezným ranám na dlani a na uchu měl pocit, jako by k těm násilným událostem, jež se odehrály sotva před dvanácti hodinami, došlo už strašně dávno. Kontrast mezi špinavou skrýší, v níž zahnal do kouta vraha, a tímto čtyřhvězdičkovým hotelem byl tak neskutečný, že působil dojmem dvou naprosto odlišných světů.

Do baru vstoupila žena, jíž se na platinových vlasech třepotal tyrkysový fascinátor. I ona držela v ruce telefon, oči jí přeskakovaly z přístroje na Strika a zase zpátky, bezpochyby porovnávala jeho živou podobu s obrázkem, který měla na obrazovce.

„Omluvte mě, musím se jít vyčurat,“ obrátil se Strike k Martinovi a zamířil pryč dřív, než by ho mohl oslovit někdo další. Když se cestou vymluvil podezíravému hotelovému personálu, našel nakonec útočiště na záchodě.

Znovu zívl a podíval se na hodinky. Teď už Robin jistě musela s tím fotografováním skončit. S obličejem zkřiveným bolestí, neboť analgetika, jež dostal v nemocnici, přestala už dávno účinkovat, Strike vstal, uvolnil zástrčku a zamířil zpátky mezi ty cizí lidi, kteří na něho neomaleně civěli.

Na vzdáleném konci jídelny se mezitím usadilo smyčcové kvarteto. Hudebníci se pustili do hraní a skupina nejbližších příbuzných, která se právě vrátila z fotografování, nastoupila do řady ke gratulacím, s čímž Robin zřejmě musela v nějakém bodě svatebních příprav souhlasit. Zřekla se tak velkého dílu odpovědnosti za organizaci dnešního dne, že neustále zažívala podobná drobná překvapení. Zapomněla například, že se domluvili

na fotografování po příjezdu do hotelu, a ne před kostelem. Kdyby jen tak nepospíchali s odjezdem v přistaveném daimleru hned po skončení obřadu, možná by dostala příležitost promluvit si se Strikem a požádat ho – snažně ho poprosit, bude-li to potřeba –, aby ji vzal zpátky. Jenže on odešel, aniž by s ní promluvil jediné slovo, a zanechal ji v nejistotě, zda má po tom všem dost odvahy či pokory k tomu, aby mu zavolala a o práci ho poprosila

V kontrastu se zářijovým slunečním svitem venku působila místnost temně. Byla obložená dřevem, na oknech visely brokátové závěsy a na stěnách olejomalby ve zlacených rámech. Ve vzduchu se vznášela těžká vůně květinové výzdoby a na sněhobílých ubrusech se blyštělo sklo a stříbrné příbory. Smyčcové kvarteto, které znělo hlasitě v prázdné dřevěné krabici místnosti, v níž se zvuk rozléhal ozvěnou, záhy utonulo v hluku hostů, kteří si při stoupání po venkovních schodech povídali, vesele se smáli a pomalu se shromažďovali na odpočívadle, všichni už plní šampaňského a piva.

„Tak jdeme na to!“ hulákal Geoffrey, který si podle všeho dnešní den užíval víc než všichni ostatní. „Přiveďte je!“

Robin pochybovala, že by Geoffrey dokázal tak naplno projevovat svůj entuziasmus, kdyby ještě žila Matthewova matka. Zesnulá paní Cunliffeová ustavičně vrhala po manželovi postranní pohledy a šťouchala do něj, neustále ve střehu před jakoukoli nevázaností. Sestra paní Cunliffeové Sue se jako jedna z prvních postavila do řady gratulantů a přinesla s sebou mrazivou atmosféru, protože chtěla sedět u hlavního stolu a ono privilegium jí bylo odepřeno.

„Tak jak to prožíváš, Robin?“ zeptala se a letmo políbila vzduch nedaleko Robinina ucha. Robin, která se cítila mizerně, zkroušeně a provinile, že nejásá štěstím, si náhle uvědomila, jak moc ji tahle ženská, její nová vyvdaná tetička, nesnáší. „Pěkný šaty,“ pochválila ji teta Sue, ale očima už spočívala na pohledném Matthewovi.

„Kdyby tak tvoje maminka…“ spustila a vzápětí s hlubokým povzdechnutím zabořila tvář do kapesníku, který už měla přichystaný v ruce.

Dovnitř se pomalu šourali další příbuzní a kamarádi, celí rozzářeni se navzájem líbali a potřásali si rukama. Geoffrey udržoval řadu a všechny, kdo nedokázali klást aktivní odpor, častoval svým medvědím objetím.

„Takže přišel," prohodila Robinina nejoblíbenější sestřenice Katie. Kdyby zrovna nebyla v pokročilém stupni těhotenství, určitě by šla za družičku. Měla dnes termín. Robin žasla, že se Katie pořád ještě drží na nohou. Když se k ní naklonila pro polibek, její břicho bylo tvrdé jako meloun.

„Kdo přišel?" zeptala se jí, když už Katie poodstoupila, aby se objala s Matthewem.

„Tvůj šéf. Strike. Martin do něho před chvílí hučel dole…"

„Myslím, že sedíš tamhle, Katie," skočil jí do řeči Matthew a ukázal ke stolu uprostřed místnosti. „Asi budeš chtít ulevit nohám, musí to být v tom vedru úmorný, ne?"

Příchod několika dalších hostů ve frontě Robin sotva zaregistrovala. Na jejich blahopřání odpovídala bezmyšlenkovitě a očima visela na dveřích, jimiž všichni vcházeli. Myslela tím snad Katie, že je Strike přece jenom v hotelu? Přišel za ní z kostela? Chystal se objevit? Kde se skrýval? Hledala přece všude – na terase, v hale, v baru. Na chvíli se v ní vzedmula naděje, jen aby vzápětí zase opadla. Neodehnal ho třeba Martin, který byl pověstný svým nedostatkem taktu? Potom si připomněla, že Strike přece není tak křehké stvoření, a naděje v ní opět začala narůstat. A zatímco její vnitřní já dál putovalo mezi očekáváním a obavami, bylo čím dál obtížnější předstírat všeobecně očekávané emoce svatebního dne, jejichž nepřítomnost, jak věděla, si Matthew dobře uvědomuje a nelibě nese.

„Martine!" zvolala Robin radostně, když se objevil její mladší bratr v obklopení svých kamarádů a s třemi vypitými pivy, což rozhodně nebylo k jeho dobru.

„Asi už to víš, že?" prohlásil Martin a bral jako samozřejmost, že musí být informovaná. V ruce držel mobil. Včera šel na noc ke kamarádovi, aby v jeho pokoji mohli přespat příbuzní z jižní Anglie.

„Co bych měla vědět?"

„Že včera v noci dopadl Rozparovače."

Martin zvedl obrazovku mobilu, aby jí ukázal zpravodajství. Při pohledu na Rozparovačovu podobu zalapala po dechu. Rána po noži na jejím předloktí, kterou jí ten muž způsobil, divoce zapulzovala.

„Je ještě tady?“ zeptala se Robin a odhodila veškeré dosavadní předstírání. „Neříkal Strike, jestli zůstane?“

„Krucinál,“ zamumlal Matthew.

„Promiňte,“ řekl Martin, když si všiml Matthewova podráždění. „Zdržuju frontu.“

Odšoural se stranou. Robin se otočila k Matthewovi, a jako by se dívala termovizí, spatřila, jak z něho vyzařuje pocit viny.

„Tys to věděl,“ řekla a nepřítomně si přitom potřásala rukou s pratetou, která se mírně naklonila v očekávání, že ji políbí.

„Co jsem měl vědět?“ odsekl.

„Že Strike dopadl…“

Její pozornost si teď ale žádal Matthewův dávný kamarád z univerzity Tom a jeho snoubenka Sarah. Slova, která Tom pronášel, téměř nevnímala, protože neustále sledovala vchod a doufala, že v něm zahlédne Strika.

„Věděls to,“ zopakovala Robin, když Tom se Sarah odešli. Vznikla další pauza. Geoffrey se setkal s bratrancem z Kanady. „Ne snad?“

„Zaslechl jsem dnes ráno ve zprávách jen úplný konec reportáže,“ zamumlal Matthew. Když se přes Robin zadíval ke vchodovým dveřím, výraz jeho tváře ztvrdl. „No tak ho tady máme. Splnilo se ti přání.“

Robin se otočila. Strike právě vpadl do místnosti, nad hustým strništěm jedno oko šedivé a fialové, jedno ucho nateklé a sešité několika stehy. Když se setkali pohledem, pozvedl na pozdrav ovázanou ruku a pokusil se o posmutnělý omluvný úsměv, který skončil rozpačitým šklebem.

„Robin,“ oslovil ji Matthew, „poslyš, musím…“

„Za minutku,“ řekla s radostí, kterou jinak celý den nápadně postrádala.

„Než s ním budeš mluvit, musím ti říct…“

„Prosím tě, Matte, nemůže to chvilku počkat?“

Nikdo z rodiny nehodlal Strikovi bránit a z jeho zranění bylo zřejmé, že si nemůže s nikým podat ruku. Tu ovázanou držel před sebou a postavil

se bokem do fronty čekajících. Geoffrey se na něj zamračil, a dokonce ani Robinina matka, která si ho při jejich dřívějším setkání oblíbila, nedokázala na tváři vykouzlit úsměv, když ji pozdravil křestním jménem. Zdálo se, že je všichni přítomní hosté pozorují.

„Nemusels z toho dělat až takový divadlo," prohlásila Robin a usmála se do jeho opuchlého obličeje, když konečně stál přímo před ní. Úsměv jí oplatil, i když ho to zjevně bolelo: ta třistakilometrová cesta, kterou tak nezodpovědně podstoupil, za to rozhodně stála, když viděl, jak se na něj usmívá. „Myslím vrazit takhle do kostela. Stačilo, kdybys zavolal."

„Jo, promiňte, že jsem zboural ty kytky," řekl Strike a zahrnul do své omluvy i zasmušilého Matthewa. „Já přece volal, jenže…"

„Dopoledne jsem u sebe neměla telefon," řekla Robin, která si uvědomovala, že zdržuje frontu čekajících, ale vůbec jí to nevadilo. „Obejděte nás," prohodila zvesela k Matthewově šéfové, vysoké ženě se zrzavými vlasy.

„Ale ne, já jsem telefonoval už… budou to asi dva dny, ne?" řekl Strike.

„Cože?" opáčila Robin, zatímco Matthew vedl strojenou konverzaci s Jeminou.

„Několikrát," pokračoval Strike. „A poslal jsem ti textovku."

„Já žádný zmeškaný hovory neměla," řekla Robin, „ani esemesku."

Brebentění, cinkot sklenic, ševelení stovky hostí spolu s něžnou melodií vyluzovanou smyčcovým kvartetem se najednou zdusily do pozadí, jako by se ocitla v bublině šoku, jež ji obklopila ze všech stran.

„Kdyže jsi… cože jsi… před dvěma dny?"

Od chvíle, kdy přijela do domu svých rodičů, musela se bez přestání zabývat únavnými svatebními přípravami, ale přesto si stíhala potají často kontrolovat mobil, neboť doufala, že by jí Strike mohl zavolat nebo poslat esemesku. Když zůstala dnes ráno na chvilku sama v posteli, chtěla si zkontrolovat historii telefonátů v marné naději, že najde nějaký zmeškaný hovor, ale zjistila, že má historii vymazanou. Jelikož toho za poslední dva týdny moc nenaspala, dospěla k závěru, že se z únavy nejspíš uklikla, zmáčkla špatné tlačítko a záznam o hovorech neúmyslně vymazala…

„Nechci tady zůstávat," mumlal Strike. „Jenom jsem se ti chtěl omluvit a požádat tě, aby ses vrátila…"

„Musíš zůstat," skočila mu do řeči a popadla ho za paži, jako by se jí chystal utéct.

Srdce jí bušilo tak prudce, že si připadala jako bez dechu. Uvědomila si, že určitě celá zbledla, protože hlučící místnost kolem ní se najednou rozkymácela.

„Zůstaň, prosím tě," zopakovala, dál mu svírala paži a naprosto ignorovala naježeného Matthewa vedle sebe. „Musím… chci s tebou mluvit. Mami?" zavolala.

Linda opustila místo v řadě, v níž vítali hosty, a přistoupila k Robin. Zdálo se, že na to zavolání čekala, a nevypadala příliš šťastně.

„Nemohla bys, prosím tě, najít pro Cormorana místo někde u stolu?" řekla Robin. „Třeba bys ho mohla posadit ke Stephenovi s Jenny, ne?"

Linda bez úsměvu odvedla Strika s sebou. V řadě na blahopřání čekalo posledních pár hostů. Robin už ze sebe nedokázala vymáčknout další úsměvy a konverzační fráze.

„Proč jsem neměla v mobilu Cormoranovy telefonáty?" zeptala se Matthewa, když se ke stolům v jídelně odšoural postarší muž, aniž ho kdo přivítal a přijal jeho gratulace.

„Chtěl jsem ti to říct…"

„Proč jsem tam ty telefonáty neměla, Matthewe?"

„Robin, nemohli bychom si o tom promluvit později?"

Poznání na ni dolehlo tak náhle, že jen přidušeně vyhekla.

„To *ty* jsi mi smazal historii hovorů," řekla a její mysl skákala od jedné dedukce k druhé. „Když jsem se vrátila ze záchodu na benzince, požádal jsi mě o heslo." Posledním dvěma hostům stačil jediný pohled na výrazy ve tvářích nevěsty a ženicha a pospíchali dál, aniž by se dožadovali nějakého uvítání. „Odnesl sis můj telefon. Tvrdils, že jde o naši svatební cestu. Poslechl sis jeho vzkaz?"

„Ano," přisvědčil Matthew. „Smazal jsem ho."

Ticho, které ji obklopovalo a jako by na ni doráželo, se proměnilo ve vysoký pištivý tón. Měla pocit závrati. Stála tu v nadýchaných krajkových šatech, které se jí nelíbily, v šatech, které si musela nechat přešít, protože se svatba odkládala, přišpendlená na místě hostitelskými povinnostmi.

Periferním viděním vnímala stovku rozmazaných tváří. Hosté měli hlad a netrpělivě čekali na oslavu.

Našla pohledem Strika, který k ní stál zády, čekal vedle Lindy, až mu číšník připraví místo u stolu jejího staršího bratra Stephena. Robin si představila, jak k němu přistoupí a řekne: „Vypadneme odtud." Co by na to asi řekl, kdyby to udělala?

Její rodiče utratili za tenhle den tisíce. Přeplněná místnost čekala, až nevěsta s ženichem zaujmou svá místa u hlavního stolu. Robin, bledší než její svatební šaty, následovala svého novomanžela ke stolu a jídelnou se rozlehl burácivý potlesk.

Nabručený číšník se podle všeho rozhodl prodlužovat Strikovy rozpaky. Neměl na vybranou, musel zůstat stát všem na očích a čekat, než mu nové místo prostřou. Linda, která byla skoro o hlavu menší než detektiv, setrvala po Strikově boku, zatímco mladík prováděl sotva znatelné úpravy v naaranžování dezertní vidličky a natáčel talíř tak, aby byl jeho vzor ve stejné poloze jako u talířů sousedních. To málo, co Strike dokázal z Lindina obličeje pod stříbřitým kloboukem zahlédnout, vypadalo zlostně.

„Strašně moc děkuju," vypravil ze sebe, když číšník konečně odstoupil z cesty, ale jakmile uchopil opěradlo židle, Linda mu zlehka položila dlaň na rukáv saka. Její jemný dotek působil, jako by mu nasadila pouta, jako by z ní přímo čišelo pobouřené mateřství a uražená pohostinnost. Velice se podobala své dceři. Lindiny řídnoucí vlasy byly rovněž zlatočervené, jasné šedomodré oči zvýrazňoval stříbřitý klobouk.

„Proč jste tady?" zeptala se sevřenými rty, zatímco kolem nich pobíhali číšníci roznášející předkrm. Příchod jídla alespoň rozptýlil pozornost hostů. Jejich zájem se stočil k dlouho očekávanému pokrmu a začali se mezi sebou bavit.

„Chci Robin požádat, aby se vrátila do práce."

„Vždyť jste ji vyhodil. Úplně ji to vyřídilo."

Mohl na to odpovědět spoustu věcí, ale rozhodl se je neříkat z ohledu na to, co si asi Linda musela vytrpět, když uviděla tu dvaceticentimetrovou řeznou ránu po Rozparovačově noži.

„Už ji při práci pro vás třikrát napadli," pokračovala Linda a pomalu jí rudly tváře. „Třikrát."

Strike mohl Lindě popravdě říct, že odpovědnost přijímá pouze za první ze všech těch útoků. K druhému došlo, když Robin ignorovala jeho výslovné instrukce, a ke třetímu následkem toho, že ho nejen neposlechla, ale navíc ohrozila vyšetřování vraždy a celý jeho podnik.

„Nemohla spát. Slyšela jsem ji v noci…"

Lindiny oči se leskly. Už od něho odcházela, ale ještě zašeptala: „Vy nemáte dceru. Nemůžete pochopit, čím jsme si prošli."

Než se Strike dokázal vzchopit k unavené obraně, odkráčela k hlavnímu stolu. Zachytil Robinin pohled nad předkrmem, kterého se ani nedotkla. Obličej měla protažený do zmučeného výrazu, jako by měla strach, že by snad mohl odejít. Pozvedl mírně obočí a konečně se zabořil do židle.

Mohutná silueta po jeho levici se zlověstně zavrtěla. Strike se otočil a spatřil další oči podobné Robininým, posazené nad agresivní čelistí a shora obtažené hustým obočím.

„Vy musíte být Stephen," řekl Strike.

Robinin starší bratr cosi zabručel a dál na něho upřeně zíral. Oba byli vysocí a rozložití. Jak byli namačkaní jeden na druhého a Stephen si sáhl pro pivo, loktem se otřel o Strikův rukáv. I ostatní hosté kolem stolu Strika upřeně pozorovali. Pozvedl pravou ruku v jakémsi rozpačitém pozdravu, a že na ní má obvaz, si uvědomil až ve chvíli, kdy pocítil, že k sobě přitáhl ještě víc pozornosti.

„Dobrý den, já jsem Jenny, Stephenova žena," představila se brunetka s širokými rameny sedící z druhé strany vedle Stephena. „Myslím, že byste mohl vzít zavděk tímhle."

Podala mu přes Stephenův talíř netknutou pintu piva. Strike byl tak vděčný, že by ji nejradši políbil. Vzhledem ke Stephenovu zachmuřenému výrazu se omezil na srdečné „díky" a půlku sklenice vypil jedním douškem. Koutkem oka zahlédl, jak Jenny něco šeptá Stephenovi do ucha. Stephen počkal, až Strike odloží sklenici, odkašlal si a odměřeně ho oslovil:

„Řekl bych, že se sluší vám poblahopřát."

„K čemu?" odtušil Strike zmateně.

Stephenův výraz ztratil něco ze své zavilosti.

„Dopadl jste toho vraha."

„No jo," přisvědčil Strike, uchopil do levé ruky vidličku a zabodl ji do lososa, kterého měli jako předkrm. Teprve když si ho celého najednou strčil do pusy a všiml si, jak se Jenny směje, došlo mu, že měl asi k chodu přistoupit s větší úctou. „Promiňte," zamumlal. „Mám strašnej hlad."

Stephen ho teď pozoroval s náznakem uznání.

„Nedává to žádnej smysl, co?" prohlásil a pohlédl na vlastní kousek lososa ozdobený korunkou pěny. „Našlehaný nic."

„Mohl byste zamávat Jonathanovi, Cormorane?" obrátila se k němu Jenny. „To je druhý Robinin bratr – sedí tamhle."

Strike se zadíval naznačeným směrem. Štíhlý mladík se stejně zbarvenými vlasy, jako měla Robin, na něho nadšeně mával od vedlejšího stolu. Strike mu pokynul krátkým rozpačitým posunkem.

„Takže ji chcete vzít zpátky, ano?" vypálil na něho Stephen.

„Jo," přisvědčil Strike. „Chci."

Napůl očekával naštvanou reakci, ale Stephen si místo toho dlouze povzdechl.

„Asi bych z toho měl mít radost. Nikdy jsem ji neviděl šťastnější, než když pracovala pro vás. V dětství jsem si z ní dělával srandu, protože pořád opakovala, že chce být policistkou," dodal. „Kéž bych to byl nedělal," řekl, poděkoval číšníkovi za čerstvě přinesené pivo, a než pokračoval, dokázal z něho úctyhodnou část vypít. „Když na to dnes člověk vzpomíná, chovali jsme se k ní jako kokoti, no a potom se jí… no, dneska už je na tom o poznání líp."

Stephenův pohled se stočil k hlavnímu stolu a Strike, který k němu seděl zády, se necítil tak nepatřičně, když se také pokradmu na Robin ohlédl. Seděla tam tichá a zaražená, nejedla a nedívala se na Matthewa.

„Teď ne, kamaráde," uslyšel Stephena, a když se otočil, uviděl, jak jeho soused zvedá mohutnou paži, aby vytvořil bariéru mezi Strikem a jedním z Martinových přátel, který přišel ke stolu a užuž se chystal Strika na něco zeptat. Rozpačitě zase odešel.

„Tak na zdraví," pronesl Strike a dopil Jennyino pivo.

„Budete si na to muset zvyknout," řekl Stephen a spořádal svůj předkrm také na jeden zátah. „Dopadl jste Shacklewellského rozparovače. Teď budete slavnej, kamaráde."

Lidé po prvotním šoku mluvili jeden přes druhého a jejich hovory se slévaly do nepřehledného šumu, ale Robin to tak nevnímala. Místnost kolem ní byla až příliš konkrétní, zřetelně z ní vystupoval každý detail: zářivé čtverce světla dopadající okny se zatažen ými záclonami, třpytivá glazura azurové oblohy za nimi, damaškové ubrusy plné opřených loktů a neuspořádaně odložených sklenic, postupně se rozpalující tváře rozesmátých, popíjejících hostů, patricijský profil tetičky Sue neobměkčený hovorem jejích sousedů, Jennyin bláznivě žlutý klobouk, který se celý natřásal, když laškovala se Strikem. Pozorovala Strika. Její oči se neustále vracely k jeho zádům, jež by dokázala načrtnout s naprostou přesností, každý záhyb pomačkaného saka, husté tmavé kadeře na temeni, rozdíl v tloušťce uší kvůli řezné ráně na tom levém.

Ne, šok z toho, co zjistila, když vítala hosty a přijímala jejich blahopřání, nijak její smysly neotupil, ani neviděla svět rozmazaně. Naopak, zostřil její vnímání zvuků i času. V jednom okamžiku zaznamenala, že ji Matthew pobízí, aby se pustila do jídla, ale nijak na tu informaci nereagovala, až nakonec starostlivý číšník její netknutý plný talíř zase odnesl. Všechno kolem jí říkalo, že musí proniknout těmi tlustými stěnami, jež ji od Matthewova doznání zrady obklopují. Uvnitř neviditelné kobky, v níž vězela naprosto oddělená od všech ostatních v místnosti, jí lomcoval adrenalin a neustále ji pobízel, ať vstane a odejde.

Kdyby dnes Strike nepřijel, možná by se nikdy nedozvěděla, že ji chtěl vzít zpátky a že by mohla být ušetřena hanby, vzteku, ponížení, bolesti, jež ji trýznily od onoho ošklivého večera, kdy ji vyhodil. Matthew se jí snažil odepřít jedinou věc, která ji mohla zachránit, kvůli níž nad ránem brečela, když všichni ostatní spali: obnovení její sebeúcty, návrat do práce, která pro ni znamenala všechno, přátelství, o němž netušila, že patří k nejcennějším hodnotám jejího života, dokud o ně nepřišla. Matthew jí zalhal

a ve lhaní pokračoval. Jen se usmíval a smál, když se v minulých dnech před svatbou sotva vlekla a snažila se předstírat, že je šťastná, že přišla o život, který milovala. Podařilo se jí ho oklamat? Skutečně věřil, že byla ráda, že její život se Strikem skončil? Pokud ano, vdala se za muže, který ji vůbec nezná, a pokud ne, pak…

Odnesli pudink a Robin se strojeně usmála na starostlivého číšníka, jenž se jí tentokrát zeptal, jestli jí nemůže přinést něco jiného, jelikož to byl už třetí chod, jehož se ani nedotkla.

„Nabitý revolver asi mít nebudete, že?“ zeptala se ho Robin.

Číšník, zaskočený jejím vážným tónem, se usmál a potom se zatvářil zmateně.

„To nevadí,“ dodala. „Nezáleží na tom.“

„Proboha, Robin,“ vyklouzlo Matthewovi a ona si se směsicí vzteku a radosti uvědomila, že Matthew začíná panikařit, bojí se, co udělá, má strach, co se bude dít dál.

V elegantních stříbrných konvičkách dorazila káva. Robin sledovala číšníky, jak ji rozlévají, viděla malé talířky se svatebním cukrovím, které roznášeli na stoly. Viděla Sarah Shadlockovou v přiléhavých tyrkysových šatech bez rukávů, jak před slavnostními projevy pospíchá přes celou jídelnu na záchod, sledovala těhotnou Katie, která ji následovala v botkách s nízkým podpatkem, oteklou a unavenou, s vystrčeným obrovským břichem, a potom se Robinin pohled opět stočil ke Strikovým zádům. Hltal cukroví a povídal si se Stephenem. Byla ráda, že ho posadila vedle Stephena. Odjakživa si myslela, že by spolu mohli dobře vycházet.

Potom se ozvalo volání po klidu, následované šustěním, vrtěním a všeobecným vrzáním židlí, jak se všichni hosté sedící zády k hlavnímu stolu otáčeli, aby viděli na řečníky. Robininy oči se setkaly se Strikovými. Nedokázala se v jeho výrazu vyznat. Neuhnul pohledem, dokud její otec nevstal, nenarovnal si brýle na nose a nezahájil svůj projev.

Strike si toužil lehnout, ale kdyby to nešlo, tak se vrátit do auta ke Kudlovi, kde by si mohl aspoň sklopit sedadlo. Za posledních osmačtyřicet

hodin si zdřímL sotva na dvě hodiny a kombinace silných analgetik a teď už čtyř velkých piv u něj vyvolala tak silnou ospalost, že začal klimbat, rukou si podpíral bradu a s trhnutím se probudil pokaždé, když mu tvář sklouzla z dlaně.

Nikdy se Robin nezeptal, čím se živí její rodiče. Jestli se Michael Ellacott o své profesi někdy během projevu zmínil, Strike to prošvihl. Byl to přívětivě, téměř profesorsky vyhlížející muž s brýlemi s rohovinovou obroučkou. Děti po něm všechny zdědily vysokou postavu, ale jenom Martin také jeho tmavé vlasy a oříškově hnědé oči.

Projev napsal, nebo možná znovu přepsal, když Robin přišla o práci. Michael se zjevnou láskou a uznáním rozebíral Robininy vlastnosti, poukázal na její inteligenci, houževnatost, velkorysost a laskavost. Když začal mluvit o tom, jak je na svou jedinou dceru hrdý, musel se na okamžik odmlčet a odkašlat si, ponechal ale nezodpovězené, v čem by její úspěchy měly spočívat, nijak se nezmínil o tom, čeho opravdu dosáhla nebo co skutečně prožila. Pochopitelně, některé věci, které měla Robin za sebou, se nehodily do projevu před shromážděním v této velké místnosti plné hostí s opeřenými klobouky a s květinami v klopách, ale skutečnost, že to všechno přežila, znamenala pro Strika nejvyšší důkaz právě těch zmiňovaných vlastností a připadalo mu – navzdory tomu, jak byl otupený dřímotou –, že by se na to mělo v projevu poukázat.

Nikdo jiný si to ale zřejmě nemyslel. Zaznamenal mezi přítomnými dokonce jistou úlevu, když Michael dospěl k závěru své řeči a neučinil sebemenší narážku na nože, jizvy, gorilí masky nebo pletené kukly.

Nadešel čas, aby promluvil ženich. Matthew vstal do nadšeného potlesku, ale Robininy ruce zůstaly v klíně a ona dál zírala do protějšího okna, kde teď slunce na bezmračné obloze viselo dost nízko a vrhalo na trávník dlouhé tmavé stíny.

Kdesi v místnosti bzučela včela. Jelikož obava, že se dotkne Matthewa, mu dělala daleko menší starost, než tomu bylo v případě Michaela, uvelebil se Strike na židli pohodlněji, založil si paže a zavřel oči. Asi minutu poslouchal, jak Matthew vypráví, že se s Robin znali od dětství, ale jak

si až před maturitou všiml, že se z té pohledné holčičky, která ho kdysi porazila v závodě s vajíčkem na lžičce, stala…

„Cormorane!“

S trhnutím se probudil a podle vlhké skvrny na hrudi poznal, že mu zřejmě z koutku úst tekly sliny. Kalným zrakem se ohlédl po Stephenovi, který do něho před okamžikem dloubl loktem.

„Chrápal jste,“ zamumlal Stephen.

Než stačil odpovědět, místností se opět rozlehl potlesk. Matthew právě usedal a neusmíval se.

Určitě to už musí co nevidět skončit… jenže ne, zrovna vstával Matthewův svědek. Když teď byl opět vzhůru, uvědomil si Strike, že má plný močový měchýř. Úpěnlivě doufal, že ten kluk bude mluvit stručně a rychle.

„S Mattem jsme se seznámili na ragbyovém hřišti,“ prohlásil a stůl v zadní části sálu propukl v opilecký jásot.

„Jdeme nahoru,“ řekla Robin. „Teď hned.“

Byla to první slova, která ke svému manželovi pronesla od chvíle, kdy usedli k prostřenému stolu. Potlesk po svědkově projevu ještě ani nestihl utichnout. Teď vstal Strike, ale hned viděla, že jde jenom na záchod, protože si všimla, jak zastavuje číšníka a ptá se ho na cestu. V každém případě už teď ale stejně věděla, že ji chce zpátky, a byla si jistá, že zůstane tak dlouho, aby uslyšel její souhlas. Pohled, který si vyměnili během předkrmu, jí to dal jasně najevo.

„Za půl hodiny má začít hrát kapela,“ řekl Matthew. „Čeká se od nás, že…“

Robin už ale mířila ke dveřím a brala si s sebou svoji neviditelnou ochrannou komůrku, v níž zůstávala chladná, bez slz během projevu svého otce, během Matthewových nervózních žvástů, během nudných a únavných starých známých historek z ragbyového klubu, které bůhví pokolikáté odpapouškoval Matthewův svědek. Když se prodírala mezi hosty, matně si uvědomovala, že se ji zřejmě snaží odchytit matka, ale nevěnovala

tomu pozornost. Vydržela poslušně sedět během jídla i projevů. Vesmír jí dlužil přestávku na trochu soukromí a svobody.

Rázně vystoupala po schodech, přičemž si přidržovala šaty, aby se nepřipletly do cesty jejím laciným lodičkám. Pokračovala chodbou vyloženou luxusním kobercem, aniž si byla jistá, kam vlastně jde, a Matthew za ní cupital drobnými krůčky.

„Promiňte," oslovila mladíčka v oblekové vestě, který právě ze skříně vytahoval plátěný koš na prádlo, „kde je novomanželské apartmá?"

Přejel pohledem z ní k Matthewovi a potutelně, opravdu nestydatě se zakřenil.

„Netvařte se jako debil," ucedila Robin studeně.

„Robin!" okřikl ji Matthew, když mladík zrudl.

„Tudy," zachraptěl mladík a ukázal jim cestu.

Robin vyrazila ostrým krokem dál. Věděla, že Matthew má klíče. Přespal v hotelu už včera večer spolu se svědkem, byť samozřejmě nespali v novomanželském apartmá.

Když Matthew odemkl, vkráčela dovnitř, zaregistrovala okvětní lístky růží na posteli, šampaňské stojící v chladicí nádobě a velkou obálku nadepsanou Novomanželé Cunliffeovi. S úlevou spatřila cestovní tašku, kterou si měla v úmyslu vzít jako příruční zavazadlo na jejich tajemnou svatební cestu. Rozepla její zip, zajela do ní nezraněnou rukou a našla ortézu, kterou si sundala kvůli fotografování. Když si ji opět navlékla na bolavé předloktí se sotva zhojeným zraněním, strhla si z prstu čerstvý snubní prstýnek a praštila s ním na noční stolek vedle nádoby s šampaňským.

„Co to děláš?" ozval se Matthew a znělo to vystrašeně a agresivně zároveň. „Znamená to snad, že to chceš zrušit? Nechceš být vdaná?"

Robin na něho upřeně zírala. Očekávala, že pocítí úlevu, až budou konečně sami a bude moct mluvit otevřeně, ale obludnost toho, co jí Matthew provedl, způsobovala, že veškeré pokusy ji vyjádřit vyznívaly směšně. V jeho těkajících očích i schoulených ramenou vnímala strach z jejího mlčení. Ať už to udělal vědomě, nebo ne, postavil se přesně doprostřed mezi ni a dveře.

„Tak dobře," pronesl nahlas, „já vím, že jsem měl…"

„Věděls, co ta práce pro mě znamená. Věděls to moc dobře."

„Nechtěl jsem, aby ses tam vracela, jasný?" zakřičel Matthew. „Vždyť na tebe zaútočili a pobodali tě, Robin!"

„To byla jen a jen moje chyba!"

„Vždyť tě hergot vyhodil!"

„Protože jsem udělala něco, o čem mi předem řekl, že to dělat nemám…"

„Já věděl, do prdele, že ho budeš hájit!" zařval Matthew a veškeré zábrany šly stranou. „Já věděl, že když s ním budeš mluvit, připlazíš se k němu zpátky jako pejsek!"

„Nemáš právo o tom za mě rozhodovat!" zaječela. „Nikdo hergot nemá právo odposlouchávat moje hovory a mazat mi je, Matthewe!"

Sebeovládání a přetvářka byly tytam. Slyšeli se navzájem jen náhodou, v krátkých přestávkách, kdy museli popadnout dech, ječeli jeden na druhého svou zlobu a bolest, vrhali ji proti sobě jako planoucí kopí, která shořela na prach dřív, než dosáhla svého cíle. Robin divoce gestikulovala, a vzápětí zapištěla bolestí, jak její paže ostře zaprotestovala, a Matthew s povýšeným vztekem poukázal na jizvu, která jí tam zůstane navždy, protože je úplně blbá a lehkovážná, když pracuje pro Strika. Ničeho nedosáhli, nikdo nikomu nic neprominul, nikdo se za nic neomluvil: všechny hádky, které jim v posledním roce ničily život, vedly k tomuto výbuchu, k hraničním sporům, jež věštily válku. Za oknem se odpoledne rychle rozpouštělo v nadcházejícím večeru. Robin třeštila hlava, dělalo se jí špatně od žaludku, hrozilo, že ji přemůže pocit, že se dusí.

„Nesnášels, že chodím do takové práce – bylo ti úplně jedno, že jsem v práci poprvé v životě šťastná, a kvůli tomu jsi mi *lhal!* Věděls, co to pro mě znamená, a přesto jsi mi *lhal!* Jak jsi mi mohl vymazat historii hovorů, jak jsi mohl vymazat hlasovou schránku…?"

Prudce dosedla do hlubokého křesla s třásněmi, hlavu v dlaních, přemožená silou svého hněvu a tlakem prázdného žaludku.

Kdesi v dáli, v kobercovém tichu hotelových chodeb, se zavřely dveře a nějaká žena se zachichotala.

„Robin," oslovil ji Matthew chraptivě.

Slyšela, jak se k ní přibližuje, a zvedla ruku, aby ho zastavila.

„Nedotýkej se mě."

„Robin, neměl jsem to dělat, vím to. Nechtěl jsem ti znovu ublížit."

Sotva ho slyšela. Neměla vztek jenom na Matthewa, ale taky na Strika. Měl jí zavolat znovu. Měl to zkoušet a vytrvat v tom. *Kdyby to udělal, nemusela jsem tu teď být.*

Ta myšlenka ji vyděsila.

Vdala bych se za Matthewa, kdybych věděla, že mě chce Strike zpátky?

Uslyšela zašustění Matthewova saka a domyslela si, že se dívá na hodinky. Třeba si hosté čekající v přízemí budou myslet, že se vytratili zkonzumovat manželství. Uměla si představit, jak Geoffrey v jejich nepřítomnosti srší oplzlými žerty. Kapela už musí hrát dobrou hodinu. Znovu si připomněla, kolik to všechno stojí její rodiče. Znovu si připomněla, že už přišli o zálohy na svatbu, kterou museli odložit.

„Tak dobře," prohlásila bezbarvým hlasem. „Vrátíme se teď dolů a budeme tančit."

Vstala a automaticky si uhladila šaty. Matthew ji podezíravě pozoroval.

„Jseš si jistá?"

„Musíme to dneska nějak zvládnout," řekla. „Přijeli sem lidi z velké dálky. Máma s tátou za to zaplatili hodně peněz."

Vykasala si znovu šaty a zamířila ke dveřím apartmá.

„Robin!"

Otočila se a očekávala, že řekne „Miluju tě". Očekávala, že se bude usmívat, žebrat, naléhat na opravdovější usmíření.

„Radši si ho nasaď," řekl a podával jí snubní prstýnek, který si sundala, s výrazem stejně chladným, jako byl ten její.

Jelikož měl Strike v úmyslu zůstat, dokud si znovu nepromluví s Robin, nedokázal vymyslet žádnou lepší činnost než pokračovat v pití. Vymanil se z ochotných ochranných křídel Stephena a Jenny s pocitem, že by si měli

užít společnosti přátel a rodiny, a uchýlil se k vyzkoušeným metodám, jejichž pomocí obvykle odrážel zvědavost cizích lidí: ke svým odrazujícím tělesným proporcím a navyklému nevrlému výrazu tváře. Na chvíli se stáhl na konec barového pultu, kde si o samotě hýčkal sklenici piva, a potom se odebral na terasu, kde postával stranou od ostatních kuřáků a rozjímal nad vlahým večerem, nasával sladkou vůni louky pod korálově rudou oblohou. Dokonce ani Martin a jeho kamarádi, teď už rovněž trochu přiopilí a pokuřující v kroužku jako správní teenageři, v sobě nenašli dost odvahy, aby ho otravovali.

Po chvíli hosty opět obratně svolali a všechny najednou uvedli zpátky do dřevem obloženého sálu, který se mezitím v jejich nepřítomnosti proměnil v taneční parket. Polovinu stolů odnesli a druhou odsunuli ke stěnám. Kapela stála přichystaná u svých zesilovačů, ale nevěsta s ženichem stále nedorazili. Propocený, obtloustlý a rudolící muž, o němž se Strike dovtípil, že jde o Matthewova otce, už prohodil několik vtipů ohledně toho, co by mohlo být příčinou jejich nepřítomnosti, a Strika zničehonic oslovila žena v přiléhavých tyrkysových šatech. Když k němu přistoupila, aby mu podala ruku, zalechtala ho na nose ozdoba z peří, kterou měla ve vlasech.

„Vy jste Cormoran Strike, že?" oslovila ho. „Moc ráda vás poznávám! Já jsem Sarah Shadlocková."

Strike toho věděl o Sarah Shadlockové hodně. Na univerzitě spávala s Matthewem v době, kdy zároveň udržoval na dálku vztah s Robin. Strike znovu ukázal svůj obvaz, aby naznačil, proč si s ní nemůže potřást rukou.

„Panebože, tak to vás lituju!"

Sarah za zády se vynořil opilý proplešatělý muž, který byl pravděpodobně mladší, než vypadal.

„Tom Turvey," představil se a měřil si Strika rozostřeným pohledem. „To byla skvěle odvedená prácička. To se vám povedlo, kamaráde. *Skvěle odvedená prácička.*"

„Chtěli jsme se s vámi seznámit už dávno," řekla Sarah. „Jsme staří kamarádi Matta a Robin."

„Shacklewellskej rozp… rozparovač," odtušil Tom s mírným škytnutím. „Skvěle odvedená prácička."

„Jen se na sebe podívejte, jak jste zřízenej," pokračovala Sarah a dotkla se Strikova bicepsu, přičemž se zároveň usmála do jeho potlučené tváře. „To vám snad neudělal *on*, že ne?"

„Všichni to chtějí vědět," řekl Tom s unaveným úsměvem. „Sotva to v sobě dokážou potlačit. Měl jste mluvit místo Henryho."

„Ha ha ha," odtušila Sarah. „To by asi bylo to poslední, co byste chtěl udělat. Určitě jste sem musel přijet přímo z akce. Teda, já to samozřejmě nemůžu vědět – bylo to tak?"

„Promiňte," omluvil se bez úsměvu Strike, „ale policie mě požádala, abych o případu nepodával žádné informace."

„Dámy a pánové," ozval se vystresovaný konferenciér, jehož zaskočil nenápadný příchod Matthewa a Robin do sálu, „přivítejte, prosím, manžele Cunliffeovy!"

Zatímco se novomanželé bez jediného úsměvu přesouvali do středu tanečního parketu, všichni až na Strika se roztleskali. Frontman kapely si vzal mikrofon od konferenciéra.

„Tohle je písnička z doby, kdy spolu začínali chodit, a která pro Matthewa s Robin hodně znamená," oznámil zpěvák, Matthew objal jednou rukou Robin v pase a druhou uchopil její dlaň.

Ze stínu se vynořil svatební fotograf a začal opět fotit jeden snímek za druhým, trochu se mračil nad znovuobjevením ošklivé gumové ortézy na nevěstině paži.

Ozvaly se první takty akustické kytary z písničky „Wherever You Will Go" od skupiny The Calling. Robin a Matthew se začali pohupovat na místě, tváří odvráceni jeden od druhého.

So lately, been wondering,
Who will be there to take my place
When I'm gone, you'll need love
To light the shadows on your face…

Podivný výběr „naší písničky“, pomyslel si Strike, ale viděl, že se Matthew k Robin přiblížil, všiml si, jak dlaní pevněji stiskl její útlý pas a naklonil k ní svůj pohledný obličej, aby jí něco pošeptal do ucha.

Těžkým mrakem vyčerpání, úlevy a alkoholu, který Strika po celý den chránil před poznáním, co tato svatba ve skutečnosti znamená, prorazila někde v oblasti solaru plexu nečekaná rána. Když teď viděl, jak spolu novomanželé tančí na parketu, Robin ve svých dlouhých bílých šatech a s věnečkem růží ve vlasech, Matthew v tmavém obleku s obličejem přitisknutým k nevěstině tváři, musel si Strike připustit, jak dlouho a hluboce doufal, že se Robin nakonec nevdá. Chtěl ji mít svobodnou, natolik svobodnou, aby mohla být taková, jako bývala, když byli spolu. Svobodnou, aby v případě, že by se třeba změnily okolnosti… že by byla možnost… svobodnou, aby mohli třeba jednoho dne zjistit, co dalšího by mohli jeden pro druhého znamenat.

Je to v prdeli.

Jestli s ním chtěla mluvit, měla mu zavolat. Odložil prázdnou sklenici na okenní parapet, otočil se a začal se prodírat mezi ostatními hosty, kteří se rychle rozestupovali, aby mohl projít, tak temný byl výraz jeho tváře.

Když se Robin odvrátila, aby se rozhlédla po prostoru, všimla si, že Strike odchází. Dveře se otevřely. A byl pryč.

„Pusť mě.“

„Cože?“

Vytrhla se mu, nadzdvihla si znovu sukni, aby se mohla volněji pohybovat, a potom napůl rychlou chůzí, napůl v běhu opustila taneční parket, přičemž málem vrazila do svého otce a tety Sue, kteří spolu usedle tančili waltz. Matthew zůstal stát sám uprostřed sálu a Robin si mezi vyplašenými přihlížejícími razila cestu ke dveřím, které se se zhoupnutím právě zavřely.

„Cormorane!“

Byl už v polovině schodiště, ale když zaslechl své jméno, otočil se. Líbily se mu dlouhé prameny jejích vlnitých vlasů pod korunkou z yorkshirských růží.

„Blahopřeju.“

Sešla dalších pár schodů a zápasila s knedlíkem v krku.

„Opravdu chceš, abych se vrátila?“

Přinutil se k úsměvu.

„Právě jsem sem dorazil po několika pekelných hodinách jízdy s Kudlou v autě, které je s největší pravděpodobností kradené. Samozřejmě že chci, aby ses vrátila.“

Zasmála se, přestože se jí do očí tlačily slzy.

„Kudla je tady? Měls přijít i s ním!“

„S Kudlou? Sem? Všem by prohrábl kapsy a nakonec by štípl z recepce pokladnu.“

Znovu se rozesmála, ale z lesknoucích se očí se jí už vyhrnuly slzy a pomalu jí stékaly po tvářích.

„Kde budeš spát?“

„V autě, až mě Kudla poveze domů. Napálí mi za tohle pekelnej účet. Ale mně to nevadí,“ dodal chraplavě, když se chystala otevřít ústa. „Jestli se vrátíš, tak to stálo za to. Víc než to.“

„Tentokrát chci smlouvu,“ řekla Robin, ale strohost jejího tónu zrazoval výraz jejích očí. „Řádnou.“

„Máš ji mít.“

„Tak dobře. Takže se uvidíme…“

Kdy se s ním uvidí? Následující dva týdny by měla strávit na svatební cestě.

„Dej mi vědět,“ řekl Strike.

Otočil se a pokračoval dolů po schodech.

„Cormorane!“

„Co je?“

Sestoupila k němu, až zůstala stát o schod výš. Oči teď měli ve stejné úrovni.

„Chci slyšet všechno o tom, jak jsi ho dopadl. Úplně všechno.“

Usmál se.

„To počká. Bez tebe bych to ale nedokázal.“

Ani jeden by neuměl říct, kdo z nich se pohnul jako první, nebo jestli jednali oba zároveň. Tiskli se navzájem v objetí, dřív než si uvědomili, co dělají. Robin si položila bradu na Strikovo rameno, on zabořil obličej do jejích vlasů. Voněl potem, pivem a chirurgickou dezinfekcí, ona růžemi a jemným parfémem, který mu tolik chyběl, když už nechodila do kanceláře. Její objetí bylo zároveň nové i důvěrně známé, jako by ji objímal už kdysi dávno, jako by mu to chybělo dlouhá léta, aniž by si to uvědomoval. Přes zavřené dveře sálu v patře bylo slyšet, jak kapela hraje dál:

I'll go wherever you will go
If I could make you mine…

Stejně náhle jako jeden k druhému přistoupili, se teď od sebe odtrhli. Robin se po tvářích koulely slzy. Na jeden bláznivý okamžik Strike zatoužil říct: „Pojď se mnou." Jenže existují slova, která nelze odvolat ani zapomenout, a právě tahle, jak věděl, mezi ně patřila.

„Dej mi vědět," zopakoval. Pokusil se usmát, ale bolel ho při tom obličej. Zamával jí ovázanou rukou a vydal se opět po schodech dolů, aniž se ohlédl.

Dívala se, jak odchází, a horečně si utírala slzy. Kdyby jí řekl, ať jde s ním, jistě by šla: jenže co dál? Robin naprázdno polkla, hřbetem ruky si otřela nos, otočila se, opět si vykasala šaty a pomalu se vydala do schodů zpátky ke svému manželovi.

O ROK POZDĚJI

1

A teď chce ten svůj podnik rozšířit, aspoň co jsem slyšel… prý hledá šikovného spolupracovníka.

Henrik Ibsen: *Rosmersholm*

Touha po slávě je všeobecně tak silná, že ti, jimž se poštěstí jí dosáhnout, ať už náhodou, nebo proti své vůli, mohou jen sotva počítat s nějakým soucitem.

Mnoho týdnů po dopadení Shacklewellského rozparovače se Strike obával, že by jeho největší detektivní triumf mohl zasadit fatální úder celé jeho kariéře. Ta trocha publicity, kterou se dosud jeho agentuře podařilo přitáhnout, mu nyní připadala jako dvojí ponoření tonoucího před konečným klesnutím ke dnu. Podnik, pro který toho tolik obětoval a pro který tak tvrdě pracoval, stál do značné míry na jeho schopnosti chodit nepoznán ulicemi Londýna, avšak po dopadení sériového vraha se zabydlel v představivosti veřejnosti jako senzační atrakce, podobně jako celebrita televizních estrád, objekt zvědavého zájmu o to víc fascinující, že ho odmítal uspokojit.

Když noviny vyždímaly i tu poslední kapku zájmu o Strikovu vynalézavost při dopadení Rozparovače, rozhodly se vyhrabat jeho rodinnou historii. Označovaly ji jako „barvitou", třebaže pro něho představovala jen neforemný balvan, který si s sebou nesl životem, a dával přednost tomu, že se jí příliš nezabýval: otec rocková hvězda, matka mrtvá groupie, kariéra v armádě, která skončila ztrátou poloviny pravé dolní končetiny. Zubící se novináři s šekovými knížkami v rukou se vrhli na jediného sourozence,

s nímž prožil dětství, na jeho nevlastní sestru Lucy. Známí z armády trousili nepromyšlené poznámky, které – zbavené Strikovi tak důvěrně známého drsného humoru – skládaly jen obraz závisti a pohrdání. Otec, s nímž se setkal pouze dvakrát v životě a jehož příjmení nepoužíval, zveřejnil prohlášení naznačující neexistující přátelský vztah, jenž se měl odvíjet stranou zvídavých očí veřejnosti. Dozvuky Rozparovačova dopadení rezonovaly ve Strikově životě ještě celý rok a on si ani teď nebyl jistý, že už to má všechno za sebou.

Stát se nejznámějším soukromým detektivem v Londýně mělo pochopitelně i své světlé stránky. Po proběhlém soudu se ke Strikovi hrnuli noví klienti, takže nemohli s Robin v žádném případě zvládnout všechnu práci sami dva. Vzhledem k tomu, že bylo vhodné, aby se Strike držel nějakou dobu stranou, zůstával po několik měsíců hlavně v kanceláři, zatímco většinu práce v terénu zastávali smluvně najímaní zaměstnanci – většinou bývalí policisté a vojáci, mnozí z oblasti soukromých bezpečnostních služeb. Strike vycházel většinou jen v noci a jinak vyřizoval administrativu. Po roce práce na tolika případech, kolik jich jen mohla rozšířená agentura zvládnout, si Strike mohl konečně dovolit zvednout Robin plat, srovnat poslední z nesplacených dluhů a koupit si třináct let staré BMW 3.

Lucy i jeho přátelé se domnívali, že auto a další zaměstnanci znamenají, že Strike konečně dosáhl stavu zajištěné prosperity. Ve skutečnosti po zaplacení přemrštěného nájmu za garážové stání v centrálním Londýně a výplat nezbývalo Strikovi pro vlastní útratu skoro nic, takže dál bydlel v malém jednopokojovém bytě nad kanceláří a vařil si na jediné elektrické plotýnce.

Neustálou starost představovala administrativní zátěž spojená se smlouvami s najímanými zaměstnanci pracujícími na vlastní živnost a pochybná kvalita mužů i žen, které mívala agentura k dispozici. Strike našel jediného člověka, jehož si držel víceméně permanentně: Andyho Hutchinse, hubeného, zasmušilého bývalého policistu, který byl o deset let starší než jeho nový šéf a jehož mu vřele doporučil kamarád z Metropolitní policie,

inspektor Eric Wardle. Hutchins odešel do předčasného důchodu, když mu zničehonic téměř ochrnula levá noha, po čemž následovala diagnóza roztroušené sklerózy. Když Hutchins požádal o práci na smlouvu, varoval Strika, že možná nebude vždycky úplně fit; vysvětloval, že jde o nepředvídatelnou nemoc, ale že už tři roky u něho nedošlo k žádné recidivě. Dodržoval speciální nízkotučnou dietu, která Strikovi připadala vyloženě sebemrskačská: žádné červené maso, žádný sýr, žádná čokoláda, nic smaženého. Andy byl metodický a trpělivý a dalo se mu věřit, že odvede svou práci, aniž by na něho bylo třeba neustále dohlížet, což ani zdaleka nešlo říct o žádném z ostatních zaměstnanců kromě Robin. Pořád mu připadalo neuvěřitelné, že do jeho života vstoupila jako brigádnice na administrativní výpomoc a stala se jeho partnerkou a mimořádně skvělou kolegyní.

Nicméně jinou otázkou bylo, jestli jsou taky ještě pořád přátelé.

Dva dny po svatbě Robin a Matthewa, když ho tisk vyhnal z bytu a nebylo možné pustit si televizi, aniž člověk uslyšel vlastní jméno, se Strike rozhodl navzdory pozváním od přátel i své sestry vyhledat úkryt v laciném hotelu Travelodge nedaleko stanice metra Monument. Zde našel samotu a soukromí, po nichž toužil; tady mohl bez vyrušování dlouho spát; a tady do sebe nalil devět plechovek ležáku, přičemž s každou prázdnou plechovkou, které s klesající přesností házel přes pokoj do odpadkového koše, v něm rostla neodolatelná touha promluvit si s Robin.

Od objetí na schodech, k němuž se Strike v následujících dnech v myšlenkách opakovaně vracel, spolu nebyli v kontaktu. Byl si jistý, že Robin si prožívá pekelné období, když musí trčet v Mashamu a rozhodovat se, jestli má požádat o rozvod nebo o zrušení sňatku, organizovat prodej jejich bytu a přitom odolávat tlaku novinářů i rodiny. Co přesně jí řekne, až se jí dovolá, Strike nevěděl. Věděl jen to, že chce slyšet její hlas. Teprve v téhle chvíli, když opilecky prohrabával svoji sportovní tašku, zjistil, že si ve spěchu, s nímž opouštěl byt, v němž trpěl nedostatkem spánku, nesbalil nabíječku k mobilu, který už byl vybitý. Neodradilo ho to, odhodlaně vytočil z pevné

linky číslo na informace a po mnoha žádostech, aby svůj požadavek zopakoval srozumitelněji, se úspěšně dovolal do domu Robininých rodičů.

Telefon zvedl její otec.

„Zdravím, moh' bych, sím, mluvits'bin?"

„S Robin? Ta je bohužel na svatební cestě."

Na malou otupělou chvíli Strike tak docela nechápal, co mu bylo právě řečeno.

„Haló?" ozval se Michael Ellacott a potom zlostně dodal: „To bude asi zas nějaký novinář. Moje dcera je v cizině a byl bych rád, kdybyste mi přestali telefonovat."

Strike zavěsil a pokračoval v pití, dokud úplně neodpadl.

Vztek a zklamání ho pronásledovaly několik dní, a nijak je neumenšovalo vědomí, že by mu většina lidí řekla, že na soukromý život svého zaměstnance si nemůže klást žádné nároky. Jestliže tak pokorně nastoupila do letadla s mužem, jemuž v duchu říkal „ten pičus", nebyla Robin ženou, za kterou ji pokládal. Nicméně když seděl ve svém pokojíku v Travelodge se zbrusu novou nabíječkou a dalším ležákem a čekal, až jeho jméno zmizí z novinových titulků, tížilo ho cosi, co se nebezpečně blížilo depresi.

Vědomě se snažil odpoutat od myšlenek na Robin, a tak svoji dobrovolnou izolaci ukončil přijetím pozvání, jemuž by se za jiných okolností vyhnul: na večeři s inspektorem Erikem Wardlem, jeho ženou April a jejich kamarádkou Coco. Strike si velmi dobře uvědomoval, čemu se tím vystavuje. Coco se už dřív snažila přes Wardla zjistit, jestli je Strike svobodný.

Byla to malá, mrštná a moc hezká dívka s tomatově červenými vlasy, povoláním tatérka a na částečný úvazek tanečnice v kabaretu. Měl ta varovná znamení lépe číst. Byla uhihňaná a mírně hysterická už předtím, než začali pít. Strike si ji vzal do postele v Travelodge stejným způsobem, jakým vypil devět plechovek Tennent's.

V následujících týdnech musel vynaložit nemalé úsilí, aby Coco setřásl. Neměl z toho vůbec dobrý pocit, ovšem jedna výhoda toho, že člo-

věk utíká před novináři, spočívá ve skutečnosti, že známostem na jednu noc dá pak mnohem víc práce vás vypátrat.

Ani po roce neměl Strike sebemenší představu, proč se Robin rozhodla s Matthewem zůstat. Předpokládal, že city, které chová ke svému manželovi, musejí být tak hluboké, že je naprosto slepá k tomu, co je ve skutečnosti zač. Strike sám teď měl nový vztah. Trval už deset měsíců a byl nejdelší od doby, kdy se rozešel s Charlotte, což byla jediná žena, s níž kdy uvažoval o tom, že by se mohl oženit.

Citová odtažitost mezi oběma partnery detektivní agentury se stala prostou skutečností každodenní existence. Strike nemohl Robin ohledně práce nic vytýkat. Všechno, co jí uložil, prováděla rychle, pečlivě a s iniciativou i vynalézavostí. Přesto si všímal ztrhaných rysů, které nikdy dříve ve tváři nemívala. Připadala mu poněkud nervóznější než obvykle, a jednou nebo dvakrát, když mezi svou partnerku a smluvní zaměstnance rozděloval práci, zachytil její nezvykle prázdný, nesoustředěný výraz, který mu dělal starosti. Znal některé příznaky posttraumatické stresové poruchy, a Robin už přestála dva bezmála smrtelné útoky. Bezprostředně poté, co přišel v Afghánistánu o půlku nohy, zažil i on disociaci, zničehonic se neočekávaně vzdálil od v přítomnosti prožívaného okamžiku a vrátil se zpět k těm několika vteřinám pronikavě zlé předtuchy a hrůzy, jež předcházely roztržení nejen vikingu, ale i jeho těla a vojenské kariéry. Zůstala mu hluboká averze k jízdě autem, které řídí někdo jiný, a dodnes míval sny plné krve a bolesti, z nichž se někdy budil zbrocený potem.

Když se však pokusil nadnést téma Robinina duševního zdraví klidným, odpovědným tónem, jaký náležel jejímu zaměstnavateli, pokaždé ho rozhodně a popuzeně přerušila, což, jak se obával, mohlo souviset s tím, že ji vyhodil. Následně si všiml, že se dobrovolně hlásí o náročnější úkoly a nasazení po setmění, takže mu občas dělalo těžkou hlavu zorganizovat práci tak, aby to nevypadalo, že se snaží – což ve skutečnosti dělal – udržet ji u bezpečnějších, všednodenních činností.

Chovali se k sobě navzájem slušně, přátelsky a korektně, o svých soukromých životech mluvili v hrubých obrysech a jen tehdy, když to bylo nezbytné. Robin s Matthewem se zrovna stěhovali a Strike trval na tom, aby si vzala týden volno a mohla se stěhování v klidu věnovat. Robin to odmítala, ale Strike si prosadil svou. Tónem, který nepřipouštěl žádnou diskuzi, jí připomněl, že si za celý rok skoro žádnou dovolenou nevybrala.

V pondělí poslední ze Strikových nevyhovujících subdodavatelů, namyšlený bývalý vojenský policista, s nímž se Strike ve službě nesetkal, narazil svým mopedem zezadu do taxíku, který měl sledovat. Strike ho s chutí vyhodil. Měl si tak aspoň na kom vylít zlost, protože jeho domácí se ve stejném týdnu rozhodl Strika informovat, že ve shodě s téměř všemi ostatními majiteli kancelářských prostor na Denmark Street prodal i on svůj dům developerovi. Nad detektivem tak čerstvě visela hrozba, že přijde o kancelář i domov současně.

Několik obzvlášť podělaných dní pak korunovala brigádnice, kterou najal na výpomoc s jednoduchou kancelářskou prací a braním telefonů v Robinině nepřítomnosti. Vyklubala se z ní nejotravnější ženská, jakou kdy Strike poznal. Denise bez ustání mluvila kňouravým nosovým hlasem, který pronikal i přes zavřené dveře jeho kanceláře. Strike se nakonec uchýlil k poslechu hudby ze sluchátek, jenže výsledkem bylo jen to, že Denise musela opakovaně bušit na dveře a křičet, než ji uslyšel.

„Co je?“

„Jenom že jsem právě našla tohle,“ řekla Denise a zamávala mu před očima jakýmsi načmáraným vzkazem. „Stojí tam ‚klinika‘… před tím je nějaké slovo začínající na ‚V‘… schůzka naplánovaná na půl hodiny – neměla jsem vám to připomenout?“

Strike poznal Robinin rukopis. První slovo bylo opravdu nečitelné.

„Ne,“ odpověděl. „Prostě to vyhoďte.“

S opatrnou nadějí, že Robin potají přece jen vyhledala profesionální pomoc na bůhvíjaké duševní problémy, jimiž možná trpí, si Strike opět nasadil sluchátka a vrátil se ke zprávě, již pročítal, ale zjistil, že se nedokáže

soustředit. Rozhodl se proto odejít v předstihu na pohovor, který si domluvil s možným novým subdodavatelem. Měl s tím člověkem schůzku ve své oblíbené hospodě, především proto, aby se dostal pryč od Denise.

Po dopadení Shacklewellského rozparovače se Strike musel Tottenhamu vyhýbat celé měsíce, protože tam na něho neustále číhali novináři, neboť se rozkřiklo, že je tamním štamgastem. Dokonce ještě dnes se kolem sebe podezíravě rozhlížel, než dospěl k závěru, že může bezpečně přistoupit k baru, objednat si své obvyklé pivo Doom Bar a uchýlit se s ním k rohovému stolku.

Částečně díky tomu, že se usilovně snažil vzdát brambůrků, které patřívaly k základům jeho jídelníčku, a částečně kvůli pracovnímu vytížení byl teď Strike hubenější než před rokem. Úbytek váhy ulevil tlaku na jeho amputovanou nohu, takže jak tělesná námaha při chůzi, tak úleva při usedání byly méně znatelné. Strike si přihnul ze sklenice piva, ze zvyku si protáhl koleno a užíval si relativní lehkosti pohybu. Potom otevřel šanon, který si s sebou přinesl.

Poznámky, které našel uvnitř, psal onen idiot, který narazil svým mopedem zezadu do taxíku, a byly sotva dostačující. Strike si nemohl dovolit dotyčného klienta ztratit, jenže on i Hutchins už tak bojovali s tím, aby zvládli veškerou pracovní zátěž. Naléhavě potřeboval někoho nového najmout, a přesto si nebyl úplně jistý, jestli pohovor, který ho čeká, je moudrá volba. Před odvážným rozhodnutím vyhledat člověka, s nímž se neviděl sedm let, nekonzultoval svůj záměr s Robin, a dokonce ještě ve chvíli, kdy se dveře Tottenhamu otevřely a vstoupil jimi na minutu dochvilný Sam Barclay, přemítal Strike nad tím, jestli se nedopustil fatální chyby.

Bývalého armádního příslušníka z Glasgow by poznal prakticky za všech okolností podle trička čouhajícího zpod tenkého svetru s výstřihem do V, nakrátko ostříhaných vlasů, úzkých džínů a bělostných tenisek. Když Strike vstal, aby mu podal ruku, Barclay, který ho podle všeho poznal s podobnou samozřejmostí, se zašklebil a řekl:

„Už v lihu, co?“

„Nedáš si taky jedno?“ zeptal se Strike.

Zatímco čekal, než se natočí Barclayovo pivo, sledoval bývalého příslušníka pěchoty v zrcadle za barovým pultem. Barclayovi bylo jen něco málo přes třicet, ale vlasy už měl předčasně prošedivělé. Jinak vypadal úplně stejně, jak si ho Strike pamatoval. Hustým obočím, velkýma kulatýma modrýma očima a výraznou čelistí připomínal tak trochu přívětivou sovu s mírně vystouplým orlím nosem. Strike měl Barclaye rád, navzdory tomu, že se ho kdysi snažil dostat před vojenský soud.

„Pořád ještě hulíš?" zeptal se Strike, když mu podal pivo a přisedl si k němu.

„Teď už jenom přes vaporizér," odvětil Barclay. „Máme děcko."

„Blahopřeju," řekl Strike. „Takže na zdravý stravě?"

„No jo, něco v tom smyslu."

„Dealuješ?"

„Já nikdy nedealoval," ohradil se Barclay ostře, „jak sakra moc dobře víš. Pouze rekreační užívání, kamaráde."

„Tak kde si to teď kupuješ?"

„Na internetu," odpověděl Barclay a usrkl piva. „Je to snadný. Když jsem to dělal poprvý, říkal jsem si, že to přece kurva nemůže fungovat, no ne? Ale pak jsem si řekl: ‚No, aspoň bude sranda.' Pošlou ti to v krabičkách od cigaret a je to. Můžeš si vybrat, co je libo. Internet je úžasná věc."

Rozesmál se a dodal: „Takže o co jde? Nečekal jsem, že se mi takhle brzo ozveš zrovna ty."

Strike zaváhal.

„Přemýšlel jsem, že bych ti nabídl práci."

Barclay na něho chvíli beze slova nevěřícně zíral, potom zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál.

„No do prdele," ulevil si. „Proč jsi mi to neřekl rovnou?"

„Proč asi? Co myslíš?"

„Já ten vaporizér nehulím každej večer," prohlásil Barclay snaživě. „Vážně ne. Manželce se to nelíbí."

Strike položil sevřenou pěst na šanon a přemýšlel.

V Německu pracoval na případu prodeje drog a narazil při tom na Barclaye. Drogy se v britské armádě kupovaly a prodávaly stejně jako v každé jiné vrstvě společnosti, ale Speciální vyšetřovací jednotku povolali, aby rozkryla síť, která zřejmě operovala profesionálněji, než bývalo obvyklé. Na Barclaye přišlo udání jakožto na klíčového hráče a odhalení kilové cihličky prvotřídního marockého hašiše v jeho osobních věcech zajisté ospravedlňovalo následný výslech.

Barclay trval na tom, že to na něho ušili, a Strike, který seděl u jeho výslechu, byl nakloněný mu uvěřit, v neposlední řadě proto, že příslušník pěchoty vypadal příliš inteligentně na to, aby nenašel pro svůj hašiš lepší úkryt než dno své armádní sportovní tašky. Na druhou stranu tu byl dostatek důkazů o tom, že Barclay užívá drogy pravidelně, a nejedno svědectví dokládalo skutečnost, že jeho chování je nepředvídatelné. Strike měl pocit, že si Barclaye vybrali za příhodného obětního beránka, a rozhodl se, že podnikne menší šetření na vlastní pěst.

To přineslo zajímavé informace týkající se stavebních materiálů a technologických subdodávek, které se přeobjednávaly za absolutně nevěrohodné ceny. Nebylo to jistě poprvé, co Strike odhalil podobnou korupci, ale shodou okolností právě dva důstojníci nesoucí odpovědnost za ono záhadné mizení a přeprodávání zboží byli těmi, kteří se s takovou vehemencí snažili dostat Barclaye před vojenský tribunál.

Barclay se během Strikova výslechu mezi čtyřma očima vyděsil, když zničehonic zjistil, že se seržant Speciální vyšetřovací jednotky nezajímá tolik o hašiš, jako spíš o nesrovnalosti vztahující se ke stavebním smlouvám. Zpočátku zůstával ostražitý, byl si jistý, že vzhledem k situaci, v níž se sám nacházel, mu nikdo neuvěří. Nakonec ale Strikovi přiznal, že nejenže si všímal všeho, co ostatní nevnímali nebo na co se rozhodli raději nevyptávat, ale začal si dokonce zapisovat do přehledné tabulky, kolik toho zmínění důstojníci nakradli. Naneštěstí pro Barclaye se dotyční muži dozvěděli, že se o jejich aktivity poněkud příliš zajímá, a zanedlouho se v jeho věcech objevilo kilo hašiše.

Když Barclay Strikovi ukázal záznamy, jež si vedl (notes si ukryl mnohem šikovněji než hašiš), zaujala Strika zjevná metodičnost a nasazení, které z nich byly patrné, zvláště když se vzalo v úvahu, že Barclay neprodělal žádný výcvik ve vyšetřovacích postupech. Když se ho zeptal, proč se pustil do vyšetřování, za něž mu nikdo neplatí a které ho přivedlo do tak velkých potíží, Barclay jen pokrčil širokými rameny a opáčil: „Nebylo to přece správný, ne? Okrádali armádu. Strkali si kurva do kapes prachy daňovejch poplatníků."

Strike věnoval případu mnohem víc hodin, než si podle jeho kolegů zasluhoval, ale nakonec díky dalšímu vyšetřování, jež mělo dodat celé věci náležitou váhu, vedly Barclayem shromážděné záznamy o činnosti jeho nadřízených k usvědčení obou důstojníků. Speciální vyšetřovací jednotka si za to samozřejmě vysloužila uznání a Strike zařídil, aby obvinění vznesená proti Barclayovi byla v tichosti odložena.

„Když říkáš ‚práci'," přemítal teď Barclay nahlas, zatímco kolem hučela hospoda a ozýval se cinkot sklenic, „máš na mysli detektivní věci?"

Strike na něm viděl, že ho ten nápad zaujal.

„Jo," odvětil Strike. „Cos dělal od tý doby, co jsme se viděli naposled?"

Odpověď byla deprimující, i když nikoli nečekaná. První dva roky po odchodu z armády bylo pro Barclaye obtížné najít si či udržet stálé zaměstnání, a tak občas maloval a tapetoval byty v podniku svého švagra.

„Většinu peněz vydělá manželka," řekl. „Ta má dobrou práci."

„Tak jo," řekl Strike. „Myslím, že bych ti mohl pro začátek nabídnout dva dny v týdnu. Budeš mi to fakturovat jako živnostník. Když to nebude fungovat, každý z nás může spolupráci přerušit bez udání důvodu. Připadá ti to férový?"

„Ale jo," odpověděl Barclay, „docela to jde. Kolik asi tak platíš?"

O penězích diskutovali pět minut. Strike vysvětloval, jak se jeho ostatní zaměstnanci zařídili jako soukromí subdodavatelé a jak by měl účty a další podnikové náklady nosit do kanceláře k proplacení. Nakonec otevřel šanon a posunul ho před Barclaye, aby mu ukázal jeho obsah.

„Potřebuju sledovat tohohle chlápka," řekl a ukázal mu fotografii oplácaného mladíka s hustými kudrnatými vlasy. „Pořídit fotky všech lidí, s nimiž se sejde, a zjistit, co všechno má za lubem."

„Tak jo, dobře," odtušil Barclay, vytáhl mobil a ofotil si snímky sledované osoby i její adresu.

„Dnes ho sleduje můj druhý člověk," řekl Strike, „ale zítra od šesti od rána bych potřeboval, abys byl před jeho bytem."

S potěšením zaznamenal, že Barclay nijak nezpochybňuje tak časný nástup do práce.

„Co se ale stalo s tou holkou?" otázal se Barclay, když si dával telefon zpátky do kapsy. „S tou, co s tebou byla v novinách?"

„S Robin?" opáčil Strike. „Ta má dovolenou. Vrací se příští týden."

Rozloučili se podáním ruky a Strike si vychutnával ten prchavý závan optimismu, než si vzpomněl, že se teď bude muset vrátit do kanceláře, což znamenalo do blízkosti Denise s jejím papouščím brebentěním, zvykem mluvit s plnou pusou a neschopností zapamatovat si, že nesnáší slabý čaj s mlékem.

Aby se dostal zpátky do kanceláře, musel projít věčným staveništěm v ústí Tottenham Court Road. Počkal, až mine nejhlučnější úsek cesty, a pak zavolal Robin, aby jí oznámil, že najal Barclaye, ale jeho telefonát skončil rovnou v hlasové schránce. Připomněl si, že by asi právě měla být na té záhadné klinice, a tak hovor přerušil, aniž jí zanechal vzkaz.

Pokračoval v chůzi a zničehonic ho něco napadlo. Předpokládal, že klinika souvisí s Robininým duševním zdravím, ale co když…?

Telefon v ruce se mu rozezvonil: číslo z kanceláře.

„Haló?"

„Pan Strike?" ozvalo se mu v uchu Denisino zděšené zaskřehotání. „Pane Striku, mohl byste se, prosím, co nejrychleji vrátit? Prosím vás… je tady jeden pán… potřebuje prý s vámi naléhavě mluvit…"

V pozadí Strike uslyšel hlasitou ránu a křik nějakého muže.

„Vraťte se, prosím vás, jak nejrychleji můžete!" zaječela Denise.

„Hned jsem tam!" vykřikl Strike a nemotorně a ztěžka se rozběhl.

2

… on nevypadá na to, že bych ho mohla pustit sem do salonu, tedy do pokoje.

Henrik Ibsen: *Rosmersholm*

K překonání posledních několika schodů na kovovém schodišti vedoucím k jeho kanceláři použil Strike oporu zábradlí. Supěl a pravé koleno ho příšerně bolelo. Zpoza prosklených dveří se rozléhaly dva zvýšené hlasy, jeden mužský a druhý pisklavý, vyděšený a ženský. Když Strike vtrhl do místnosti, Denise, která se tiskla zády ke stěně, s úlevou vydechla: „Díky-bohu, konečně!“

Strike odhadoval, že muž uprostřed místnosti je přibližně pětadvacetiletý. Kolem úzkého a špinavého obličeje, jehož nejvýraznějším znakem byly lesklé vpadlé oči, mu v rozcuchaných chomáčích splývaly tmavé vlasy. Tričko, džíny i mikinu s kapucí měl potrhané a špinavé, podrážka jedné z jeho tenisek se odchlipovala. Detektiva udeřil do nosu zápach nemytého zvířete.

Nebylo pochyb, že cizinec je duševně nemocný. Každých deset vteřin si totiž jakoby pod vlivem nekontrolovaného tiku sáhl napřed na špičku nosu, který už byl z těch opakovaných doteků celý zarudlý, potom se s tlumeným zaduněním udeřil doprostřed hrudníku a pak nechal ruku volně klesnout podél těla. Téměř okamžitě mu ruka opět vyletěla ke špičce nosu. Vypadalo to, jako by zapomněl, jak se pokřižovat, nebo že celou akci zjednodušil, aby byla rychlejší. Nos, hrudník, ruka podél těla; bylo zneklidňující ty mechanické pohyby sledovat, jelikož se navíc zdálo, že si je sám sotva uvědomuje. Patřil k oněm nemocným a zoufalým lidem,

jaké vídáte ve velkoměstech, kde jsou vždy problémem někoho jiného, podobně jako cestující v metru, jehož pohledu se všichni snaží vyhnout, nebo žena vykřikující na rohu ulice, před níž lidé přecházejí na druhou stranu, aby jí unikli, fragmenty uštvaného lidství, které jsou příliš běžné na to, aby nějak dlouho obtěžovaly lidskou představivost.

„To jste vy?" vyhrkl muž se žhnoucím zrakem, zatímco jeho ruka se opět dotkla nosu a udeřila do hrudníku. „Vy jste Strike? Ten detektiv?"

Druhou rukou, která nelétala neustále od nosu k hrudníku, si najednou zatahal za poklopec. Denise naříkavě zaskučela, jako by se bála, že se muž začne zničehonic obnažovat, a opravdu se zdálo, že je to docela dobře možné.

„Já jsem Strike, ano," řekl detektiv a přesunul se mezi cizince a brigádnici. „Jste v pořádku, Denise?"

„Ano," špitla, stále zády u stěny.

„Viděl jsem, jak zabili dítě," prohlásil cizí muž. „Uškrtili."

„Dobře," pronesl Strike věcně. „Co kdybychom to probrali vedle?"

Posunkem muži naznačil, aby šel do jeho kanceláře.

„Musím čurat!" řekl muž a dál tahal za zip.

„V tom případě tudy."

Strike mu přidržel dveře na toaletu hned vedle kanceláře. Když se za ním dveře s prásknutím zavřely, obrátil se Strike klidně k Denise.

„Co se stalo?"

„Chtěl se s vámi vidět, já mu řekla, že tady nejste, a on se rozzuřil a začal mlátit do všeho okolo!"

„Zavolejte policii," řekl Strike polohlasem. „Povězte jim, že tady máme vážně nemocného člověka. Dost možná psychotika. Ale počkejte s tím, až si ho odvedu k sobě do kanceláře."

Dveře od záchodu se s rámusem otevřely. Cizincův poklopec zůstal nezapnutý. Podle všeho na sobě neměl žádné spodní prádlo. Denise znovu naříkavě zaskučela, zatímco mladík si dál horečně sahal na nos a na hrudník, na nos a na hrudník, aniž by si uvědomoval odhalený kus tmavého ochlupení v rozkroku.

„Tudy," pobídl ho Strike přívětivě. Muž se odšoural dveřmi do zadní kanceláře a po krátkém oddechu se zdálo, že zápach, který vydává, je dvojnásob silný.

Po vybídnutí, aby se posadil, usedl cizinec na samý okraj židle určené pro klienty.

„Jak se jmenujete?" zeptal se Strike a zaujal místo na opačné straně pracovního stolu.

„Billy," představil se muž a ruka mu v rychlém sledu třikrát přeletěla od nosu k hrudníku. Napotřetí ruku svěsil podél těla, uchopil ji druhou a pevně přidržel.

„Tak vy jste viděl, jak někdo uškrtil dítě, Billy?" řekl Strike, zatímco ve vedlejší místnosti Denise drmolila:

„Policii, rychle!"

„Cože to říkala?" zeptal se Billy a velkýma vpadlýma očima nervózně pohlédl ke dveřím přední kanceláře, přičemž ve snaze potlačit svůj tik dál pevně svíral neposednou ruku.

„To nic," odpověděl Strike klidně. „Pracuju současně na několika různých případech. Povězte mi o tom dítěti."

Strike sáhl po papírovém bloku, veškeré jeho pohyby byly pomalé a ostražité, jako by byl Billy vzácný divoký pták, jehož by mohl vyplašit.

„Uškrtil ho, nahoře u koně."

Denise za chatrnou příčkou teď žvanila do telefonu pěkně nahlas.

„Kdy se to stalo?" zeptal se Strike a nepřestával psát.

„To už je dávno… Byl jsem ještě dítě. Byla to malá holčička, ale potom říkali, že šlo o chlapce. Byl tam Jimmy. Tvrdí, že jsem nic takového neviděl, ale já to viděl. Viděl jsem ho, jak to udělal. Uškrtil. Viděl jsem to."

„A stalo se to nahoře u koně, je to tak?"

„Přímo tam nahoře u koně. Ale tam ji nepohřbili. Tedy jeho. K tomu došlo v rokli nedaleko otcova domu. Viděl jsem je při tom, můžu vám to místo ukázat. Mě by tam kopat nenechala, ale vám to dovolí."

„A udělal to tedy Jimmy?"

„Jimmy v životě nikoho neuškrtil!“ vyštěkl Billy rozčileně. „Ten to viděl se mnou. Tvrdí, že se nic takovýho nestalo, ale lže, byl u toho. Bojí se, rozumíte.“

„Rozumím,“ zalhal Strike a dál si psal poznámky. „No, jestli to mám vyšetřovat, budu potřebovat vaši adresu.“

Napůl očekával odpor, ale Billy po nabídnutém bloku a peru dychtivě sáhl. Strika udeřil do nosu další závan tělesného zápachu. Billy začal psát, ale zničehonic si to podle všeho rozmyslel.

„Nepůjdete ale k Jimmymu, že ne? On mi dá pořádnou čočku. K Jimmymu nesmíte chodit.“

Přes dveře k nim dolehl Denisin pronikavý hlas.

„Potřebuju, aby sem někdo přijel dřív, on je nesmírně rozrušený!“

„Co to říká?“ zeptal se Billy.

K Strikovu rozčarování Billy náhle vytrhl vrchní list z bloku, zmačkal ho a pěstí svírající papír si opět začal sahat na nos a na hrudník.

„Denise se nemusíte bát,“ řekl Strike, „ta se zabývá jiným klientem. Nedáte si něco k pití, Billy?“

„Jaký pití?“

„Čaj? Nebo kávu?“

„Proč?“ zeptal se Billy. Zdálo se, že ta nabídka v něm pouze prohloubila podezření. „Proč chcete, abych něco pil?“

„Jenom máte-li na něco chuť. Pokud ne, tak to nevadí.“

„Já nepotřebuju žádný léky!“

„Já pro vás nemám žádné léky,“ řekl Strike.

„Já nejsem cvok! Uškrtil děcko a pak ho pochovali, v tý roklině za tátovým domem. Zabalili ho do deky. Do růžový deky. Nebyla to moje vina. Já byl malý dítě. Nechtěl jsem tam být. Byl jsem jen malý děcko.“

„Před kolika lety se to stalo, uměl byste to říct?“

„Je to dávno… roky… nemůžu to dostat z hlavy,“ řekl Billy a v úzkém obličeji se mu leskly oči, zatímco pěst svírající kus papíru létala nahoru a dolů, k nosu a hrudníku. „Pohřbili ji v růžový dece, tam dole v rokli za barákem mýho táty. Potom ale říkali, že to byl kluk.“

„Kde je ten dům vašeho táty, Billy?“

„Ona mě tam teď zpátky nepustí. Ale *vy* byste tam kopat mohl. *Vy* byste to mohl udělat. Uškrtili ji, opravdu,“ řekl Billy a pohledem ztrápených očí Strika přímo provrtával. „Jimmy ale říkal, že to byl kluk. Uškrcenej, tam nahoře u…“

Ozvalo se zaklepání na dveře. Než jí Strike stačil říct, aby nevstupovala, nakoukla Denise škvírou dovnitř, už mnohem odvážnější, když měla po ruce Strika. Čišela z ní vlastní důležitost.

„Budou tu každou chvíli,“ řekla s přehnaně významným výrazem, který by vylekal i člověka mnohem méně nervózního, než byl Billy. „Už jsou na cestě.“

„Kdo má přijet?“ zeptal se vyděšeně Billy a vyskočil ze židle. „Kdo je na cestě?“

Denise rychle stáhla hlavu ze dveří a zavřela je. Ozvalo se tlumené žuchnutí na dřevo a Strike věděl, že se Denise o dveře opřela, aby zabránila Billymu v úniku.

„To jenom mluvila o jedné zásilce, kterou čekám,“ prohlásil Strike konejšivě a rovněž vstal. „Měli ji…“

„Co jste to udělali?“ vyjekl Billy a pozpátku couval ke dveřím, přičemž si pořád dokola sahal na nos a na hrudník. „Kdo má přijít?“

„Nikdo nemá přijít,“ řekl Strike, ale to už se Billy pokoušel otevřít dveře. Jakmile zjistil, že mu kladou odpor, vrhl se proti nim silou. Z druhé strany se ozvalo zaječení a Denise odletěla stranou. Než se Strike dostal zpoza stolu, Billy už proběhl vstupními dveřmi. Slyšeli, jak skáče po kovových schodech, které bral po třech, a Strike, rozzuřený vědomím, že nemá sebemenší naději dohnat mladšího a zjevně tělesně zdatnějšího muže, utíkal zpátky do své kanceláře. Vytáhl výsuvné okno a vyklonil se z něho právě včas, aby ještě zahlédl Billyho, jak úprkem zahýbá za roh ulice a mizí z dohledu.

„Kurva!“

Muž chystající se vstoupit do protějšího obchodu s kytarami se otočil a zmateně se rozhlížel po původu nastalého hluku.

Strike se stáhl z okna, otočil se a zabodl pohled do Denise, která se ve dveřích jeho kanceláře oprašovala. Jakkoli se to zdálo neuvěřitelné, vypadala sama se sebou spokojená.

„Snažila jsem se ho zadržet uvnitř," prohlásila hrdě.

„Jo," odtušil Strike se značným sebezapřením. „Všiml jsem si."

„Policie už je na cestě."

„Skvělý."

„Nechcete šálek čaje?"

„Ne," procedil skrz zaťaté zuby.

„V tom případě půjdu uklidit na záchodě," řekla a šeptem dodala: „Myslím, že po sobě nespláchl."

3

Tenhle boj jsem vybojoval sám v sobě a bez jediného slova.

Henrik Ibsen: *Rosmersholm*

Při procházce po neznámé ulici v Deptfordu se Robin zvedla nálada a na chvíli se cítila povzneseně, načež začala dumat nad tím, kdy naposledy takový pocit zažila, a dobrala se k poznání, že to bude už déle než rok. Energii jí dodávalo odpolední sluníčko, povzbuzovaly ji barevné výlohy obchodů i všudypřítomný shon a hluk a v duchu oslavovala skutečnost, že už nikdy nebude muset vstoupit do útrob kliniky Villiers Trust.

Její terapeutka neměla radost, když Robin léčbu ukončila.

„Doporučujeme podstoupit celý předepsaný kurz," řekla jí.

„Já vím," odpověděla Robin, „ale, víte – promiňte –, já myslím, že už mi to dalo všechno, co jsem potřebovala."

Úsměv terapeutky byl mrazivý.

„Ta kognitivně-behaviorální terapie byla skvělá," pokračovala Robin. „Opravdu mi pomohla s úzkostmi a budu se jí dál držet…"

Zhluboka se nadechla, oči upřené na ženiny polobotky s přezkou a nízkým podpatkem, a poté se přinutila zadívat se jí do očí.

„… ale připadá mi, že dál už to není nic pro mě."

Následovalo další mlčení. Po pěti sezeních na to byla Robin zvyklá. Při běžném rozhovoru by se tak dlouhé odmlky – prosté pozorování druhého člověka a čekání, kdy opět promluví – považovaly za hrubost nebo za pasivní agresivitu, ale v psychodynamické terapii, již podstoupila, to byl standard.

Od svého praktického lékaře dostala Robin doporučení na bezplatnou léčbu hrazenou zdravotní pojišťovnou, ale čekací lhůta byla tak dlouhá, že se s neochotnou Matthewovou podporou rozhodla léčení si zaplatit. Věděla, že Matthew se jen s velkým úsilím dokázal zdržet poznámek, že nejlepším řešením by bylo vzdát se zaměstnání, jež u ní posttraumatickou stresovou poruchu vyvolalo a které bylo podle jeho názoru příliš mizerně placené, když se vzala v úvahu nebezpečí, jimž byla vystavena.

„Víte," pokračovala Robin v řeči, kterou si předem připravila, „můj život se docela zmítá ode zdi ke zdi, protože mě obklopují lidé, kteří si myslí, že vědí, co je pro mě nejlepší."

„Ano, jistě," skočila jí do řeči terapeutka tónem, o němž se Robin domnívala, že by byl mimo zdi této kliniky považovaný za povýšeně shovívavý, „to už jsme probíraly…"

„… a…"

Robin byla ze své podstaty smířlivá a zdvořilá. Na druhou stranu ji terapeutka opakovaně pobízela, aby v této neutěšené místnůstce se zelencem ve fádně zeleném květináči a krabicí papírových kapesníčků mluvila nepřikrášlenou pravdu.

„… a upřímně řečeno," pokračovala, „z vás mám pocit, že k nim patříte taky."

Další odmlka.

„No," začala terapeutka a krátce se zasmála, „já jsem tady od toho, abych vám pomohla dospět k vlastním závěrům ohledně…"

„Já vím, jenže to děláte tak, že… že mě pořád do něčeho tlačíte," řekla Robin. „Je to konfrontační. Zpochybňujete všechno, co řeknu."

Robin zavřela oči, protože jí projela mohutná vlna únavy. Bolely ji svaly. Celý týden strávila sestavováním nábytku, který si nechali přivézt nesmontovaný v krabicích, přenášením beden s knihami a zavěšováním obrazů.

„Chodím odtud úplně vyždímaná," řekla Robin, když oči opět otevřela. „Vrátím se domů k manželovi a on dělá totéž. Dlouho vždycky nasupeně mlčí a zpochybňuje mě i v těch nejnepatrnějších věcech. Potom

zavolám matce a je to víceméně stejné. Jediný člověk, který mě věčně nenabádá, abych se dala do pořádku, je…“

Zarazila se a po chvíli dodala:

„… je můj partner v zaměstnání.“

„Pan Strike,“ doplnila ji terapeutka přeslazeně.

Robin odmítala s terapeutkou rozebírat svůj vztah se Strikem, což mezi nimi bylo jablkem sváru. Pouze jí potvrdila, že Strike neví, jak moc ji případ Shacklewellského rozparovače zasáhl. Jinak trvala na tom, že jejich osobní vztah s jejími nynějšími problémy nijak nesouvisí. Od té doby se terapeutka ke Strikovi vracela při každém sezení, ale Robin důsledně odmítala se tím tématem zabývat.

„Ano,“ přisvědčila Robin. „Je to on.“

„Sama jste připustila, že jste se mu nesvěřila s plným rozsahem svých úzkostí.“

„Já vám dnes opravdu přišla říct jenom to, že končím,“ řekla Robin ignorujíc poslední poznámku. „Jak říkám, kognitivně-behaviorální terapii pokládám za velice užitečnou a všechna cvičení hodlám nadále používat.“

Skutečnost, že se Robin nechystala zůstat ani celou hodinu, terapeutku očividně rozhořčila, ale Robin za celé sezení zaplatila, a cítila se tudíž oprávněná odejít a užít si ten čas, který podle jejího přesvědčení patřil jen a jen jí, po svém. Měla pocit, že má plné právo nespěchat domů rozbalovat další krabice po stěhování a že si může koupit cornetto a vychutnat si ho při procházce sluncem zalitými ulicemi své nové čtvrti.

Pronásledovala svou veselou náladu jako motýla, protože se bála, že by mohla zničehonic uletět, a tak se vydala klidnější ulicí a nutila se soustředit, aby nasála atmosféru neznámého prostředí. Byla ráda, když konečně opustili starý byt ve West Ealingu se spoustou ošklivých vzpomínek. Během soudu se Shacklewellským rozparovačem vyšlo najevo, že Robin sledoval a byl jí v patách mnohem déle, než se domnívala. Policie jí dokonce sdělila, že má podezření, že se pohyboval v okolí Hastings Road a číhal za zaparkovanými automobily pouhých pár metrů od jejich domovních dveří.

Navzdory tomu, jak zoufale po stěhování toužila, trvalo jim s Matthewem celých jedenáct měsíců, než se jim podařilo nové bydlení najít. Hlavním problémem bylo, že Matthew, který teď měl novou, lépe placenou práci a dědictví po zesnulé matce, byl rozhodnutý „postoupit na společenském žebříčku". Vzhledem k ošklivým asociacím, jež se pojily se starým bytem, vyjádřili i rodiče Robin ochotu novomanželům pomoct, ale Londýn byl příšerně drahý. Matthew se už třikrát zamiloval do bytů, které se realisticky vzato nacházely daleko za jejich finančními možnostmi. Třikrát se jim nepodařilo koupit nemovitost, o níž Robin mohla už předem říct, že bude stát o desetitisíce víc, než kolik si mohli dovolit.

„To je směšný!" trval si na svém. „Vždyť to tu cenu nemá!"

„Má to takovou cenu, jakou jsou lidé ochotni zaplatit," říkala Robin, otrávená tím, že účetní nechápe, jak fungují tržní síly. Byla připravená odstěhovat se kamkoli, třeba i do jediné místnosti, jen aby unikla vrahovu stínu, který ji nepřestával pronásledovat ve snech.

Když se vracela k hlavní silnici, zaujala ji v cihlové zdi branka se sloupky zakončenými těmi nejpodivnějšími ozdobami, jaké v životě spatřila.

Na sloupcích vytesaných do podoby lidských kostí seděly dvě gigantické, drolící se kamenné lebky, za nimiž se zvedala vysoká hranatá věž. Ty ozdoby by se hodily tak akorát k pirátskému sídlu v nějakém fantasy filmu, napadlo Robin, když přistoupila blíž, aby si prohlédla prázdné černé oční důlky. Nahlédla přes branku a uviděla kostel a mechem porostlé náhrobky ležící uprostřed opuštěné růžové zahrady v plném květu.

Dojídala zmrzlinu a obcházela svatého Mikuláše, podivný amalgám staré školy z červených cihel přistavěné k věži z hrubého kamene. Nakonec se posadila na dřevěnou lavičku, která byla až nepříjemně rozpálená od sluníčka, protáhla si bolavá záda, vtáhla do sebe rozkošnou vůni rozehřátých růží a náhle se naprosto proti své vůli přenesla zpátky do hotelového apartmá v Yorkshiru téměř před rokem, kde byla kytice krvavě rudých růží svědkem následných událostí poté, co opustila Matthewa na tanečním parketu při jejich svatební hostině.

Do novomanželského apartmá, kam se Robin uchýlila před Matthewovým vztekem, napochodovali postupně Matthew, jeho otec, jeho teta Sue, Robininy rodiče a její bratr Stephen. Vtrhli dovnitř jeden po druhém ve chvíli, kdy se převlékala ze svatebních šatů, a všichni chtěli vědět, co se děje.

Následovala hotová kakofonie, jak mluvili jeden přes druhého. Stephen, který jako první pochopil, čeho se Matthew dopustil, když jí vymazal z telefonu Strikovy hovory, se na Matthewa rozkřičel. Geoffrey se opilecky dožadoval informace, proč Strika pustili na oběd, když nepotvrdil účast. Matthew hulákal jako tur, ať všichni vypadnou, že je to jen mezi ním a Robin, zatímco teta Sue pořád dokola opakovala: „Nikdy v životě jsem nezažila, aby nevěsta odešla ze svého prvního sóla. *Nikdy! Nikdy v životě* jsem nezažila, aby nevěsta odešla ze svého prvního sóla."

Potom konečně pochopila Linda, co Matthew provedl, a také ho začala peskovat. Geoffrey se postavil na obranu svého syna a chtěl vědět, proč Linda touží po tom, aby se její dcera vrátila k chlapovi, který ji nechal pobodat. Dorazil Martin, už naprosto opilý, a dal Matthewovi ránu z důvodů, jež nikdo nikdy uspokojivě nevysvětlil, a Robin zmizela v koupelně, kde se zcela neuvěřitelně – vezme-li se v úvahu, že za celý den prakticky nic nesnědla – pozvracela.

Za pět minut musela dovnitř pustit Matthewa, protože krvácel z nosu, a tam ji Matthew – zatímco jejich rodiny na sebe v přilehlém apartmá dál křičely – s kusem toaletního papíru přitisknutým k nosním dírkám požádal, aby s ním odjela na Maledivy, ne jako na svatební cestu, to už ne, nýbrž aby si mohli věci vyřešit v soukromí, „někde daleko", jak huhlavě pronesl s posunkem směrem ke zdroji jekotu, „od toho všeho. A navíc tady budou novináři," dodal obviňujícím tónem. „Půjdou po tobě, Robin, kvůli tomu Rozparovači."

Jeho oči nad zkrvaveným toaletním papírem zůstávaly chladné, měl na ni vztek, že ho ponížila na tanečním parketu, zuřil kvůli tomu, že ho Martin udeřil. V jeho pozvání na palubu letadla nebylo nic romantického. Navrhoval jednání, příležitost pro klidnou diskuzi. Pokud po důkladném

zvážení dospějí k závěru, že manželství byla chyba, vrátí se po čtrnácti dnech domů, společně to všem oznámí a půjdou si každý svou cestou.

A v tu chvíli zoufalá Robin, jíž bolestivě škubalo v paži, do morku kostí otřesená city, které se v ní vzedmuly, když pocítila Strikovo objetí, a s vědomím, že novináři se ji pravděpodobně už v tuto chvíli snaží vystopovat, pochopila, že není-li Matthew přímo spojenec, znamená pro ni kýžený únik. Představa, že nastoupí do letadla a uletí před tou záplavou zvědavosti, drbů, zlosti, vlezlé starostlivosti a nevyžádaných rad, které ji bezpochyby čekají, zůstane-li v Yorkshiru, byla nesmírně lákavá.

A tak odletěli a během celého letu spolu nepromluvili téměř ani slovo. Nikdy se nezeptala, o čem celé ty dlouhé hodiny přemýšlel Matthew. Věděla jen tolik, že ona sama myslela na Strika. Znovu a znovu se ve vzpomínce vracela k jejich objetí, zatímco pozorovala, jak za oknem ubíhají mraky.

Jsem snad do něho zamilovaná? ptala se sama sebe pořád dokola, ale nedokázala se dobrat žádného závěru.

Uvažovala nad tím celé dny, byla to vnitřní muka, s nimiž se nemohla svěřit Matthewovi, když se procházeli po bělostných plážích a rozebírali napětí a zatrpklosti, jež mezi nimi vznikly. Matthew spával v noci na pohovce v obývacím pokoji, Robin v patře v manželské posteli s moskytiérou. Občas se hádali, jindy se uchylovali k ublíženému nebo vzteklému mlčení. Matthew nespouštěl z očí Robinin mobil, neustále chtěl vědět, kde ho má, bral ho do ruky a kontroloval a ona věděla, že hledá zprávy nebo telefonáty od jejího šéfa.

Mnohem horší ale bylo, že žádné nepřicházely. Strike očividně neměl zájem s ní mluvit. Objetí na schodech, k němuž se v myšlenkách utíkala jako pes k báječně vonící pouliční lampě, pro něho zřejmě znamenalo mnohem méně než pro ni.

Večer co večer se Robin procházela sama po pláži, naslouchala hlubokému dechu moře, zraněná paže se jí pod gumovou ortézou potila, a telefon nechávala ve vile, aby Matthew neměl žádnou výmluvu pro své sledování a zjišťování, jestli náhodou potají nemluví se Strikem.

Ale sedmý večer, kdy Matthew opět zůstal ve vile, se rozhodla Strikovi zavolat. Vymyslela si plán, aniž by si jeho zosnování vědomě přiznala. V baru měli pevnou linku a ona znala číslo do kanceláře zpaměti. Hovor se automaticky přesměruje na Strikův mobil. Co mu řekne, až jí to zvedne, nevěděla, ale byla si jistá, že až ho uslyší promluvit, pravda o vlastních citech se jí odhalí. Když se telefon ve vzdáleném Londýně rozezvonil, Robin měla náhle sucho v ústech.

Telefon sice kdosi zvedl, ale několik vteřin bylo ticho. Robin naslouchala zvukům nějakého pohybu, potom uslyšela zahihňání a pak konečně někdo promluvil.

„Haló? Tady je Cormoušek-cukroušek…"

Když se žena rozesmála halasným, odvázaným smíchem, zaslechla Robin kdesi v pozadí Strika, jak napůl pobaveně, napůl naštvaně a rozhodně v rauši říká:

„Dej mi ten telefon! Myslím to vážně, dej mi ho…"

Robin praštila sluchátkem do vidlice. Na tváři i na těle jí vyrazil pot. Cítila se zahanbená, bláhová, ponížená. Byl s jinou ženou. Ten smích byl nepochybně intimní. Dobírala si ho nějaká neznámá dívka, brala jeho mobil a oslovovala ho (jak odporné) „Cormoušek".

Rozhodla se, že jestli se jí Strike někdy na ten típnutý hovor zeptá, zapře, že mu kdy telefonovala. Bude sveřepě a se zaťatými zuby lhát, předstírat, že netuší, o čem to mluví…

Hlas té ženy v telefonu ji zasáhl, jako kdyby dostala pořádnou facku. Jestliže Strike může jít s někým do postele tak krátce po jejich objetí – a ona by přísahala na svůj život, že ta dívka, ať už to byl kdokoli, se se Strikem právě vyspala, nebo se k tomu chystala –, pak asi nesedí sám v Londýně a nemučí se svými opravdovými city k Robin Ellacottové.

Ploužila se dál nocí a ze soli na rtech dostala žízeň. V hebkém bílém písku za sebou nechávala hlubokou brázdu a po jejím boku se neustále lámaly drobné vlny. Když se konečně rozplakala, ptala se sama sebe, jestli to snad neznamená, že si spletla vděčnost a přátelství s něčím hlubším a osobnějším. Nespletla si lásku k pátrání s láskou k člověku, který jí dá-

val práci? Strika samozřejmě obdivovala a měla ho nesmírně ráda. Prožili spolu nejedno divoké dobrodružství, takže bylo přirozené, že se mu cítila být blízko, ale byla to láska?

Sama uprostřed vlahé noci plné bzučících moskytů, podpírající si bolavou ruku, zatímco na břehu ševelily vlny, si Robin deprimovaně připomněla, že na ženu, jíž se blíží osmadvacáté narozeniny, má velice málo zkušeností s muži. Matthew byl jediný, kterého kdy poznala, její jediný sexuální partner, její bezpečný přístav už dlouhých deset let. Jestliže se tedy opravdu *zabouchla* do Strika – použila to staromódní slovo, které by zřejmě užila její matka –, nemohl to třeba taky být přirozený vedlejší efekt onoho nedostatku rozmanitosti a experimentování, jemuž se těší většina žen jejího věku? Nemuselo snad jednoho dne dojít k tomu, že se rozhlédne kolem sebe a zjistí, že existují také jiné životy a jiné volby, když byla tak dlouho věrná Matthewovi? Neuvědomila si jen příliš pozdě, že Matthew není jediný muž na světě? Strike, říkala si, je prostě člověk, s nímž tráví nejvíc času, takže se přirozeně stal tím, do koho projektuje svůj zájem, svou zvědavost, svoji nespokojenost s Matthewem.

Když si takto rozumově rozebrala, jak si to sama nazvala, své toužení po Strikovi, dospěla osmý večer jejich svatební cesty k těžkému rozhodnutí. Chtěla odjet domů dřív a oznámit oběma rodinám jejich odloučení. Musí Matthewovi vysvětlit, že to nemá nic společného s nikým jiným, ale že po zoufalém trápení a vážném sebezpytování už nevěří, že by se k sobě hodili natolik, aby mohli pokračovat v manželství.

Dosud si dobře pamatovala na směs paniky a hrůzy, když otvírala dveře, připravená na boj, k němuž ale nikdy nedošlo. Matthew seděl shrbený na pohovce, a když ji uviděl, jen zamumlal: „Mami?“

Obličej, paže i nohy se mu leskly potem. Když se k němu přiblížila, uviděla na vnitřní straně jeho levé paže ošklivě se černající žíly, jako by je někdo naplnil inkoustem.

„Matte?“

Když ji uslyšel, uvědomil si, že to není jeho mrtvá matka.

„Není mi… dobře, Rob…“

Skočila k telefonu, vytočila číslo na recepci a požádala o lékaře. Než dorazil, Matthew už začínal blouznit. Na hřbetě jeho ruky našli škrábnutí a s obavami dospěli k závěru, že by mohlo jít o zánět podkoží, a z ustaraných tváří lékaře i zdravotní sestry Robin vyčetla, že je to zřejmě vážné. Matthew dál viděl v potemnělých koutech místnosti pohybující se postavy, lidi, kteří tam ve skutečnosti nebyli.

„Kdo je to?" vyptával se Robin pořád dokola. „Kdo to tam stojí?"

„Nikdo jiný tady není, Matte."

Držela ho za ruku, zatímco sestra s doktorem probírali možnost hospitalizace.

„Neopouštěj mě, Rob."

„Neopustím tě."

Myslela tím, že nikam neodchází pro tuto chvíli, nikoli že zůstane navždy, ale Matthew se rozplakal.

„Díkybohu. Myslel jsem si, že odejdeš… Miluju tě, Rob. Já vím, že jsem všecko podělal, ale miluju tě…"

Lékař podal Matthewovi antibiotika a odešel telefonovat. Blouznící Matthew se tiskl ke své ženě a děkoval jí. Občas upadal do stavu, v němž opět viděl stíny pohybující se v rozích místnosti, a ještě dvakrát mumlal cosi o své mrtvé matce. Robin zůstala sama v sametové tmě tropické noci a naslouchala okřídlenému hmyzu narážejícímu do skleněných okenních tabulí, přičemž střídavě konejšila a opatrovala muže, jehož milovala od svých sedmnácti let.

Nebyl to zánět podkoží. Infekce díky podaným antibiotikům během následujících čtyřiadvaceti hodin ustoupila. Jakmile se Matthew z té náhlé a intenzivní nemoci uzdravil, dál ji ustavičně sledoval, slabý a zranitelný, jak ho nikdy předtím nezažila. Zjevně se obával, jak tušila, že její slib zůstat byl pouze dočasný.

„Nemůžeme to přece všechno jen tak zahodit, že ne?" ptal se jí ochraptěle z postele, v níž mu lékař přikázal ležet. „Všechny ty roky?"

Nechávala ho mluvit o starých dobrých časech, které spolu prožili, a připomínala si tu rozhihňanou dívku, která Strika oslovovala „Cormou-

šek“. Představovala si, jak přijede domů a požádá o zneplatnění sňatku, protože manželství nebylo konzumováno. Připomněla si peníze, které její rodiče vynaložili na svatební den, na nějž vzpomínala se znechucením.

Na hřbitovních růžích kolem ní bzučely včely a Robin už potisící přemítala, kde by asi teď byla, kdyby se Matthew neškrábl o korál. Většina jejích nyní ukončených terapeutických sezení se týkala její potřeby mluvit o pochybách, které ji sužovaly od doby, kdy souhlasila, že zůstane v manželství.

V následujících měsících, a obzvlášť ve chvílích, kdy s Matthewem docela dobře vycházeli, jí připadalo, že poskytnout manželství poctivou šanci byl správný krok, ale nikdy o něm nezapomněla přemýšlet právě jen jako o zkoušce, což samo o sobě vedlo za bezesných nocí k tomu, že si vyčítala vlastní ustrašenost, kvůli níž se nedokázala od Matthewa osvobodit, ani když se uzdravil.

Strikovi nikdy nevysvětlila, co se stalo, proč souhlasila s tím, že zkusí manželství udržet. Možná právě proto jejich přátelství ochladlo a jeden druhému se tolik vzdálili. Když se vrátila ze svatební cesty, zjistila, že se k ní Strike chová jinak – a možná, jak musela uznat, změnila i ona své chování vůči němu kvůli tomu, co slyšela v telefonu, když mu zoufalá zavolala z baru na Maledivách.

„Takže jsi v tom zůstala, co?“ prohodil neomaleně, když pohlédl na její snubní prstýnek.

Jeho tón ji dopálil, stejně jako skutečnost, že se nikdy nezeptal, proč to zkouší, nikdy se jí už od té chvíle neptal na její domácí život, stejně jako nikdy nijak nenaznačil, že si pamatuje na jejich objetí na schodech.

Ať už to bylo proto, že to tak Strike zařídil, nebo ne, od případu Shacklewellského rozparovače spolu na žádném dalším nespolupracovali. Po vzoru svého nadřízeného partnera se i Robin uchýlila k chladné profesionalitě.

Občas ale mívala strach, že už si jí necení tolik jako dřív, když se teď ukázalo, jak je konvenční a zbabělá. Před několika měsíci spolu vedli trapný rozhovor, kdy jí navrhl, aby si vzala na nějakou dobu volno, ptal se jí,

jestli má pocit, že už se po tom útoku nožem plně zotavila. Považovala to za zpochybnění své odvahy a obávala se, že zase skončí na vedlejší koleji, přijde o jedinou část svého života, která ji v současné době naplňovala, a tak trvala na tom, že je úplně v pořádku, a zdvojnásobila své pracovní nasazení.

V kabelce jí zavibroval ztlumený mobil. Sáhla pro něj a podívala se, kdo jí volá. Strike. Rovněž si všimla, že jí volal už dřív, v době, kdy se zvesela loučila s klinikou Villiers Trust.

„Ahoj," řekla. „Nevšimla jsem si, žes mi už volal, promiň."

„Nic se neděje. Všechno v pohodě?"

„V pořádku," řekla.

„Jen jsem ti chtěl dát vědět, že jsem pro nás najal dalšího subdodavatele. Jmenuje se Sam Barclay."

„Skvělý," odtušila Robin a sledovala mouchu tetelící se na bachratém květu tmavě růžové růže. „Z jakýho je prostředí?"

„Armáda," odpověděl Strike.

„Vojenská policie?"

„Ehm… ne tak úplně."

Když jí vyprávěl příběh Sama Barclaye, zjistila Robin, že se usmívá.

„Takže tys najal malíře pokojů a tapetáře, kterej hulí?"

„Přes vaporizér. Hulí sice, ale přes *vaporizér*," opravil ji Strike a Robin věděla naprosto jistě, že se taky usmívá. „Snaží se žít zdravě. Má malý děcko."

„No, zní to… zajímavě."

Čekala, ale Strike už dál nic neříkal.

„Tak se uvidíme v sobotu večer," řekla.

Robin cítila povinnost pozvat Strika na kolaudační večírek, který s Matthewem v novém bytě pořádali, protože jejich nejčastějšímu a nejspolehlivějšímu smluvnímu zaměstnanci Andymu Hutchinsovi pozvánku dala a připadalo jí, že by bylo divné, kdyby Strika opominula. Překvapilo ji, že pozvání přijal.

„Jo, tak se tam uvidíme."

„Přijde i Lorelei?" zeptala se Robin a usilovně se snažila, aby to znělo nenuceně, ale jestli se jí to podařilo, si vůbec nebyla jistá.

Strike daleko v centrálním Londýně se domníval, že v té otázce postřehl jízlivě ironický tón, jako by se ho snažila přimět, aby připustil, že jeho přítelkyně má absurdní přezdívku. Jednou si ji kvůli tomu podal, zeptal se jí, jestli má snad se jménem „Lorelei" nějaký problém, užíval si, že se s ní může přít, ale bylo to nebezpečné území.

„Jo, přijde. Pozvánka byla pro dva…"

„Ano, samozřejmě byla pro oba," skočila mu Robin spěšně do řeči. „Tak dobře, uvidíme se…"

„Počkej," zarazil ji Strike.

Byl v kanceláři sám, protože pustil Denise domů dřív. Brigádnici se nechtělo odcházet: koneckonců byla placená od hodiny, a teprve když ji Strike ujistil, že jí zaplatí za celý den, posbírala si věci, ale ani tehdy nezavřela pusu.

„Dnes odpoledne se přihodila zvláštní věc," řekl Strike.

Robin napjatě poslouchala Strikovo živé líčení krátké návštěvy Billyho, aniž ho přitom jedinkrát přerušila. Do konce vyprávění úplně zapomněla dělat si starosti se Strikovou odtažitostí. Opravdu teď zněl stejně jako před rokem.

„Zcela určitě byl duševně nemocný," řekl Strike s pohledem upřeným na jasnou oblohu za oknem. „Možná psychotik."

„Ano, ale…"

„Já vím," odtušil Strike. Zvedl blok, ze kterého Billy vytrhl stránku s napůl napsanou adresou, a nepřítomně ho obracel v ruce. „Je duševně nemocný, *a proto* si myslí, že viděl, jak někdo uškrtil dítě? Nebo je duševně nemocný *a přitom opravdu* viděl, jak někdo uškrtil dítě?"

Ani jeden z nich nějakou chvíli nepromluvil a oba přitom v duchu přemýšleli nad Billyho příběhem. Dobře věděli, že ten druhý se zabývá stejnými myšlenkami. Krátká chvíle družného zamyšlení náhle skončila, když Robin na holé koleno položil bez varování čumák kokršpaněl, jehož si dřív nevšimla a který přišel ze záhonu růží, kde něco intenzivně čenichal. Robin vyjekla.

„Co je, sakra?"

„To nic… jen pes…"

„Kde jsi?“

„Na hřbitově.“

„Cože? Proč?“

„Jenom zkoumám okolí. Radši už půjdu,“ řekla a vstala. „Doma mě čeká další sestavování nábytku.“

„Máš pravdu,“ přisvědčil Strike a vrátil se tím ke své obvyklé věcnosti. „Uvidíme se v sobotu.“

„Velice se omlouvám,“ řekl postarší majitel kokršpaněla, zatímco si Robin uložila mobil zpátky do kabelky. „Bojíte se psů?“

„Vůbec ne,“ odpověděla, usmála se a popleskala zlatou psí hlavu. „Jenom mě překvapil, to je všechno.“

Když zamířila kolem obrovských lebek zpátky ke svému novému domovu, přemýšlela o Billym, jehož Strike popsal tak živě, že měla pocit, jako by se s ním sama setkala.

Byla natolik pohroužená v myšlenkách, že za celý týden vůbec poprvé zapomněla vzhlédnout ke štítu hospody U Bílé labutě, kterou míjela. Vysoko nad ulicí tam na nároží visela jediná vyřezávaná labuť, která Robin vždy, když šla kolem, připomínala její katastrofální svatební den.

4

Ale co chcete ve městě podniknout?

Henrik Ibsen: *Rosmersholm*

O deset a půl kilometru dál odložil Strike svůj mobil na pracovní stůl a zapálil si cigaretu. Po výslechu, který musel absolvovat půl hodiny po Billyho útěku, ho Robinin zájem o jeho vyprávění potěšil a uklidnil. Dva policisté, kteří se dostavili na základě Denisina telefonátu, si podle všeho naplno vychutnávali příležitost donutit slavného Cormorana Strika, aby připustil vlastní omylnost. Dávali si načas a neustále se ujišťovali, že opravdu nemá celé jméno ani adresu pravděpodobně psychotického Billyho.

Na blok odložený na pracovním stole teď šikmo dopadalo slunce pozdního odpoledne a odhalilo na něm drobné rýhy. Strike odhodil cigaretu do popelníku, který před dávnou dobou ukradl z jednoho německého baru, zvedl blok a začal ho naklánět na všechny strany, přičemž se snažil rozluštit písmena, která se vtiskla do papíru. Potom sáhl po tužce a zlehka je vystínoval. Brzy odhalil lajdácky napsané verzálky, které očividně dávaly dohromady slova „Charlemont Road“. Na rozdíl od názvu ulice už na čísla domu a bytu Billy tlačil mnohem méně. Jeden z těch otisků vypadal jako pětka nebo případně jako nedokončená osmička, ale rozestupy působily dojmem, že půjde o více než jednu číslici, avšak mohla to být i písmena.

Strikova nevyléčitelná záliba dostávat se na kloub nejrůznějším záhadám obvykle dokázala přivést do potíží jak jeho, tak i jiné lidi. Třebaže byl hladový a unavený a navzdory skutečnosti, že poslal domů brigádnici, aby

mohl kancelář zavřít, odtrhl z bloku papír, na němž se objevilo odhalené jméno ulice, a pospíchal do předpokoje, kde opět spustil počítač.

Ve Spojeném království bylo několik ulic s názvem Charlemont Road, ale za předpokladu, že Billy dost pravděpodobně nedisponoval prostředky na nějaké daleké cestování, měl silné podezření, že půjde o ulici toho jména v East Hamu. Záznamy na internetu uváděly, že v ní bydlí dva Williamové, ale oběma bylo přes šedesát let. Vzpomněl si, jak se Billy bál, že by se Strike mohl objevit „u Jimmyho", a začal tudíž hledat jména Jimmy a poté James, což přineslo údaje o devětačtyřicetiletém Jamesi Farradayovi.

Strike si pod Billyho klikyháky poznamenal Farradayovu adresu, ačkoli nebyl úplně přesvědčený, že by Farraday byl tím, koho hledá. Jednak jeho domovní číslo neobsahovalo žádnou pětku ani osmičku, a pak také Billyho neupravenost naznačovala, že ať už s ním bydlí kdokoli, musí mít dost uvolněný přístup k osobní hygieně. Farraday žil s manželkou a pravděpodobně též s dvěma dcerami.

Strike vypnul počítač, ale dál nepřítomně zíral na potemnělou obrazovku a přemýšlel nad Billyho příběhem. Hlavou se mu honil především onen drobný detail růžové deky. Na psychotický přelud mu to připadalo jako příliš specifický a všední údaj.

Vzpomněl si, že ráno musí brzy vstávat a věnovat se placené práci, a tak se pomalu zvedl. Než opustil kancelář, vložil si papír s otiskem Billyho rukopisu a Farradayovou adresou do peněženky.

Londýn, který byl nedávno epicentrem oslav šedesátého výročí korunovace královny Alžběty, se chystal na pořádání olympijských her. Vlajky Spojeného království a logo Londýn 2012 byly všudypřítomné – na cedulích, na transparentech, vlajkové výzdobě, klíčenkách, hrníčcích i deštnících – a změť zboží souvisejícího s olympiádou zaplňovala doslova každou výlohu. Podle Strikova názoru logo připomínalo náhodně spojené střepy fluorescenčního skla a podobně mu nepřirostli k srdci ani oficiální maskoti, kteří podle něj vypadali jako pár kyklopovských stoliček.

V hlavním městě panovala atmosféra vzrušení a nervozity, která se bezpochyby zrodila z odvěké britské hrůzy, že by se národ mohl zesměšnit. Stížnosti na nedostupnost lístků na olympiádu patřily k hlavním tématům společenské konverzace, neúspěšní žadatelé ostře kritizovali vstupenkovou loterii, která měla údajně všem poskytnout spravedlivou a rovnou možnost sledovat olympijské dění živě. Strikovi, který doufal, že by se mohl podívat na nějaký box, se nepodařilo lístky získat, ale musel se hurónsky smát nabídce svého starého kamaráda ze školních let Nicka, aby šel místo něho na jezdeckou drezuru. Jeho žena Ilsa měla ze získání vstupenek obrovskou radost.

Harley Street, kde měl Strike strávit pátek sledováním jednoho plastického chirurga, se olympijská horečka nijak netýkala. Majestátní viktoriánské fasády nastavovaly světu své obvyklé nesmiřitelné tváře, neposkvrněné křiklavými logy ani vlajkami.

Strike, který si vzal na tuto práci svůj nejlepší italský oblek, zaujal místo nedaleko domovních dveří protější budovy a předstíral, že telefonuje z mobilu, přičemž ve skutečnosti nespouštěl oči ze vstupu do předražených poradenských kanceláří dvou partnerů, z nichž jeden byl Strikovým klientem.

„Podrazácký doktůrek“, jak Strike své kořisti přezdíval, si dával načas, aby svému titulu dostál. Možná ho od dalšího neetického chování odradil jeho partner, který ho konfrontoval ve chvíli, kdy si uvědomil, že Podrazák nedávno provedl dvojí zvětšení prsou, která neprošla účetnictvím. Jelikož se obával nejhoršího, obrátil se většinový partner na Strika s žádostí o pomoc.

„Jeho odůvodnění bylo nepřesvědčivé, plné mezer. On je to,“ řekl bělovlasý chirurg se staženými rty a zlou předtuchou, „a vždycky byl… ehm… sukničkář. Než jsem ho konfrontoval, zkontroloval jsem si historii jeho internetového vyhledávání a našel jsem stránku, kde mladé ženy žádají o finanční příspěvky na vylepšení svých tělesných parametrů výměnou za pornografické fotografie. Obávám se… nevím jistě, jestli… ale mohlo by to být tak, že se s těmito ženami domluvil na takovém vyrovnání, které nemusí být nutně… peněžní. Dvě z těch mladých žen žádal, aby

zatelefonovaly na číslo, které neznám, ale nabízí se, že operace mohla být domluvená zdarma výměnou za ‚exkluzivní dohodu'."

Strike doposud nezjistil, že by se Podrazák scházel s nějakými ženami mimo své úřední hodiny. Pondělky a pátky trávil v poradně v Harley Street a všední dny mezi tím v soukromé nemocnici, kde operoval. Kdykoli ho Strike sledoval mimo jeho pracoviště, chodíval jen na krátké pochůzky, aby si koupil čokoládu, na které byl podle všeho závislý. Každý večer odjel ve svém bentleyi domů k manželce a dětem v Gerrards Cross, kam ho Strike sledoval ve svém starém modrém BMW.

Dnes večer by se oba chirurgové i s manželkami měli účastnit večeře Královské chirurgické společnosti, a tak Strike své BMW nechal v jeho předražené garáži. Hodiny se úmorně vlekly, Strike se v pravidelných intervalech zabýval převážně přenášením váhy z protézy, aby jí ulehčil, a opíral se o zábradlí, parkovací automaty a domovní dveře. U Podrazákových dveří zvonil stálý proud zákazníků, jednoho po druhém vpouštěli dovnitř. Byly to samé ženy, většinou elegantní a pečlivě upravené. V pět hodin Strikovi zavibroval v náprsní kapse mobil a přečetl si esemesku od klienta.

Můžete si dát odchod, odjíždím s ním do Dorchesteru.

Strike dál zvráceně vyčkával a o čtvrt hodiny později sledoval, jak oba partneři opouštějí společně budovu. Jeho klient byl vysoký a šedovlasý; Podrazák elegantní, s pěstěnou, olivově hnědou pletí, lesklými tmavými vlasy a v třídílném obleku. Strike je pozoroval, jak nasedají do taxíku a odjíždějí, a potom zívl, protáhl se a zvažoval, že vyrazí domů a cestou si třeba koupí něco k jídlu.

Téměř proti své vůli vytáhl peněženku a z ní kousek pomačkaného papíru, na němž se mu podařilo odhalit jméno ulice, ve které bydlí Billy.

Celý den někde v podvědomí přemítal o tom, že kdyby Podrazácký doktůrek odešel z práce dřív, mohl by jít a pokusit se vyhledat Billyho v Charlemont Road. Byl ale unavený a bolela ho noha. Kdyby Lorelei

věděla, že má volný večer, očekávala by, že jí Strike zatelefonuje. Na druhou stranu jdou spolu zítra večer k Robin na kolaudační večírek, a kdyby strávil s Lorelei dnešní noc, těžko by se mu zítra po večírku podařilo z její péče vymanit. V bytě u Lorelei nikdy nespal dvě noci po sobě, dokonce ani tehdy, když se to nabízelo. Měl rád, když její nároky na jeho čas měly své hranice.

Jako by doufal, že by ho mohlo odradit počasí, vzhlédl k jasné červnové obloze a zhluboka si povzdychl. Večer byl krásný a dokonalý a agentura měla tolik práce, že nemohl vědět, kdy zase bude mít pár volných hodin. Jestliže se chtěl podívat do Charlemont Road, bude to muset udělat dnes večer.

5

Že máš hrůzu z veřejných shromáždění a nechceš se vystavovat radovánkám, které jsou na nich k mání, je docela pochopitelné.

Henrik Ibsen: *Rosmersholm*

Jeho cesta se kryla s dopravní špičkou a dostat se z Harley Street do East Hamu zabralo Strikovi víc než hodinu. V době, kdy našel Charlemont Road, ho už rozbolel pahýl a při pohledu na dlouhatánskou rezidenční ulici zalitoval, že nepatří mezi ty, kteří by dokázali Billyho jednoduše odepsat jako případ pro psychiatra.

Řadové domky vypadaly nesourodě: některé byly postavené z holých cihel, jiné natřené nebo omítnuté hrubou štěrkovou omítkou. V oknech visely britské vlajky: další důkaz olympijské horečky nebo pozůstatků po královském výročí. Malé pozemky před domy byly proměněny v mrňavé zahrádky nebo ve skládky odpadků, záleželo na preferencích obyvatel. Přibližně v půli ulice se povalovala stará špinavá matrace, ponechaná komukoli, kdo by se jí chtěl zabývat.

První pohled na obydlí Jamese Farradaye nevlil Strikovi do žil naději, že by dosáhl svého cíle, protože šlo o jeden z nejlépe udržovaných domů v celé ulici. Kolem vstupních dveří vyrostla malá verandička s barevnými skly, v oknech visely nařasené záclony a ve slunečních paprscích se třpytila mosazná poštovní schránka. Strike zmáčkl umělohmotný zvonek a čekal.

Po krátké chvíli otevřela dveře utrápená žena a vypustila ven stříbřitou kočku, která očividně čekala přikrčená za dveřmi na první příležitost

uniknout. Ženin popuzený výraz zvláštně kontrastoval se zástěrou potištěnou stripem z komiksové série „Láska…“. Z domu zavonělo pečené maso.

„Dobrý den,“ pozdravil Strike a z té vůně se mu sbíhaly sliny. „Nevím, jestli mi dokážete poradit. Hledám Billyho.“

„To jste na špatný adrese. Tady žádnej Billy nebydlí.“

Chystala se zavřít dveře.

„Říkal, že bydlí u Jimmyho,“ řekl Strike do zavírající se škvíry.

„Tady nebydlí ani žádnej Jimmy.“

„Promiňte, já myslel, že někdo jménem James…“

„Nikdo mu neříká Jimmy. To jste si spletl barák.“

Zavřela dveře.

Strike se stříbrnou kočkou se vzájemně měřili pohledem; v případě kočky pohrdavě, pak ale usedla na rohožku a začala se upravovat, přičemž dávala najevo, že Strika vypustila ze svých myšlenek.

Detektiv se vrátil na chodník, kde si zapálil cigaretu, a rozhlížel se po ulici. Podle jeho odhadu stálo v Charlemont Road asi dvě stě domů. Jak dlouho by mu trvalo, kdyby měl klepat na dveře každé domácnosti? Určitě by mu to zabralo víc času, než kolik měl k dispozici dnes večer, zněla politováníhodná odpověď, a zároveň víc času, než kolik ho pravděpodobně bude v nejbližší době mít. Pokračoval v chůzi, otrávený a s čím dál většími bolestmi, nahlížel do oken a zkoumal kolemjdoucí, jestli se nepodobají muži, s nímž se setkal předchozího dne. Dvakrát se zeptal lidí, kteří přicházeli do svých domovů nebo z nich odcházeli, jestli neznají „Jimmyho a Billyho“, jejichž adresu podle svého tvrzení ztratil. Oba odpověděli, že ne.

Strike se plahočil dál a snažil se nekulhat.

Konečně dorazil k bloku domů, které někdo skoupil a přebudoval na nájemní byty. Domovní dveře byly natěsnané vždy po dvou vedle sebe a přední část pozemku byla vybetonovaná.

Strike zvolnil. Na jedněch z nejomšelejších dveří, z nichž se odlupoval bílý nátěr, byl připíchnutý natržený list kancelářského papíru. Povzbuzený slabým, ale důvěrně známým zájmem, který by se nikdy neodvažoval označit za „předtuchu“, se Strike vydal ke dveřím.

Načmáraný vzkaz zněl:

Schůze v 19.30 se přesouvá z hospody do komunitního centra The Well ve Farní ulici – na konci ulice doleva.
Jimmy Knight

Strike nadzdvihl list papíru jedním prstem a uviděl domovní číslo končící pětkou. Nechal vzkaz opět klesnout a popošel, aby nahlédl dovnitř zaprášeným oknem v přízemí.

V okně viselo jako ochrana proti slunci přišpendlené prostěradlo, ale jeden jeho cíp spadl dolů. Strike byl dost vysoký, aby mohl přes odkrytou část okenní tabule nahlédnout dovnitř. Přimhouřil oči a uviděl kus prázdné místnosti s rozkládací pohovkou a flekatou peřinou na ní, hromadou šatstva v rohu a přenosnou televizí postavenou na kartonové krabici. Koberec se ztrácel pod spoustou prázdných plechovek od piva a přeplněných popelníků. To vypadalo slibně. Vrátil se k oprýskaným vchodovým dveřím a zabušil na ně pěstí.

Nikdo neotevřel a ani zevnitř nezaslechl žádné známky pohybu.

Strike si znovu přečetl vzkaz na dveřích a vyrazil. Když odbočil vlevo do Farní ulice, komunitní centrum se objevilo přímo před ním. Zářícími plexisklovými písmeny tam hrdě stálo „The Well".

Přímo před prosklenými dveřmi stál starší muž s maovskou čapkou, řídkými prošedivělými vousy a s haldou letáků v ruce. Když se Strike blížil, muž, na jehož tričku se skvěl sepraný portrét Che Guevary, ho nedůvěřivě sledoval. Třebaže neměl kravatu, působil detektivův italský oblek nevhodně formálním dojmem. Jakmile bylo jasné, že Strikovým cílem je opravdu komunitní centrum, muž s letáky ukročil do strany, aby mu zabránil ve vstupu.

„Já vím, že jdu pozdě," prohlásil Strike s dobře předstíranou rozmrzelostí, „ale až teď jsem zjistil, že se změnilo místo konání."

Jeho sebejistota spolu s mohutnou postavou uvedly muže s maovskou čapkou do rozpaků, působil však dojmem, že okamžitou kapitulaci před mužem v obleku by považoval za nedůstojnou.

„Koho zastupujete?“

Strike už stačil pohotově zaznamenat slova napsaná velkými písmeny na letácích, které muž tiskl k hrudi: NESOUHLAS – NEPOSLUŠNOST – NARUŠENÍ SYSTÉMU. Hesla doplňovalo poněkud nepatřičně slovo POZEMKY. Leták zdobila neumělá kresba pěti obézních byznysmenů vyfukujících z doutníků kouř, který vytvářel olympijské kruhy.

„Svýho tátu,“ odpověděl Strike. „Bojí se, že mu vybetonují parcelu.“

„Aha,“ odtušil vousatý muž. Uvolnil vchod. Strike si od něho vzal leták a vstoupil do komunitního centra.

Nikoho kolem sebe neviděl kromě šedovlasé ženy karibského původu, která nahlížela dalšími dveřmi, pootevřenými na malou škvíru. Ze zadní místnosti uslyšel Strike ženský hlas. Jednotlivá slova bylo těžké rozlišit, ale její intonace napovídala, že jde o řečnický výstup. Žena u dveří si uvědomila, že jí někdo stojí za zády, a otočila se. Zdálo se, že na ni Strikův oblek zapůsobil přesně opačně než na vousatého muže u dveří.

„Vy jste z olympijského výboru?“ zašeptala.

„Ne,“ řekl Strike. „Jenom mě to zajímá.“

Otevřela dveře a pustila ho dál.

V místnosti sedělo na umělohmotných židlích asi čtyřicet lidí. Strike usedl na nejbližší volné místo a prohlížel si temena hlav před sebou, jestli neuvidí dlouhé rozcuchané vlasy Billyho.

Vpředu stál stůl určený pro řečníky. Před ním právě přecházela sem a tam mladá žena a promlouvala k obecenstvu. Vlasy měla obarvené stejnou zářivě červenou barvou jako Coco, Strikova známost na jednu noc, jíž se nemohl zbavit, a mluvila v řadě nedokončených vět, občas se ztrácela v odbočkách a nepořádně vyslovovala. Strike měl dojem, že zřejmě mluví příliš dlouho.

„… pomyslete na squatery a umělce, kteří jsou všichni – protože toto je spořádaná komunita, rozumíte, a pak si sem přijdou s nějakejma lejstrama a najednou prej kliďte se, jestli nechcete mít potíže, takhle to vypadá s represivním zákonodárstvím, je to trojskej kůň – je to jejich koordinovaná kampaň…“

Polovina obecenstva vypadala na studenty. Mezi staršími diváky Strike zahlédl muže i ženy, jež si zařadil do kategorie odhodlaných demonstrantů, někteří z nich měli trička s levičáckými slogany, podobně jako jeho kamarád ode dveří. Tu a tam viděl dost nepravděpodobné postavy, jež odhadoval na obyčejné obyvatele místní čtvrti, kteří se k příchodu olympijských her do východního Londýna nestavěli vstřícně: rádoby umělecké typy, squatující zřejmě někde v okolí, a postarší manžele, kteří si něco vzájemně šeptem sdělovali a o nichž se Strike domníval, že by se možná mohli upřímně obávat o svůj pozemek. Když tak sledoval jejich přístup, který by se svou pokornou trpělivostí hodil spíš pro účastníky bohoslužby, odhadoval, že se zřejmě shodli, že odtud nemohou jen tak odejít, aniž by k sobě přitáhli příliš mnoho nežádoucí pozornosti. Hoch hustě propíchaný piercingem a pokrytý anarchistickým tetováním se slyšitelně šťoural v zubech.

Za dívkou, která řečnila, seděli tři další organizátoři: starší žena a dva muži, kteří spolu potichu rozmlouvali. Jednomu z nich bylo přinejmenším šedesát, měl soudkovitý hrudník a vystouplou čelist a vyzařovala z něj bojechtivost člověka, který si odsloužil účast v nejedné stávce a v úspěšných konfrontacích s nepoddajným podnikovým vedením. Cosi v pohledu tmavých, hluboce posazených očí druhého muže přimělo Strika, aby znovu přelétl leták ve své ruce, v němž hledal potvrzení svého náhlého podezření.

HNUTÍ ODPORU PROTI OLYMPIÁDĚ (HOPO)

15. června 2012

19.30 hospoda U Bílého koně, East Ham E6 6EJ

Řečníci:

Lilian Sweetingová	Ochrana přírody, východní Londýn
Walter Frett	Svaz dělníků / aktivista HOPO
Flick Purdueová	Bojovnice proti chudobě / aktivistka HOPO
Jimmy Knight	Strana skutečných socialistů / aktivista HOPO

Bez ohledu na husté strniště a celkově ošuntělé vzezření nebyl muž s vpadlýma očima ani zdaleka tak špinavý jako Billy a vlasy si bezpochyby nechal

v posledních měsících ostříhat. Vypadal, že je mu něco mezi třiceti a čtyřiceti lety, jeho tvář měla ostřeji řezané rysy a byl svalnatější, ale jinak měl stejné tmavé vlasy a bledou pleť jako Strikův návštěvník. Všechno nasvědčovalo tomu, že Jimmy Knight bude Billyho starší bratr, aspoň Strike by si na to určitě vsadil.

Jimmy ukončil tlumený hovor s kolegou ze Svazu dělníků, založil si svalnaté paže a pohodlně se uvelebil na židli, přičemž nasadil zamyšlený výraz, z něhož bylo patrné, že mladou ženu neposlouchá o nic víc než ostatní, čím dál neposednější diváci.

Strike si pojednou uvědomil, že ho pozorně sleduje nenápadný muž sedící v řadě před ním. Když se Strike střetl s pohledem jeho světle modrých očí, muž pohotově svoji pozornost přesměroval k Flick, která pořád ještě řečnila. Strike si všiml čistých džínů, vyžehleného trička a krátkých, pečlivě učesaných vlasů modrookého muže a pomyslel si, že by určitě udělal lépe, kdyby se aspoň ráno tak dobře neoholil. U pochybných projektů jako HOPO ale možná Metropolitní policie nepovažovala za nutné posílat na místo své nejlepší lidi. Přítomnost policisty v civilu se však samozřejmě očekávala. Dalo se předpokládat, že jakákoli skupina, která měla v současné době v úmyslu narušit průběh příprav olympijských her, bude pod dohledem.

Kousek od tajného policisty seděl mladý Asiat, který působil dojmem úspěšného manažera, třebaže byl pouze v košili. Byl vysoký a hubený, přednášející ženu sledoval soustředěně a okusoval si přitom nehty na levé ruce. Jakmile se na něho Strike zadíval, muž sebou maličko trhl a odtáhl prst od úst. Okousal si ho do krve.

„Tak dobře," ozval se zvučný mužský hlas. Obecenstvo si uvědomilo, že promluvila autorita, a trochu se na židlích narovnalo. „Vřelé díky, Flick."

Jimmy Knight vstal a vyvolal nepříliš nadšený potlesk, načež se Flick vrátila za stůl a usedla na prázdnou židli mezi oběma muži.

Jimmy Knight v ošoupaných džínách a nevyžehleném tričku připomínal Strikovi muže, které jeho mrtvá matka vyhledávala jako milence. S těmi svalnatými pažemi a tetováním by to mohl být hráč na basovou

kytaru v grimeové kapele nebo dobře vypadající bedňák. Strike zaregistroval napětí v zádech nenápadného muže před sebou. Čekal na Jimmyho.

„Přeju vám všem dobrý večer a moc vám děkuju, že jste přišli."

Jeho osobnost zaplnila místnost jako první takty známého hitu. Detektivovi bylo z těch několika málo slov okamžitě jasné, že jde o muže, který by byl v armádě buď mimořádně užitečný, nebo neukázněný parchant. Stejně jako v případě Flick měl i Jimmyho přízvuk nejistý původ. Strike se domníval, že východolondýnský dialekt jen předstírá, v jeho případě úspěšněji, a občas přechází do venkovsky ostře vyslovovaného „r".

„Takže soukolí olympijské mlátičky se přesunulo do východního Londýna!"

Planoucím zrakem přejížděl po náhle zpozornělém publiku.

„Srovnávají se zemí domy, porážejí cyklisty, kteří končí se smrtelnými úrazy, požírají zemi, která patří nám všem. Nebo donedávna patřila.

Už jste slyšeli od Lilian, jak likvidují životní prostředí zvířat a hmyzu. Já tady chci promluvit o dopadech na lidskou společnost. Betonují naši společnou zem, a kvůli čemu? Budují snad sociální bydlení nebo nemocnice, které všichni potřebujeme? Samozřejmě že ne! Ne, budeme mít stadiony, které stojí miliardy, výkladní skříně kapitalistického systému, dámy a pánové. Žádá se od nás, abychom oslavovali elitářství, zatímco za branami jsou pošlapávány, podrývány a zpochybňovány svobody obyčejných lidí.

Říkají nám, že bychom měli oslavovat olympiádu, všechna ta nablýskaná tisková prohlášení, která přežvykují a papouškují pravicová média. Fetišizace státní vlajky, burcování středních tříd k zuřivému hurávlastenectví! Pojďte zbožňovat naše velkolepé medailisty – zářivé zlato pro všechny, kteří spolu s nočníkem cizích chcanek poskytnou dostatečně velký úplatek!"

Ozvalo se souhlasné mručení. Několik lidí zatleskalo.

„Máme projevovat nadšení nad hochy a dívkami ze soukromých škol, kteří mají prostředky na profesionální sportovní přípravu, zatímco půdu, na nichž jsou naše hřiště, rozprodávají! Zbožňujeme lidi, kteří do sebe

mohli investovat miliony, protože umí jezdit na kole, a kteří se prodávají coby fíkové listy mizerů znásilňujících planetu, vyhýbají se placení daní a předhánějí se ve snaze dostat svá jména na mantinely – na mantinely, které brání pracujícímu lidu v přístupu k jejich vlastní půdě!"

Potlesk, k němuž se nepřipojil jen Strike, starý manželský pár sedící hned vedle a Asiat, patřil ve stejné míře interpretaci jako obsahu řečníkových slov. Jimmyho poněkud násilnický, ale pohledný obličej plál spravedlivým hněvem.

„Vidíte tohle?" řekl a sebral ze stolu za svými zády kus papíru se zubatým logem „2012", které se Strikovi tak strašně nelíbilo. „Vítejte na olympiádě, přátelé, na fašistově erotickém snu. Vidíte to logo? Vidíte ho? Vždyť je to rozlámaná svastika!"

Shromáždění se rozesmálo a přidalo další potlesk, který přehlušil hlasité zaburácení Strikova žaludku. Přemýšlel, jestli někde v okolí nebude nějaký bufet s jídlem přes ulici. Dokonce už začal rozvažovat, jestli by si nestihl odskočit koupit něco k snědku a zase se vrátit, když vtom šedovlasá žena z Karibiku, kterou viděl už dřív, otevřela dveře sálu dokořán. Z jejího výrazu bylo jasně patrné, že HOPO už překročilo dobu pohostinnosti komunitního centra.

Jimmy byl ovšem pořád ještě v plném rozletu.

„Tato takzvaná oslava olympijského ducha, fair play a amatérismu je pouze normalizací útlaku a autoritářství! Probuďte se: Londýn se zmilitarizoval! Britský stát, který po staletí piloval k dokonalosti taktiku kolonizace a invazí, se chytil olympiády jako skvělé záminky pro nasazení policie, armády, vrtulníků a zbraní proti obyčejným občanům! Tisíc bezpečnostních kamer navíc – narychlo se schvalují mimořádné zákony – a vy si myslíte, že je snad zase někdo zruší, až bude ten karneval kapitalismu za námi?

Přidejte se k nám!" zakřičel Jimmy, zatímco zaměstnankyně komunitního centra se podél stěny pomalu prodírala do přední části sálu, nervózní, ale odhodlaná. „HOPO je součástí širšího globálního hnutí za spravedlnost, které se staví proti útlaku! Máme v úmyslu se spojit se všemi levicovými hnutími v hlavním městě, která bojují proti represi! V souladu

se zákonem připravujeme legální demonstrace a používáme veškeré prostředky mírových protestů, jež jsou dosud povoleny v našem městě, které se rychle proměňuje v okupovanou zónu!“

Následoval další potlesk, ačkoli postarší manželé vedle Strika vypadali naprosto zkroušeně.

„Dobře, dobře, já vím,“ dodal Jimmy k zaměstnankyni komunitního centra, která se už dostala před obecenstvo a gestikulací je nesměle pobízela k odchodu. „Chtějí, abychom už šli,“ oznámil Jimmy posluchačům, přičemž se usmál a zavrtěl hlavou. „Je to pochopitelné. Samozřejmě.“

Několik lidí se na zaměstnankyni komunitního centra osopilo.

„Pro všechny, kteří se chtějí dozvědět víc,“ prohlásil Jimmy, „budeme v hospodě nedaleko odtud. Adresu máte na letácích!“

Většina lidí z davu zatleskala. Tajný policista vstal. Staří manželé už cupitali ke dveřím.

6

Mne samého už pomlouvají, že jsem zažraný fanatik, aspoň co jsem se doslechl.

Henrik Ibsen: *Rosmersholm*

Rachotily židle, batohy putovaly na ramena přítomných. Většina diváků mířila ke dveřím na konci sálu, zdálo se však, že některým se odejít nechce. Strike popošel o několik kroků k Jimmymu v naději, že si s ním promluví, ale předešel ho mladý Asiat, který k aktivistovi mířil trhavou chůzí s výrazem nervózního odhodlání. Jimmy prohodil ještě pár slov s mužem ze Svazu dělníků a teprve poté si všiml nově příchozího, rozloučil se s Walterem a přistoupil s očividnou porcí dobré vůle k mladíkovi, jehož zjevně pokládal za konvertitu, a chtěl se s ním dát do řeči.

Jakmile však Asiat promluvil, Jimmy se okamžitě zamračil. Zatímco spolu uprostřed rychle se vyprazdňujícího sálu tlumenými hlasy rozmlouvali, Flick s chumlem mladých lidí postávala opodál a čekala na Jimmyho. Zdálo se, že všichni jsou povzneseni nad manuální práci. Zaměstnankyně komunitního centra uklízela židle sama.

„Já to udělám," nabídl se Strike, vzal si od ní tři židle, a když je zvedal do vysokého komínku, pocítil ostré píchnutí v koleni.

„Mockrát děkuju," supěla. „Já myslím, že už téhle sebrance příště nedovolíme…"

Než pokračovala, nechala kolem sebe projít Waltera a pár dalších lidí. Nikdo z nich jí nepoděkoval.

„… centrum používat," dokončila popuzeně. „Neuvědomila jsem si, co jsou zač. Na tom svým letáku zmiňujou občanskou neposlušnost a bůhvíco."

„Takže vy jste pro olympiádu?" zeptal se Strike a posadil na hromadu další židli.

„Moje vnučka chodí do atletickýho klubu," řekla. „Dostali jsme lístky. Už se nemůže dočkat."

Jimmy byl stále zaneprázdněný hovorem s asijským mladíkem. Podle všeho mezi nimi došlo k jakési drobné hádce. Jimmy vypadal napjatě, jeho oči neustále těkaly po místnosti, jako by hledaly možnost úniku nebo zjišťovaly, jestli náhodou v doslechu není ještě někdo jiný. Sál se vyprazdňoval. Oba muži pomalu zamířili k východu. Strike usilovně napínal uši, aby zaslechl, o čem si povídají, ale dusot kroků Jimmyho učedníků po dřevěné podlaze přehlušil až na pár slov úplně všechno.

„… už roky, kamaráde, jasný?" říkal Jimmy vztekle. „Takže si s tím hergot dělej, co chceš, sám sis to vzal dobrovolně na starost…"

Ztratili se z doslechu. Strike pomohl dobrovolnici z komunitního centra poskládat poslední židle, a když zhasla, zeptal se jí na cestu do hospody U Bílého koně.

O pět minut později si Strike navzdory svému nedávnému předsevzetí, že bude jíst zdravěji, koupil v bufetu sáček brambůrků a vydal se dál po White Horse Road, na jejímž konci prý zmíněnou hospodu najde.

Během jídla Strike zvažoval, jak by se dal nejlépe do hovoru s Jimmym Knightem. Jak se ukázalo z reakce postaršího fanouška Che Guevary u vchodu, Strikův současný oděv nevzbuzoval u protikapitalistických demonstrantů příliš velkou důvěru. Jimmy kolem sebe šířil atmosféru zkušeného levičáckého aktivisty a ve vypjaté situaci předcházející zahájení olympijských her úřední zájem o své aktivity zřejmě očekával. A Strike si skutečně všiml, jak Jimmymu za zády prošel nenápadný modrooký muž s rukama v kapsách džínů. Strikovou první starostí bude přesvědčit Jimmyho, že se tady neobjevil proto, aby vyšetřoval HOPO.

Ukázalo se, že Bílý kůň je ošklivá montovaná stavba stojící na frekventované křižovatce naproti velkému parku. Bílý válečný památník s úhledně naaranžovanými věnci z vlčích máků na podstavci vyrůstal ze země jako stálá výčitka hospodské zahrádce naproti, kde se na popraskaném betonu obrážejícím plevelem povalovaly hromady nedopalků. Před hospodou se hemžili pijáci a všichni kouřili. Strike zahlédl Jimmyho, Flick a několik dalších, jak postávají ve skupince před oknem ozdobeným obrovským praporem fotbalového klubu z West Hamu. Po vysokém asijském mladíkovi nebylo nikde ani památky, ale na okraji skupiny o samotě okouněl tajný policista.

Strike si šel dovnitř pro pivo. Výzdoba hospody sestávala povětšinou z vlaječek se svatojiřským křížem a dalších westhamských propriet. Strike si koupil pintu Johna Smithe a vrátil se před hospodu, zapálil si další cigaretu a přistoupil ke skupince kolem Jimmyho. Než si uvědomili, že ten mohutný cizí člověk po nich něco chce, už stál těsně vedle Flick. Veškerý hovor utichl a ze zmlklých tváří vyzařovala podezíravost.

„Dobrý den," pozdravil Strike, „já jsem Cormoran Strike. Mohl byste na slovíčko, Jimmy? Jde o Billyho."

„O Billyho?" zopakoval Jimmy zostra. „Proč?"

„Včera jsem s ním mluvil. Já jsem soukromý dete…"

„Určitě ho poslal Chizzle!" zalapala po dechu Flick a s vyděšeným výrazem se obrátila k Jimmymu.

„Drž hubu!" zavrčel.

Zatímco všichni ostatní sledovali Strika se směsicí zvědavosti a nepřátelství, Jimmy mu naznačil, aby s ním poodešel stranou. K Strikovu překvapení se k nim přidala Flick. Procházejícímu aktivistovi kývali na pozdrav muži ostříhaní na ježka a v dresech westhamského fotbalového klubu. Jimmy se zastavil u dvou starých patníků s motivem koňské hlavy, ujistil se, že nikdo další není v doslechu, a poté se obrátil ke Strikovi.

„Jakže jste říkal, že se jmenujete?"

„Cormoran, Cormoran Strike. Billy je váš bratr?"

„Mladší bratr, ano," přisvědčil Jimmy. „Říkal jste, že za vámi přišel?"

„Jo. Včera odpoledne."

„A vy jste soukromý…"

„Detektiv. Ano."

Strike zahlédl v očích Flick probouzející se poznání. Měla boubelatou bledou tvář, která by působila naivně, nebýt brutálních očních linek a neučesaných, tomatově rudých vlasů. Znovu se naléhavě obrátila na Jimmyho.

„Jimmy, to je…"

„Shacklewellský rozparovač?" otázal se Jimmy a přes zapalovač, jímž si připaloval další cigaretu, si Strika bedlivě prohlížel. „Lula Landryová?"

„To jsem já," řekl Strike.

Strike si koutkem oka všiml, jak Flick cestuje očima po jeho těle k lýtkům. Ústa se jí zkřivila ve zdánlivém opovržení.

„Billy přišel za vámi?" opakoval Jimmy. „Proč?"

„Říkal, že byl svědkem toho, jak uškrtili nějaké dítě," odpověděl Strike.

Jimmy rozčileně vyfoukl cigaretový kouř.

„Jo. On je na hlavu. Schizoafektivní porucha."

„Nemocně vypadal," souhlasil Strike.

„To je všechno, co vám říkal? Že viděl, jak uškrtili dítě?"

„Zdá se, že to stačí k tomu, aby se s tím člověk špatně srovnával," řekl Strike.

Jimmyho rty se zkřivily do úsměvu, v němž nebylo ani stopy po humoru.

„Vy jste mu ale nevěřil, že ne?"

„Ne," přisvědčil Strike po pravdě, „ale myslím si, že by neměl v takovém stavu běhat po městě. Potřebuje pomoc."

„Já si nemyslím, že je na tom hůř než obvykle, co říkáš?" obrátil se Jimmy k Flick s poněkud strojenou snahou, aby otázka zněla klidně a bez emocí.

„Ne," odsekla a obrátila se ke Strikovi se špatně skrývanou nevraživostí. „Má výkyvy. Když bere léky, tak je v pohodě."

Její přízvuk zněl výrazně středostavovsky a nápadně se lišil od způsobu mluvy jejích kamarádů. Strike si povšiml, že si oční linkou přetáhla

ospalek v koutku oka. Strike, který strávil značnou část dětství ve špíně, považoval lhostejnost k hygieně za sotva snesitelnou, pokud se netýkala lidí, kteří jsou natolik nešťastní nebo nemocní, že už pro ně čistota ztratila na důležitosti.

„Vy jste sloužil v armádě, že ano?“ zeptala se, ale Jimmy jí skočil do řeči.

„Jak Billy zjistil, kde vás má hledat?“

„Že by v telefonním seznamu?“ navrhl Strike. „Já nebydlím v jeskyni s netopýry.“

„Billy neumí používat telefonní seznam.“

„Moji kancelář našel docela v pohodě.“

„Žádný mrtvý dítě neexistuje,“ prohlásil zničehonic Jimmy příkře. „Má to jenom v hlavě. Mele o tom ustavičně, když má záchvat. Všiml jste si, jaký má tik?“

Jimmy s krutou přesností napodobil nutkavý pohyb škubající ruky dotýkající se nosu a hrudníku. Flick se zasmála.

„Jo, to jsem si všiml,“ přisvědčil Strike bez úsměvu. „Takže tedy víte, kde teď je?“

„Od včerejšího rána jsem se s ním neviděl. K čemu ho potřebujete?“

„Jak říkám, nezdálo se mi, že je ve stavu, kdy by měl chodit bez doprovodu po ulicích.“

„Tak to máte silný smysl pro společenskou odpovědnost,“ podotkl Jimmy. „Bohatý a slavný detektiv, který si dělá starosti o našeho Billa.“

Strike mlčel.

„Tak byl jste v armádě?“ naléhala Flick.

„Byl,“ přisvědčil Strike a sjel ji pohledem. „Jak to spolu souvisí?“

„Jen tak.“ Ve svém spravedlivém hněvu se trochu začervenala. „Takže vás vždycky tolik netrápilo, když se někomu ubližovalo, že ne?“

Strike, jenž dobře znal lidi s podobnými postoji jako Flick, na to nic neřekl. Pravděpodobně by mu věřila, kdyby jí sdělil, že do armády vstoupil v naději, že bude napichovat děti na bodáky.

Jimmy, který zřejmě rovněž netoužil slyšet další názory Flick na ozbrojené síly, prohlásil:

„Billy bude v pohodě. Občas u nás přespává, pak zase zmizí. Tak to dělá pořád."

„Kde bydlí, když není u vás?"

„U kamarádů," odpověděl Jimmy a pokrčil rameny. „Všechny ani neznám jménem." Vzápětí v rozporu se svým tvrzením dodal: „Dneska večer tam zavolám a ujistím se, že je v pořádku."

„To dobře uděláte," řekl Strike, obrátil do sebe zbytek piva a prázdnou sklenici podal potetovanému zaměstnanci baru, který procházel prostranstvím před hospodou a sbíral je od všech, co už dopili. Strike naposled potáhl z cigarety, odhodil nedopalek k tisícům jeho bratří na popraskaném betonovém nádvoří, zašlápl ho protetickou nohou a vytáhl peněženku.

„Buďte tak hodný," obrátil se k Jimmymu, vytáhl vizitku a podal mu ji, „a kontaktujte mě, kdyby se u vás Billy ukázal, ano? Rád bych věděl, že je v bezpečí."

Flick si posměšně odfrkla, ale Jimmyho to podle všeho zaskočilo.

„Jo, dobře. Ano, ozvu se."

„Nevíte, který autobus mě nejrychleji dopraví do Denmark Street?" zeptal se jich Strike. Nedokázal si představit, že by měl absolvovat celou cestu zpátky k metru. Autobusy jezdily kolem hospody ve svůdných intervalech. Jimmy, který se ve čtvrti očividně dobře vyznal, Strika nasměroval na náležitou zastávku.

„Mockrát díky." Když si Strike strkal peněženku zpátky do saka, prohlásil jakoby nic: „Billy mi říkal, že jste u toho byl taky, když to dítě uškrtili, Jimmy."

Flick se prozradila prudkým otočením hlavy k Jimmymu. Ten byl ale lépe připravený. Nakrčil nos, ale jinak docela věrohodně předstíral, že ho to nijak nezneklidnilo.

„Jo, v tý svý ubohý šišce si celou tu scénu pěkně vyfabuloval," řekl. „Některý dny si myslí, že tam byla i naše mrtvá máma. Předpokládám, že následovat bude papež."

„To je smutné," odtušil Strike. „Doufám, že se vám ho podaří najít."

Zvedl ruku na rozloučenou a nechal je stát na betonovém prostranství. Navzdory spolykaným brambůrkům měl hlad a v pahýlu mu teď škubalo. Než dorazil na zastávku, už kulhal.

Po čtvrthodinovém čekání autobus konečně dorazil. Dva opilí výrostci o několik sedadel před ním se pustili do dlouhé, stále se opakující pře o kvalitách nové akvizice West Hamu Jussiho Jääskeläinena, jehož jméno ani jeden z nich nedokázal vyslovit. Strike nepřítomně hleděl ze špinavého okna, noha ho bolela a zoufale toužil po své posteli, ale nedokázal se uvolnit.

Bylo protivné si to připustit, ale výlet do Charlemont Road ho nezbavil drobné svíravé pochybnosti o Billyho příběhu. Avšak vzpomínka na náhlý vyděšený pohled, s nímž se Flick obrátila k Jimmymu, a především to, jak vyhrkla: „Určitě ho poslal Chizzle!“, obracela tu otravnou pochybnost v palčivou a dost pravděpodobně trvalou překážku, která detektivovi bránila dosáhnout klidného stavu mysli.

7

Máte v úmyslu tady zůstat? Myslím jako nastálo?

Henrik Ibsen: *Rosmersholm*

Robin by po dlouhém týdnu vybalování a sestavování nábytku ráda strávila víkend odpočinkem, ale Matthew se těšil na kolaudační večírek, na který pozval řadu svých kolegů. Zajímavá a romantická historie jejich ulice, která byla postavena pro loďaře a námořní kapitány v dobách, kdy Deptford patřil k loďařským centrům, v něm vyvolávala nepřiměřenou pýchu. Možná se Matthew ještě nedostal do čtvrti svých snů, ale krátká, kočičími hlavami dlážděná ulice plná pěkných domů znamenala, přesně jak chtěl, „krok vzhůru", třebaže si zde s Robin pouze pronajali úhlednou cihlovou kostku s výsuvnými okny a s ozdobnou římsou s cherubíny nad domovními dveřmi.

Matthew zprvu protestoval, když Robin navrhla, že opět půjdou do pronájmu, ale když několik pokusů o koupi předražených nemovitostí nevyšlo, přesvědčila ho tvrzením, že už nedokáže strávit další rok v Hastings Road. Díky dědictví a Matthewově nové práci si mohli akorát tak pronajmout vkusný malý třípokojový domek a peníze, které získali za prodej bytu v Hastings Road, nechat ležet netknuté v bance.

Jejich domácí, nakladatel, který odjel za prací do newyorského ústředí své firmy, měl z nových nájemníků radost. Homosexuál něco po čtyřicítce obdivoval Matthewovy ostře řezané rysy a dal si záležet, aby jim v den stěhování předal osobně klíče.

„Ohledně ideálního nájemníka souhlasím s Jane Austenovou," řekl Matthewovi na dlážděné ulici. ‚Ženat a bezdětný; to je ten nejlepší stav, jaký si lze přát.' Bez ženy není o dům nikdy dobře postaráno! Nebo se snad dělíte o luxování?"

„Samozřejmě," odpověděl Matthew se smíchem. Robin, která oba muže míjela, když přecházela přes práh s truhlíkem s kytkami, spolkla jízlivou poznámku.

Podezírala Matthewa, že přátelům a spolupracovníkům neprozradil, že si dům pronajímají a že nejsou majitelé. Odsuzovala sebe samu kvůli svým rostoucím sklonům všímat si u Matthewa nepoctivého a licoměrného chování, a to i v drobných záležitostech, a ukládala si soukromá pokání za to, že si o něm neustále myslí jen to nejhorší. Právě v tomto sebekritickém duchu souhlasila s večírkem, nakoupila alkohol a plastové pohárky, přichystala jídlo a všechno v kuchyni naservírovala. Matthew přestavěl nábytek a po několik večerů sestavoval playlist, který teď hulákal na plné pecky z jeho iPodu připojeného k reproduktorům. Ve chvíli, kdy se Robin pospíchala do patra převléknout, ozvalo se několik prvních taktů „Cut Off" od Kasabian.

Robin měla vlasy v pěnových natáčkách, protože se rozhodla, že si udělá stejný účes, jaký měla ve svatební den. Jelikož se už krátil čas, kdy měli dorazit hosté, sundávala si natáčky jednou rukou, zatímco druhou prudce otevřela dveře šatníku. Pořídila si nové šaty, roztomilou světle šedou věcičku slušivě přiléhající k tělu, ale bála se, že by v nich vypadala ještě bledší než normálně. Zaváhala a poté vytáhla smaragdově zelený model od Roberta Cavalliho, který na sobě nikdy na veřejnosti neměla. Byla to nejdražší položka jejího šatníku a taky ta úplně nejkrásnější: dar „na rozloučenou", který jí Strike koupil, když k němu nastoupila na brigádu a pomohla mu dopadnout jejich prvního vraha. Výraz v Matthewově tváři, když mu dárek nadšeně předvedla, jí bránil, aby si šaty někdy vzala na sebe.

Když si je přidržela před tělem, z jakéhosi důvodu myšlenkami zabloudila ke Strikově přítelkyni Lorelei. Ta nosila výhradně šaty zářivých barev a napodobovala pin-up styl čtyřicátých let. Byla stejně vysoká jako Robin

a měla lesklé hnědé vlasy, které si česala přes oko jako Veronica Lake. Robin věděla, že Lorelei je třiatřicet a že je spolumajitelkou obchodu s dobovými a divadelními kostýmy na Chalk Farm Road, který zároveň sama provozuje. Strike tu informaci jednoho dne vybreptal, Robin si ji zapamatovala a doma si obchod vyhledala na internetu. Zdálo se, že je atraktivní a úspěšný.

„Už je čtvrt," řekl Matthew, který vletěl do ložnice a cestou si svlékal tričko. „Třeba bych se ještě stihl rychle osprchovat."

Všiml si jí, jak si u těla přidržuje zelené šaty.

„Myslel jsem, že si vezmeš ty šedé?"

Setkali se pohledem v zrcadle. Matthew svlečený do půl těla, opálený a pohledný, byl tak symetrický, že se jeho odraz téměř shodoval s tím, jak vypadal ve skutečnosti.

„Já myslím, že v nich vypadám moc pobledle," řekla Robin.

„Mně se víc líbí ty šedé," řekl. „Mám tě rád pobledlou."

Přinutila se k úsměvu.

„Tak dobře," řekla. „Vezmu si šedé."

Jakmile se převlékla, prohrábla si prsty prstýnky vlasů, aby je uvolnila, a vklouzla do otevřených stříbrných lodiček. Sotva dorazila do předsíně, ozval se domovní zvonek.

Kdyby se jí někdo zeptal, kdo podle ní přijde jako první, řekla by, že to budou Sarah Shadlocková a Tom Turvey, kteří se nedávno zasnoubili. Sarah by bylo podobné snažit se nachytat Robin nepřipravenou, zajistit si příležitost ke šmejdění po bytě před všemi ostatními a zvolit si místo, odkud by mohla sledovat příchod dalších hostů. A když Robin otevřela dveře, tak tam opravdu stála Sarah v křiklavě růžových šatech, s obrovskou kyticí v ruce a s Tomem, který nesl pivo a víno.

„No to je ale *senzační*, Robin," vrkala Sarah, jakmile překročila práh a rozhlédla se po předsíni. Roztržitě Robin objala, ale očima už byla přilepená na schodech, po nichž sestupoval Matthew a zapínal si košili. „*Nádherný.* Tyhle jsou pro tebe."

Robin zavalila plná náruč lilií.

„Díky," odtušila. „Půjdu je dát do vody."

Neměli pro kytici dostatečně velkou vázu, ale sotva je mohla nechat položené v umyvadle. Z kuchyně slyšela, jak se Sarah směje, dokonce i přes Coldplay a Rihannu, kteří právě z Matthewova iPodu vyřvávali „Princess of China". Robin vytáhla ze skříňky kbelík a začala do něj napouštět vodu, přičemž se trochu postříkala.

Vzpomněla si, jak kdysi s Matthewem rozebírali, že by měl přestat chodit se Sarah v poledních pauzách v kanceláři na obědy. Když Robin zjistila, že ji Matthew v mládí se Sarah podváděl, mluvili dokonce o tom, že by se s nimi přestali stýkat. Jenže Tom Matthewovi dopomohl k lépe placené pozici, jíž se nyní v jeho firmě těšil, a když se teď Sarah stala hrdou majitelkou zásnubního prstýnku s velkým solitérem, Matthewa očividně vůbec nenapadlo, že by mělo být něco divného na tom, když do svých společenských setkání zahrnou i budoucí manžele Turveyovi.

Robin slyšela, jak jdou všichni tři nahoru po schodech. Matthew jim ukazoval pokoje. Zvedla kbelík plný lilií z umyvadla, odsunula ho do rohu vedle konvice a přemítala, jestli je opravdu tak hanebné podezírat Sarah, že květiny přinesla jen kvůli tomu, aby aspoň na chvíli odklidila Robin stranou. Sarah nikdy nepřestala s Matthewem flirtovat, a to už od let strávených společně na univerzitě.

Robin si nalila sklenici vína a vynořila se z kuchyně právě ve chvíli, kdy Matthew přivedl Sarah s Tomem do obývacího pokoje.

„… a v čísle 19 prý bydleli lord Nelson a lady Hamiltonová, ale tenkrát se to tady jmenovalo Union Street," říkal. „Takže kdo si dá něco k pití? Všechno je přichystané v kuchyni."

„To je nádherný místo, Robin," řekla Sarah. „Domy jako tenhle nebývají k mání moc často. Museli jste mít opravdu štěstí."

„Jsme tu jenom v nájmu," odpověděla Robin.

„Fakt?" opáčila Sarah štěbetavě a Robin bylo jasné, že Sarah dospěla k vlastním závěrům, a to nikoli o realitním trhu, nýbrž o manželství Robin a Matthewa.

„Pěkný náušnice," řekla Robin, aby změnila téma hovoru.

„Že jo?“ vyhrkla Sarah a odhrnula si vlasy, aby si je Robin mohla lépe prohlédnout. „Tom mi je dal k narozeninám.“

Opět se rozezněl zvonek. Robin šla otevřít v naději, že by to mohl být někdo z těch několika málo lidí, které pozvala ona. Samozřejmě nedoufala, že by to mohl být Strike. Ten určitě přijde pozdě, jak bývalo jeho zvykem téměř u všech mimopracovních setkání, na něž ho pozvala.

„Díkybohu,“ uklouzlo Robin a samotnou ji překvapilo, jakou pocítila úlevu, když uviděla Vanessu Ekwensiovou.

Vanessa byla policistka: vysoká černoška s mandlovýma očima, postavou modelky a sebevědomím, které jí Robin záviděla. Přišla na večírek sama. Její přítel, který pracoval na forenzním oddělení u Metropolitní policie, slíbil už dřív účast někde jinde. Robin to zklamalo: těšila se, že se s ním seznámí.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se Vanessa, když vešla. V ruce nesla láhev červeného vína a na sobě měla tmavě fialové večerní šaty. Robin znovu pomyslela na smaragdově zelený model od Cavalliho nahoře v ložnici a zatoužila mít ho na sobě.

„Jo, v pohodě,“ řekla. „Projdi dál dozadu, tam se může kouřit.“

Provedla Vanessu obývacím pokojem kolem Sarah a Matthewa, kteří si společně utahovali z Tomovy plešatosti a neomaleně si ho dobírali.

Zadní zeď malého dvorku byla porostlá břečťanem. V terakotových květináčích rostly pečlivě udržované keříky. Robin, která nekouřila, sem přichystala několik popelníků a pár skládacích židlí a po obvodu rozmístila čajové svíčky. Matthew se jí s náznakem jízlivosti zeptal, proč si dělá tolik starostí s kuřáky. Věděla moc dobře, proč to říká, ale předstírala, že ji nic takového nenapadlo.

„Já myslela, že Jemina kouří, ne?“ nadhodila s předstíranými rozpaky. Jemina byla Matthewova nadřízená.

„Aha,“ odtušil, vyvedený z rovnováhy. „Jo… jo, ale jenom společensky.“

„No, já jsem si docela jistá, že tohle je společenská záležitost, Matte,“ prohlásila Robin sladce.

Přinesla Vanesse pití, a když se vrátila, zastihla ji, jak si zapaluje a krásnýma očima upřeně sleduje Sarah Shadlockovou, která si pořád ještě utahovala z Tomových ustupujících vlasů, a Matthew jí v tom vydatně sekundoval.

„To je ona, že?“ zeptala se Vanessa.

„To je ona,“ přisvědčila Robin.

Oceňovala ten drobný projev morální podpory. Robin se s Vanessou přátelila už několik měsíců, když se jí svěřila s historií svého vztahu s Matthewem. Dřív spolu po večerech, které trávily v kině nebo v laciných restauracích, mluvívaly o policejní práci, o politice nebo o oblečení. Robin považovala Vanessu za lepší společnost než jakoukoli jinou ženu, s níž se znala. Matthew, který se s ní viděl dvakrát, Robin řekl, že mu připadá „studená“, ale doplnil, že nedokáže vysvětlit proč.

Vanessa vystřídala řadu partnerů; jednou už byla zasnoubená, ale zasnoubení zrušila, protože ji podváděl. Robin občas přemítala, jestli náhodou Vanesse nepřipadá směšně nezkušená: žena, která se provdá za kluka, s nímž chodila už od školy.

O chvíli později zaplnila obývací pokoj větší skupina lidí, Matthewovi kolegové s partnerkami, kteří se očividně sešli předem někde v hospodě. Robin sledovala, jak se s nimi Matthew vítá a ukazuje jim, kde najdou nápoje. Začal mluvit hlasitým, laškovným tónem, jaký od něho slýchávala na firemních večírcích. Rozčilovalo ji to.

Na večírku začalo být rychle těsno. Robin seznamovala hosty mezi sebou, ukazovala jim, kde najdou pití, vytáhla další plastové pohárky a roznesla několik talířů s jídlem, protože v kuchyni nebylo k hnutí. Teprve když přišel Andy Hutchins s manželkou, měla pocit, že může na chvíli vypnout a strávit nějaký čas s vlastními pozvanými hosty.

„Přichystala jsem jídlo speciálně pro tebe,“ řekla Andymu, když je s Louisou přivedla na dvorek. „To je Vanessa. Pracuje u Metropolitní. Vanesso, to jsou Andy a Louise – počkej tady, Andy, přinesu ti to, není v tom nic mléčného.“

Když vešla do kuchyně, opíral se tam o ledničku Tom.

„Promiň, Tome, potřebuju se dostat dovnitř…“

Zamrkal na ni a pak ustoupil stranou. Pomyslela si, že už je asi opilý, a to ještě není ani devět hodin. Z davu shromážděného venku Robin zaslechla hýkavý smích Sarah.

„Já ti… pomůžu,“ škytl Tom a podržel dveře ledničky, u kterých hrozilo, že do Robin vrazí, když se sklonila ke spodní poličce, aby vytáhla tác s jídlem, které nebylo smažené a neobsahovalo žádné mléčné přísady, připravené speciálně pro Andyho. „Panebože, ty máš ale nádhernej zadek, Robin.“

Narovnala se a nijak to nekomentovala. Navzdory opileckému šklebu cítila pod ním jako temný studený proud nahromaděné neštěstí. Matthew jí vyprávěl, jak se Tom za své řídnoucí vlasy stydí a že dokonce uvažuje o transplantaci.

„Máš pěknou košili,“ řekla Robin.

„Tuhle? Líbí se ti? Koupila mi ji. Matt má taky takovou, ne?“

„Ehm… to si nejsem jistá,“ odpověděla Robin.

„Tak ty si nejseš jistá,“ opakoval po ní Tom a krátce, ošklivě se uchechtl. „To něco vypovídá o kurzech sledovacích technik. Asi bys měla věnovat víc pozornosti tomu, co se děje doma, Rob.“

Robin ho chvíli pozorovala dílem s lítostí, dílem vztekle, a potom dospěla k závěru, že je příliš opilý na to, aby s ním polemizovala, a odešla s Andyho jídlem v ruce.

Když se prodírala mezi lidmi, kteří ustupovali stranou, aby ji pustili zpátky na dvorek, zjistila, že mezitím dorazil Strike. Stál zády k ní a mluvil s Andym. Vedle něj byla Lorelei, která na sobě měla zářivě červené hedvábné šaty a lesklý vodopád vlasů jí splýval po zádech jako reklama na drahý šampon. Přestože byla Robin pryč jen krátce, nějakou záhadnou lstí se mezitím přifařila ke skupince i Sarah. Když Vanessa zachytila Robinin pohled, zacukalo jí v koutcích úst.

„Ahoj,“ pozdravila Robin a tác s jídlem položila před Andyho na litinový stolek.

„Ahoj, Robin!“ řekla Lorelei. „To je nádherná ulice!“

„Že jo?“ přitakala Robin, zatímco Lorelei políbila vzduch za Robininým uchem.

Sklonil se k ní i Strike. Strništěm se otřel o její tvář, ale rty se její pleti nedotkly. Už si otvíral první plechovku Doom Baru z šestiplechovkového balení, které si s sebou přinesl.

Robin si v duchu připravovala, co Strikovi řekne, až se objeví v jejím novém domově: představovala si klidné, nenucené věty, z nichž mělo být jasné, že ničeho nelituje, jako by existovala jakási protiváha, kterou on nemůže pochopit a která převážila misky vah v Matthewův prospěch. Také se ho chtěla zeptat na tu podivnou záležitost s Billym a s uškrceným dítětem. Sarah ovšem v téhle chvíli zdlouhavě líčila historku z aukční síně Christie's, kde pracovala, a všichni jí naslouchali.

„Jo, prostě jsme nakonec ‚Zdymadlo' získali na aukci třetího,“ vyprávěla. „To je Constable,“ dodala přívětivě v zájmu všech, kdo se nevyznali ve výtvarném umění tak dobře jako ona. „Očekáváme, že vydělá určitě přes dvacet.“

„Tisíc?“ zeptal se Andy.

„Milionů,“ řekla Sarah s blahosklonným uchechtnutím. Robin za zády se zasmál Matthew a ona ho automaticky pustila do kroužku shromážděných. Robin si všimla jeho fascinovaného výrazu, který míval tak často, když se mluvilo o velkých finančních částkách. Možná právě o tomhle mluví se Sarah, když jsou spolu na obědě: o penězích.

„Loni jsme prodali ‚Gimcracka' za víc než dvaadvacet. To je Stubbs. Třetí nejvyšší cena, za jakou se kdy obraz některého ze starých mistrů prodal.“

Robin koutkem oka zahlédla, jak Loreleina ruka s rudými nehty vklouzla do Strikovy dlaně, již poznamenal stejný nůž, který navždy zanechal jizvu i na jejím předloktí.

„V každým případě je to nuda, nuda, nuda!“ prohlásila Sarah pokrytecky. „Dost těch pracovních keců! Má někdo lístky na olympiádu? Tom – můj snoubenec – zuří. My totiž dostali *ping-pong*.“ Komicky protáhla obličej. „Jak se všichni máte, lidi?“

Robin viděla, jak si Strike s Lorelei vyměnili letmý pohled, a věděla, že se tak vzájemně utěšují při vyhlídce, že budou muset vydržet další nudný hovor o vstupenkách na olympiádu. Robin si náhle toužebně přála, aby bývali nepřišli, a nenápadně se ze skupinky vytratila.

O hodinu později Strike v obývacím pokoji rozebíral s jedním z Matthewových kamarádů z práce možnosti anglického fotbalového týmu na evropském šampionátu a Lorelei tančila. Robin, s níž od chvíle, kdy se setkali na dvorku, nepromluvil ani slovo, procházela pokojem s tácem jídla, na chvíli se zastavila na kus řeči s nějakou rusovláskou a poté pokračovala v nabízení chuťovek z podnosu lidem kolem. Způsob, jakým se učesala, Strikovi připomněl její svatební den.

Na mysl mu znovu vytanulo podezření vyprovokované její návštěvou záhadné kliniky a snažil se odhadnout její postavu v přiléhavých šedých šatech. V žádném případě nevypadala jako těhotná a skutečnost, že popíjela víno, představovala podle všeho další kontraindikaci, ale možná taky teprve začínali s umělým oplodněním.

Přímo naproti Strikovi postávala inspektorka Vanessa Ekwensiová, kterou zahlédl přes změť tančících těl a jejíž přítomnost na večírku ho překvapila. Opírala se o stěnu a povídala si s jakýmsi vysokým blonďákem, který, soudě podle jeho přehnané pozornosti, dočasně zapomněl, že má na ruce snubní prstýnek. Vanessa se rozhlédla po místnosti a zachytila Strikův pohled. Její kyselý výraz naznačoval, že by jí rozhodně nevadilo, kdyby do jejich důvěrné konverzace vstoupil. Rozhovor o fotbale nebyl zas tak úžasný, že by ho opouštěl s lítostí, a v následující příhodné pauze obkroužil tanečníky, aby si promluvil s Vanessou.

„Dobrej večír."

„Ahoj," odpověděla a přijala jeho pusu na tvář s elegancí charakteristickou pro veškeré její vystupování. „Cormorane, tohle je Owen… promiňte, přeslechla jsem vaše příjmení."

Netrvalo dlouho, aby Owen ztratil naději na cokoli, co po Vanesse chtěl, ať už to měla být pouhá rozkoš z flirtu s krásnou ženou, nebo její telefonní číslo.

„Nevěděl jsem, že jste s Robin takový kamarádky," řekl Strike, když Owen odešel.

„Jo, občas se teď vídáme," řekla Vanessa. „Napsala jsem jí, když jsem se doslechla, že jsi ji vyhodil."

„Aha," odtušil Strike a přihnul si Doom Baru. „Dobře."

„Zavolala mi, aby mi poděkovala, a skončily jsme tím, že jsme šly na skleničku."

Robin se o tom Strikovi nikdy nezmínila, ale na druhou stranu, jak Strike moc dobře věděl, on sám nebyl od té doby, co se vrátila ze svatební cesty, zrovna hr do rozhovorů o čemkoli jiném než o práci.

„Pěknej barák," poznamenal a snažil se nesrovnávat vkusně zařízený pokoj se svým obývákem s kuchyňským koutem v podkroví nad kanceláří. Matthew musí zřejmě slušně vydělávat, když si můžou tohle dovolit, pomyslel si. Určitě by to nepřicházelo v úvahu jen s nedávným zvýšením Robinina platu.

„Jo, to je," odtušila Vanessa. „Mají ho v pronájmu."

Strike chvíli sledoval Lorelei, jak tančí, a zvažoval tu zajímavou informaci. Cosi ve Vanessině tónu mu říkalo, že i ona to chápe jako volbu, která tak úplně nemusí souviset se situací na realitním trhu.

„Asi za to může nějaká mořská bakterie," prohodila Vanessa.

„Cože?" opáčil Strike, naprosto zmatený.

Přísně se na něho podívala, pak zavrtěla hlavou a zasmála se.

„To nic. Pusť to z hlavy."

„Jo, nedopadli jsme nejhůř," zaslechl Strike během hudební pauzy mluvit Matthewa s rusovláskou. „Máme lístky na box."

Jasně že nedopadli, hergot, pomyslel si Strike podrážděně a zašátral v kapse po cigaretách.

„Bavil ses?" zeptala se Lorelei v jednu hodinu po půlnoci v taxíku cestou zpátky.

„Nijak zvlášť," odpověděl Strike, který sledoval světlomety protijedoucích automobilů.

Měl dojem, že se mu Robin vyhýbala. Po relativně srdečném rozhovoru ve čtvrtek očekával – co vlastně? Konverzaci, smích? Byl zvědavý, jak se

vyvíjí jejich manželství, ale nebyl o nic moudřejší. Působili s Matthewem docela přátelským dojmem, ale skutečnost, že se rozhodli pro pronájem, byla zajímavá. Znamenalo to snad, třeba jen podvědomě, nedůvěru v investici do společné budoucnosti? Uspořádání, které se bude snadněji rozvazovat? A pak tu bylo to přátelství Robin s Vanessou Ekwensiovou, které Strike vnímal jako další sázku na život vedený nezávisle na Matthewovi.

Asi za to může nějaká mořská bakterie.

Co to sakra mělo znamenat? Souviselo to snad nějak s tou záhadnou klinikou? Je Robin nemocná?

Po několika minutách mlčení Strika napadlo, že se asi měl Lorelei zeptat, jak si večírek užila ona.

„Už jsem zažila lepší," povzdechla si Lorelei. „Obávám se, že ta tvoje Robin má spoustu nudných kamarádů."

„Jo," odtušil Strike. „Myslím, že většinou to jsou kamarádi jejího manžela. On je účetní. A tak trochu debil," dodal s chutí.

Taxík uháněl nocí a Strike vzpomínal na Robininu postavu v šedých šatech.

„Promiň?" vyhrkl náhle, protože měl dojem, že mu Lorelei něco říkala.

„Ptala jsem se, na co myslíš."

„Na nic," zalhal Strike, a protože to bylo lepší než dál mluvit, objal ji kolem ramen, přitáhl si ji k sobě a políbil.

8

Jenže od té doby si milej Mortensgård tedy pomoh, ne že ne.
Toho si teď leckdo předchází.

Henrik Ibsen: *Rosmersholm*

V neděli večer Robin poslala Strikovi esemesku, aby se ho zeptala, co po ní bude chtít v pondělí za práci, protože mu veškeré své případy před svou týdenní dovolenou předala. Jeho strohá odpověď zněla „přijď do kanceláře", kam také následující den ve tři čtvrtě na devět řádně vstoupila, šťastná, že už je zase zpátky v důvěrně známých omšelých místnostech, bez ohledu na to, jak se věci mezi ní a jejím podnikatelským partnerem mají.

Když dorazila, dveře do Strikovy zadní kanceláře zely dokořán. Seděl za svým stolem a poslouchal někoho v mobilu. Na prošlapaný koberec dopadaly v melasovitě nazlátlých skvrnách sluneční paprsky. Tlumený šum dopravy brzy přehlušil rachot varné konvice, a pět minut po svém příchodu už Robin postavila kouřící hrnek tmavě hnědého Typhoo před Strika, který jí poděkoval zdviženými palci a neslyšným „díky". Vrátila se ke svému stolu, kde blikala kontrolka upozorňující na nahrané vzkazy. Vytočila číslo záznamníku a poslouchala, jak jí neosobní ženský hlas sděluje, že se telefonát uskutečnil deset minut před Robininým příchodem a pravděpodobně ve chvíli, kdy Strike byl buď ještě nahoře, nebo už se zabýval jiným hovorem.

Do ucha Robin zasyčel zastřený šepot.

„Omlouvám se, že jsem od vás utekl, pane Striku, promiňte. Nemůžu se ale vrátit. Drží mě tady, nesmím ven, na dveře nainstaloval výbušninu…"

Konec věty se ztrácel ve vzlykotu. Znepokojená Robin se snažila přitáhnout Strikovu pozornost, ale on se na svém otočném křesle obrátil a hleděl z okna, přičemž pořád poslouchal mobil. Z utrápených vzlyků doléhala k Robin nahodilá slůvka.

„… nemůžu ven… jsem tady tak strašně sám…“

„Tak jo, fajn,“ říkal Strike ve své kanceláři. „Takže ve středu, ano? Skvělý. Tak se zatím měj.“

„… prosím, pomozte mi, pane Striku!“ naříkal hlas Robin do ucha.

Praštila do tlačítka hlasitého odposlechu a zmučený hlas okamžitě zaplnil kancelář.

„Ty dveře vyletí do povětří, kdybych se pokusil utéct, pane Striku, pomozte mi, prosím, a dostaňte mě odtud, neměl jsem za vámi chodit, řekl jsem mu, že vím o tom dítěti, a ono je toho víc, mnohem víc, myslel jsem, že mu můžu věřit…“

Strike se na svém kancelářském křesle otočil, vstal a rychle přešel do přední kanceláře. Ozvala se rána, jako kdyby upadlo sluchátko. Vzlykání pokračovalo z větší dálky, jako by rozrušený mluvčí klopýtal pryč od telefonu.

„To je zase on,“ řekl Strike. „Billy, Billy Knight.“

Vzlykot a lapání po dechu opět zesílily a Billy se rty zjevně přitlačenými na mluvítko zběsilým šepotem prohlásil:

„Někdo je u dveří. Pomozte mi. Pomozte mi, pane Striku.“

Spojení se přerušilo.

„Zjisti číslo,“ řekl Strike. Robin sáhla po sluchátku, aby vytočila 1471, ale než to stačila udělat, telefon zazvonil znovu. Popadla ho s pohledem upřeným na Strika.

„Kancelář Cormorana Strika.“

„No… ano, dobré ráno,“ ozval se hluboký aristokratický hlas.

Robin se na Strika zašklebila a zavrtěla hlavou.

„Do háje,“ ulevil si a vrátil se zpátky do své kanceláře vzít si čaj.

„Rád bych, prosím, mluvil s panem Strikem.“

„Bohužel má zrovna jiný hovor,“ zalhala Robin.

Standardní praxí v posledním roce bylo telefonovat klientovi zpátky. Vyřazovali se tak novináři a pomatenci.

„Já počkám," oznámil volající, který zněl prohnaně a očividně nebyl zvyklý, aby nebylo po jeho.

„Obávám se, že to bude nějakou dobu trvat. Mohu si poznamenat vaše číslo a vyřídit mu, ať vám zavolá?"

„No ale muselo by to být v příštích deseti minutách, protože se chystám odejít na schůzi. Vyřiďte mu, že s ním chci probrat zakázku, kterou bych mu rád svěřil."

„Nemohu vám bohužel zaručit, že bude v silách pana Strika ujmout se té práce osobně," řekla Robin, což byla rovněž standardní odpověď k odrazení novinářů. „V současné době je naše agentura dost vytížená."

Vzala si do ruky pero a přisunula papír.

„Jaký druh práce máte…?"

„Musí to být pan Strike osobně," trval hlas neústupně na svém. „Řekněte mu, že jde o zásadní podmínku. Musí to být osobně pan Strike. Mé jméno je Chizzle."

„Jak se to píše?" zeptala se Robin a přemýšlela, jestli slyšela správně.

„C–H–I–S–W–E–L–L. Jasper Chiswell. Požádejte ho, ať mi zavolá na tohle číslo."

Robin si zapsala číslice, které jí Chiswell nadiktoval, a rozloučila se s ním. Když odložila sluchátko, Strike usedl na koženkovou pohovku, kterou měli v přijímací kanceláři pro klienty. Když se na ní člověk zavrtěl, mívala docela nezdvořilý zvyk vydávat nečekané prdící zvuky.

„Nějaký chlap jménem Jasper Chizzle, co se píše ‚Chiswell', si tě chce najmout na práci. Tvrdí, že to musíš být výhradně ty, nikdo jinej." Robin nakrčila čelo a usilovně přemýšlela. „Já to jméno odněkud znám, neříká ti to nic?"

„Jo," odtušil Strike. „Je to ministr kultury."

„Panebože," vyhrkla Robin, když jí to začalo docházet. „*Samozřejmě!* Takovej velkej chlap s ujetýma vlasama!"

„To je on."

Robin zaplavila řada matných vzpomínek a asociací. Vybavovala se jí nějaká stará kauza, rezignace po skandálu, rehabilitace a pak, někdy relativně nedávno, nový skandál, další nechutná historka ve zprávách…

„Neposlali nedávno jeho syna do vězení za ublížení na zdraví s následkem smrti?“ řekla. „To byl přece Chiswell, ne? Jeho syn se sjel a sedl za volant a zabil nějakou mladou matku.“

Strike byl podle všeho ponořený do úplně jiných myšlenek, v dálavách, odkud se jen namáhavě vracel. Ve tváři měl zvláštní výraz.

„Jo, něco mi to říká,“ odpověděl.

„Co se děje?“

„Jde vlastně o několik věcí,“ řekl Strike a mnul si neoholenou bradu. „Tak pro začátek: v pátek jsem vystopoval bratra Billyho.“

„Jak?“

„To je na dlouhý povídání,“ řekl Strike, „ale ukázalo se, že Jimmy je součástí skupiny, která protestuje proti olympiádě. Říkají si ‚HOPO‘. V každým případě tam byl s nějakou holkou, která, když jsem se jim představil jako soukromej detektiv, hned vyhrkla: ‚Určitě ho poslal Chiswell.‘“

Strike se nad tím na chvíli zamyslel a popíjel při tom dokonale připravený čaj.

„Jenže Chiswell mě určitě nebude potřebovat k tomu, abych dohlížel na HOPO,“ pokračoval v přemýšlení nahlas. „Už tam stejně jeden tajnej byl.“

I když by Robin ráda slyšela, jaké další věci Strika znepokojují na Chiswellově telefonátu, nepobízela ho, nýbrž zůstala mlčky sedět a nechávala ho rozmýšlet nový vývoj situace. Právě toto empatické chování Strike postrádal, když Robin nebyla v kanceláři.

„A teď si vem tohle,“ pokračoval po chvíli, jako by nedošlo k žádné odmlce. „Syn, který šel do vězení za neúmyslné zabití, není – nebo spíš nebyl – jedinej Chiswellův kluk. Jeho nejstarší se jmenoval Freddie a umřel v Iráku. Už je to tak. Major Freddie Chiswell, Královští husaři Jejího Veličenstva. Zabili ho při útoku na armádní konvoj v Basře. Vyšetřoval jsem jeho smrt ve službě v době, kdy jsem pracoval ve Speciální vyšetřovací jednotce.“

„Takže ty se s Chiswellem znáš?“

„Ne, v životě jsem se s ním neviděl. Člověk se většinou nesetkává s rodinnými příslušníky, obvykle… Ale před lety jsem se znal s Chiswellovou dcerou. Jenom zběžně, ale párkrát jsem se s ní viděl. Byla to Charlottina kamarádka ze školy."

Při zmínce o Charlotte se Robin maličko zachvěla. Ohledně Charlotte projevovala značnou zvědavost, kterou se jí dařilo úspěšně potlačovat, protože šlo o ženu, s níž Strike s přestávkami chodil šestnáct let a s kterou se chystal oženit, až nakonec vztah nepěkně a očividně navždy skončil.

„Škoda že se nám nepodařilo získat to číslo na Billyho," řekl Strike a mohutnou chlupatou rukou si znovu promnul bradu.

„Jestli ještě zavolá, postarám se, abych ho dostala," ujistila ho Robin. „Zavoláš tomu Chiswellovi? Tvrdil, že má odcházet na nějakou schůzi."

„Rád zjistím, co vlastně chce, ale otázka zní, jestli máme kapacitu na dalšího klienta," řekl Strike. „Musíme myslet na…"

Dal si ruce za hlavu a zamračil se na strop, na kterém sluneční paprsky odhalovaly spoustu drobných prasklin. *Vykašlat se teď na to…* koneckonců kancelář už bude brzo problém nějakého developera…

„Na sledování toho Websterova kluka jsem nasadil Andyho a Barclaye. Barclay si mimochodem vede výborně. Mám od něho tři celý dny sledovačky, fotky, spoustu informací.

Pak je tu Podrazáckej doktůrek. Ten zatím neprovedl nic, co by stálo za pozornost."

„To je smůla," podotkla Robin a vzápětí si uvědomila, co řekla. „Tedy ne, tak jsem to nemyslela, chtěla jsem říct, že je to dobře." Promnula si oči. „To je teda zaměstnání," povzdychla si. „Člověku to úplně rozhodí morálku. Kdo sleduje Podrazáka dneska?"

„Chtěl jsem o to požádat tebe," odpověděl Strike, „ale včera odpoledne mi klient volal. Zapomněl mi říct, že Podrazák je na sympoziu v Paříži."

S pohledem stále upřeným do stropu a čelem svraštělým v zamyšlení Strike prohlásil:

„Máme dva dny na tom ajťáckým kongresu, který začíná zítra. Chceš jít raději na Harley Street, nebo do kongresovýho centra v Epping Forest?

Jestli chceš, tak si to můžeme prohodit. Chceš zítra dohlížet na Podrazáka, nebo strávit den se stovkama smradlavých geeků v superhrdinskejch tričkách?“

„Všichni ajťáci nesmrdí,“ napomenula ho Robin. „Třeba ten tvůj kamarád Spanner.“

„Určitě bys nechtěla Spannera soudit podle množství deodorantu, který na sebe vyplejtvá, než k nám přijde,“ řekl Strike.

Spanner, který jim důkladně přestavěl počítačovou a telefonní síť, když se jejich podnik tak dramaticky rozrostl, byl mladší bratr Strikova starého kamaráda Nicka. Líbila se mu Robin, jak ona i Strike dobře věděli.

Strike zvažoval možnosti, které se nabízely, a opět si mnul bradu.

„Zavolám Chiswellovi a zjistím, o co mu jde,“ rozhodl se nakonec. „Jeden nikdy neví, třeba by to mohla být větší zakázka než ten advokát, co mu zahýbá manželka. Ten je teď na prvním místě mezi čekateli, nemám pravdu?“

„Buď on, nebo ta Američanka, která se vdala za prodejce ferrari. Čekají oba dva.“

Strike si povzdychl. Nevěra tvořila hlavní objem jejich pracovního vytížení.

„Doufám, že Chiswellovi nezahýbá žena. Rád bych měl nějakou změnu.“

Strike vstal z pohovky a ta vydala své obvyklé plynaté zvuky. Když už se vracel do své zadní kanceláře, Robin na něho ještě houkla:

„Takže chceš, abych dodělala to papírování?“

„Když budeš tak hodná,“ prohodil Strike a zavřel za sebou dveře.

Robin se vrátila k počítači s celkem optimistickou náladou. Dole v Denmark Street se nějaký pouliční zpěvák pustil do písničky „No Woman, No Cry“, a zatímco rozebírali Billyho Knighta a Chiswellovy, připadalo jí chvílemi, jako by to znovu byli Strike a Robin před rokem, předtím než ji vyhodil, než se provdala za Matthewa.

Strike mezitím ve své kanceláři zatelefonoval Jasperu Chiswellovi, který hovor okamžitě přijal.

„Chiswell," vyštěkl.

„Tady Cormoran Strike," představil se detektiv. „Mluvil jste před chvílí s mojí partnerkou."

„Aha, ano," řekl ministr kultury, jehož hlas zněl, jako by se nacházel na zadním sedadle auta. „Měl bych pro vás práci. Ale není to nic, co bych chtěl rozebírat po telefonu. Dneska jsem zaneprázdněný až do večera, ale zítra by se mi to hodilo."

„Ob-observing the hypocrites…" zpíval muzikant dole na ulici.

„Omlouvám se, zítra to nepřipadá v úvahu," řekl Strike a sledoval zrníčka prachu poletující v jasném slunečním světle. „Vlastně to nepřipadá v úvahu až do pátku. Nemůžete mi aspoň v hrubých rysech přiblížit, o jakou by mělo jít práci, pane ministře?"

Chiswellova odpověď zněla nervózně i rozezleně zároveň.

„Nemůžu to rozebírat po telefonu. Za schůzku vám zaplatím, jestli to je to, o co vám jde."

„Není to otázka peněz, jde o čas. Až do pátku jsem plně vytížený."

„Hergot…"

Chiswell si náhle oddálil telefon od úst a Strike slyšel, jak vztekle mluví na někoho jiného.

„… tady *doleva*, ty pitomče! *Doleva* – krucinál! Ale ne, půjdu pěšky. Půjdu, sakra, pěšky, otevři mi dveře!"

V pozadí uslyšel Strike hlas nervózního muže, jak vysvětluje:

„Promiňte, pane ministře, byl tam zákaz vjezdu…"

„To už je teď jedno! Otevřete to – *otevřete ty zatracený dveře!*"

Strike čekal s povytaženým obočím. Uslyšel třísknout dveře auta, rychlé kroky a potom Jasper Chiswell znovu promluvil, ústa blízko u mluvítka.

„Ta práce je neodkladná!" zasyčel.

„Jestliže to nemůže počkat do pátku, tak si budete bohužel muset najít někoho jiného."

„My feet is my only carriage," zpíval pouliční zpěvák.

Chiswell se na několik vteřin odmlčel a nakonec řekl:

„Musíte to být vy. Vysvětlím vám to, až se uvidíme, ale… no tak dobře, jestli to opravdu *musí* být pátek, tak za mnou přijďte do klubu Pratt's. Na Park Place. Přijďte tam ve dvanáct, zvu vás na oběd."

„Tak dobře," souhlasil Strike, nyní už plně zaujatý. „Uvidíme se v Pratt's."

Zavěsil a vrátil se do kanceláře, kde Robin otvírala a třídila poštu. Když jí vylíčil výsledek hovoru, vygooglovala mu Pratt's.

„To bych si nepomyslela, že takový místa ještě existujou," prohlásila nevěřícně po minutě, již věnovala četbě na monitoru.

„Jaký místa?"

„Je to pánskej klub… totálně konzervativní… nesmí tam žádný ženský, pouze jako doprovod členů klubu v době oběda… a ‚aby se zabránilo nedorozumění'," četla Robin ze stránky na Wikipedii, „‚všem obsluhujícím mužům se říká George'."

„Co když zaměstnají ženskou?"

„Očividně k tomu došlo v osmdesátých letech," řekla Robin a výraz její tváře prozrazoval něco mezi pobavením a pobouřením. „Říkali jí Georgina."

9

Je pro tebe lepší, že nevíš. – Pro nás oba je to tak lepší.

Henrik Ibsen: *Rosmersholm*

Následující pátek o půl dvanácté se čerstvě oholený Strike vynořil v obleku ze stanice metra Green Park a vydal se po Piccadilly. Patrové autobusy se šinuly kolem výkladních skříní luxusních obchodů, které využívaly olympijskou horečku k prodeji rozmanitého zboží: čokoládové medaile ve zlatém staniolu, boty s vlajkou Spojeného království, starožitné sportovní plakáty, a hlavně stále se opakující zubaté logo, které Jimmy Knight přirovnal k rozlámané svastice.

Strike si na cestu do klubu Pratt's dopřál velkorysou porci času, protože po dvou uplynulých dnech, kdy jen vzácně dostal příležitost ulevit své protéze, ho už noha zase bolela. Doufal, že by ajťácký kongres v Epping Forest, kde strávil včerejšek, mohl nabídnout přestávky na odpočinek, v tom se ale přepočítal. Muž, kterého sledoval – nedávno propuštěný společník jednoho start-upu –, byl podezřelý z pokusu prodat klíčové vlastnosti jejich nové aplikace konkurenci. Strike celé hodiny sledoval mladíka od jednoho stánku k druhému, dokumentoval veškerý jeho pohyb a komunikaci a doufal, že v nějakou chvíli pocítí únavu a posadí se. Nicméně kromě pauzy u baru s kávou, kde ovšem zákazníci pili vestoje u vysokých stolků, a u baru s prodejem občerstvení, kde také všichni stáli a rukama pojídali z plastových krabiček suši, strávil sledovaný celých osm hodin chozením nebo postáváním. Dorazil sem po dlouhých hodinách včerejšího číhání v Harley Street, a tak nebylo divu, že proces snímání protézy